Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

(Ἔργον Μιχαὴλ Δαμασκηνοῦ, 16ος αἰών)

<<***Ἔχοντες οὖν ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τούς οὐρανούς, Ἰησοῦν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ...***>> (Ἑβρ. 4, 14).

<<***τῶν Ἁγίων λειτουργός καί τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος, καί οὐκ ἄνθρωπος.***>> (Ἑβρ. 8, 2)

<<***Χριστός δέ παραγενόμενος Ἀρχιερεύς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν διά τῆς μείζονος καί τελειοτέρας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, τοῦτ' ἔστιν οὐ ταύτης τῆς κτίσεως***>> (Ἑβρ. 9, 11).

<<***...Αὐτός εὐλόγησον τήν Πρόθεσιν ταύτην καί πρόσδεξαι αὐτήν εἰς τό ἐπουράνιόν σου θυσιαστήριον, μνημόνευσον ....τῶν προσενεγκάντων καί δι' οὕς προσήγαγον...***>> (Εὐχή Προθέσεως).

<<***Κύριε ὁ Θεός ὁ Παντοκράτωρ... ὁ δεχόμενος θυσίαν αἰνέσεως... πρόσδεξαι καί ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν τήν δέησιν, καί προσάγαγε τῷ ἁγίῳ Σου θυσιαστηρίῳ...***>> (Εὐχή Θείας Λειτουργίας Ἁγίου Ἰ. Χρυσοστόμου).

Ὁ Ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, κυρός Ματθαῖος ὁ Α΄

<<***...ὅτι Δημιουργόν αὗτη ἐγέννησε, τά τέσσαρα μέρη δημιουργήσαντα τοῦ παντός. Καί ὅτι, ἄνθρωπον ἐγέννησε, σταυρωθέντα σαρκί... καί ὅτι, Θεόν αὗτη ἐγέννησεν, ἴσον ἑαυτῷ ὄντα κατά πάντα ὅμοιον, κατά τόν Θεολόγον Γρηγόριον, ἄναρχόν τε κατά χρόνον καί ἀτελεύτητον***>>
(Βρεσθένης Ματθαῖος, ***ΚΗΠΟΣ ΧΑΡΙΤΩΝ***, Ἀθῆναι 1936, σελ.. 4).

<<***Ἔστιν οὖν ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ Καθολική Ἐκκλησία τό σύστημα τῶν ἀπ' αἰῶνος ἁγίων Πατέρων, Πατριαρχῶν, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Εὐαγγελιστῶν, Μαρτύρων, οἷς προσετέθη πιστεύσαντα ὁμοθυμαδόν πάντα τά ἔθνη***>>
(Ἀρχ/της Ματθαῖος Καρπαδάκης, ***ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΕΛΕΓΧΟΣ,*** 1934, σελ. 243).

Μᾶς κατηγορεῖ ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος <<***ὅτι ἡμεῖς ἀσεβοῦμεν καί εἴμεθα ἱερόσυλοι ...πρός αὐτήν τήν Θείαν ὑπόστασιν τῆς Ἐκκλησίας***>>
(Βρεσθένης Ματθαῖος, ***Ποιμαντορική Ἐγκύκλιος 1-10-1947***, σελ.. 4).

ΤΙΤΛΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ

Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Ποιμαντορική Ἐγκύκλιος
Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης
3 Μαρτίου 2003, Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας
Ἔκδοσις Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
Πρώτη Ἔκδοσις - Μάρτιος 2003

ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Κατά τῶν ἀναφυεισῶν αἱρέσεων τῶν Τριαδομάχων, Χριστομάχων, Ἐκκλησιομάχων καί Νεοεκκλησιολόγων Οἰκουμενιστῶν

Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας
3 Μαρτίου 2003 - Θεσσαλονίκη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εἰσαγωγικαί εὐχαί τῆς Ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου. 07

Εἰσαγωγή εἰς τό περί Ἐκκλησίας ἀναφυέν Πρόβλημα. 09

Σύντομος ἱστορική ἀναδρομή εἰς τό περί Ἐκκλησίας ἀναφυέν Πρόβλημα. 15

Αἱ Ἀντικανονικαί Ἐνέργειαι τῶν Μεσσηνίας Γρηγορίου, Φθιώτιδος Θεοδοσίου καί Κοζάνης Τίτου, εἰς σχέσιν μέ τό περί Ἐκκλησίας ἀναφυέν θέμα, ἀπό τόν Ἀπρίλιον τοῦ 2001 ἕως 8-12-2002. 21

Τό Πραξικόπημα: Ἡ παράνομος, ἀντικανονική καί βεβιασμένη διακοπή Ἐκκλησιαστικῆς καί Πνευματικῆς κοινωνίας, ἀπό 8-12-2002 ἕως 17-12-2002, αὐτοαποκόπτει τούς ἐπισκόπους Μεσσηνίας καί Κοζάνης ἀπό τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. 31

Αἱ αἱρέσεις τῶν Τριαδομάχων, Χριστομάχων, Ἐκκλησιομάχων καί Νεοεκκλησιολόγων Οἰκουμενιστῶν, αἵτινες διετυπώθησαν εἰς δεκάδας ἐγγράφων των καί μετεφέρθησαν εἰς τήν <<Ἐγκύκλιόν>> των. 41

Περίληψις τῶν αἱρετικῶν θέσεων τοῦ περιβάλλοντος τῶν Μεσσηνίας Γρηγορίου καί Κοζάνης Τίτου, ὡς ἔχουν διατυπωθῆ ἐγγράφως εἰς τά φυλλάδια των καί τήν <<Ἐγκύκλιόν>> των. 77

Αἱ πραξικοπηματικαί, παράνομοι καί ἀντικανονικαί χειροτονίαι ἐπισκόπων ὑφ' ἑνός ἐπισκόπου, τοῦ αἱρετικοῦ, Τριαδομάχου, Χριστομάχου, Ἐκκλησιομάχου καί Νεοεκκλησιολόγου Οἰκουμενιστοῦ, πρώην Μεσσηνίας Γρηγορίου. 79

Αὐτοκαταδίκη καί αὐτοαναθεματισμός τῶν Τριαδομάχων - Χριστομάχων - Ἐκκλησιομάχων - Νεοεκκλησιολόγων - Οἰκουμενιστῶν - Γρηγοριανῶν, οἱ ὁποῖοι, διά τῶν αἱρετικῶν των φρονημάτων καί τῶν πραξικοπηματικῶν χειροτονιῶν ἐπισκόπων ὑφ' ἑνός ἐπισκόπου, ἐπροξένησαν ΣΧΙΣΜΑ. 85

Καταδίκη καί ἀναθεματισμός τῶν ἀναφυεισῶν πολλαπλῶν Τριαδολογικῶν, Χριστολογικῶν καί Ἐκκλησιολογικῶν Αἱρέσεων. 92

Ἐπίλογος. 100

Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική, καί Ἀποστολική Ἐκκλησία. 103

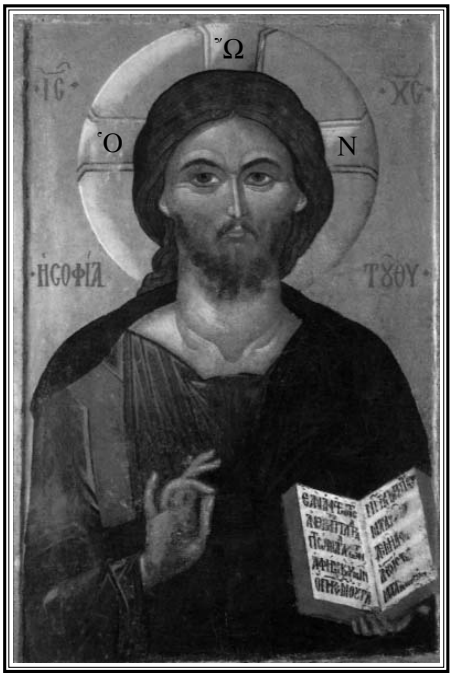

Ὁ Παντοκράτωρ Χριστός

(Φορητή Εἰκών, ἔργον τοῦ 14ου αἰῶνος Βυζαντινόν Μουσεῖον Θεσσαλονίκης)

<<***Καί εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ τόν μονογενῆ, τόν ἐκ τοῦ Πατρός γεννηθέντα πρό πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ φωτός, Θεόν ἀληθινόν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' Οὗ τά πάντα ἐγένετο.***>> (Β' Ἄρθρον τοῦ Ἱ. Συμβόλου τῆς Πίστεως)

<<***Ἡ Βασιλεία σου, Χριστέ ὁ Θεός, βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων καί ἡ Δεσποτεία σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καί γενεᾷ***>> (Στιχηρόν Ἰδιόμελον Ἑσπερινοῦ Χριστουγέννων καί Λουκ. 1, 33· Ψαλμ. 144, 13).

Η ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΣΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Οἱ Ἅγιοι Πάντες

(Ἐλήφθη ἐκ τοῦ ***Μεγάλου Ὡρολογίου.*** Ἔκδοσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως, τυπωθέν εἰς τό Τυπογραφεῖον τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου, 1900, σελ. 407).

<<Ὁ ἐν παντί καιρῷ καί πάσῃ ὥρᾳ, ἐν οὐρανῷ καί ἐπί γῆς προσκυνούμενος καί δοξαζόμενος Χριστός ὁ Θεός.>>

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρός τά ἁπανταχοῦ προσφιλῆ, πιστά καί ὀρθόδοξα πνευματικά τέκνα τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, Κληρικούς, Μοναχούς καί λαϊκούς, τά Ἡγουμενοσυμβούλια τῶν Ἱερῶν Μονῶν καί τάς Ἐκκλησιαστικάς Ἐπιτροπάς τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἑλλάδος καί ἀλλαχοῦ.

<<Καί πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς>> (Ματθ. 16, 18)

<<Ἐγώ γάρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετά τήν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καί ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τούς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν. Διό γρηγορεῖτε.>> (Πράξ. 20, 29-31)

Τέκνα Πνευματικά ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ χάρις τῆς Παναγίας, Ὁμοουσίου, Ζωοποιοῦ καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος, τοῦ ἑνός Τρισυποστάτου Θεοῦ ἡμῶν, καί ἡ ταπεινή εὐχή τῆς ἡμῶν μετριότητος, ἔστωσαν μεθ᾽ ὑμῶν, πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς ὑμῶν, Ἀμήν.

Τό **Πανάγιον** καί **Τελεταρχικόν Πνεῦμα,** τό ὁποῖον <<**ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας**>>, μᾶς ἠξίωσεν νά εἴμεθα μέλη τοῦ Ἁγίου Σώματος Αὐτῆς, μέ Κεφαλήν τόν Θεάνθρωπον Ἱδρυτήν Της, τόν Σωτῆρα καί Θεόν ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἡ συνεχής συνειδητοποίησις τῆς διδαχῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὅτι, ὄντες μέλη τῆς Ἐκκλησίας, εἴμεθα μέλη τοῦ Ἁγίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δέν πρέπει οὐδ᾽ ἐπί στιγμήν νά μᾶς ἐγκαταλείψῃ, ἀλλά νά ἀποτελῇ τήν <<**πυξίδα**>> καί τόν <<**πολικόν ἀστέρα**>> ὁ ὁποῖος θά μᾶς καθοδηγῇ καί θά κατευθύνῃ τήν ζωήν μας.

Ὡς μέλη τοῦ σώματος τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀντλῶμεν τάς ζωτικάς δυνάμεις τάς ὁποίας μᾶς παρέχει ἡ Κεφαλή, δηλαδή, **ὁ Χριστός, ἡ πηγή τῆς ζωῆς ἡμῶν. Ἀντλῶμεν τήν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τήν Ὀρθόδοξον πίστιν, τά ὀρθόδοξα δόγματα, τούς ἱερούς κανόνας, τάς ἱεράς παραδόσεις, τήν μυστηριακήν ζωήν καί τά σωτηριώδη βιώματα.** Ταῦτα πάντα, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς συνεχοῦς ἑνώσεώς μας μετά τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Ὅλα αὐτά τά παραλαμβάνομεν διά τῶν διαχρονικῶν χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, δηλαδή, **διά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως.** Ταῦτα διοχετεύονται μέσῳ τῶν Ἁγίων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι μέ τήν σειρά των τά ἐκληρονόμησαν ἀπό τούς Ἁγίους Ἀποστόλους καί αὐτοί τά παρέλαβον ἀπό Αὐτόν τόν Θεάνθρωπον καί Ἱδρυτήν της, τόν Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Θά παραδίδωνται δέ πάντοτε καί θά μεταδίδωνται εἰς ὁλόκληρον τό Σῶμα της μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

Ἡ Ἁγία τοῦ Θεοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, τό ΣΩΜΑ, τοῦ Χριστοῦ, μέσῳ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί δι᾽ αὐτῶν μέσῳ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὡς προείπομεν, μᾶς παρέδωσεν τήν Ὀρθόδοξον πίστιν καί λατρείαν πρός τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν, ἡ ὁποία ἀντλεῖται καί μεταφέρεται μέσῳ τῶν <<πνευματικῶν ἀγγείων>> τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί Ἀποστολικῆς Πίστεως εἰς ὅλα τά κύτταρα τοῦ Σώματός Της, καθ᾽ ὅλην τήν διάρκειαν τῆς ἱστορικῆς πορείας της εἰς τόν κόσμον αὐτόν.

Ὀφείλομεν ὅθεν, διά νά εἴμεθα ἐν ζωῇ, νά ἀντλῶμεν αὐτό τό ζωτικόν αἷμα, τήν Χάριν, τήν Πίστιν, τά ἔργα καί ὅλας τάς ἱεράς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας. Δι᾽ αὐτό ἀπαραίτητον εἶναι νά φρονῶμεν καί νά βιώνωμεν, <<***ὅ,τι ὑπό πάντων, πάντοτε καί πανταχοῦ ἐπιστεύθη καί ἐβιώθη***>>, (ὁρισμός Βικεντίου τοῦ ἐκ Λερίνου), διότι <<***ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ Χριστός παρατεινόμενος εἰς τούς αἰῶνας***>> (Ἅγ. Αὐγουστῖνος).

Τό Πανάγιον καί Τελεταρχικόν Πνεῦμα
ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας.

<<***Ὅπου ἡ Ἐκκλησία ἐκεῖ καί τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καί ὅπου τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐκεῖ καί ἡ Ἐκκλησία***>> (Ἅγιος Εἰρηναῖος, *Κατά Αἱρέσεων ΙΙΙ 24*).

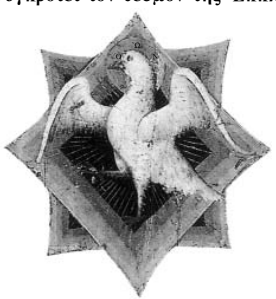

<<***Εἰ μή Πνεῦμα παρῆν, οὐκ ἄν συνέστη ἡ Ἐκκλησία. Εἰ δέ συνίσταται ἡ Ἐκκλησία, εὔδηλον ὅτι Πνεῦμα πάρεστι.***>> (Ἅγιος Ἰ. Χρυσόστομος, PG *50, 459*).

<<***Καί εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, τό Κύριον, τό ζωοποιόν, τό ἐκ τοῦ Πατρός ἐκπορευόμενον, τό σύν Πατρί καί Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καί συνδοξαζόμενον, τό λαλῆσαν διά τῶν προφητῶν. Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν, καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν.***>> (Ἱερόν Σύμβολον τῆς Πίστεως)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΝΑΦΥΕΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπολεμήθη καί ἐδιώχθη καθ᾽ ὅλην τήν ἱστορικήν της πορείαν εἰς τόν κόσμον αὐτόν, κατά τόν προφητικόν λόγον τοῦ ἱδρυτοῦ Της: <<***εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τόν λόγον μου ἐτήρησαν, καί τόν ὑμέτερον τηρήσουσιν***>> (Ἰωάν. 15, 20).

Ἐπολέμησαν τόν ἴδιον τόν Χριστόν καί δέν θά ἐπολεμεῖτο ἡ Ἐκκλησία Του, τό Σῶμα Του; Δι᾽ αὐτό ὁ Χριστός εἶπεν: <<***ἰδού ἐγώ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων***>> (Λουκ. 10, 3). Καί ἀλλοῦ: <<***ἀλλά θαρσεῖτε ἐγώ νενίκηκα τόν κόσμον***>> (Ἰωάν. 16, 33).

Ἀπηχῶν τά θεῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: <<***Ἐγώ γάρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετά τήν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καί ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τούς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν. διό γρηγορεῖτε***>> (Πράξ. 20, 29-31). Δι᾽ αὐτό καθοδηγεῖ τούς πρώτους Χριστιανούς λέγων: <<***αἱρετικόν ἄνθρωπον μετά μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδώς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καί ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος***>> (Τίτ. 3, 11).

Ἡ πολεμική κατά τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του εἶναι συνεχής. Δέν ὑπάρχει αἰών κατά τόν ὁποῖον νά μήν ἔχουν καταγραφῆ διωγμοί, μαρτύρια, σχίσματα, αἱρέσεις, ἀγῶνες καί ὅλα ὅσα συνθέτουν τήν μαρτυρικήν πορείαν τῆς ζωῆς **τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ** εἰς τόν κόσμον αὐτόν.

Ὅλοι μας, λίγο πολύ, ἔχομεν ἀκούσει ἤ ἔχομεν μελετήσει τούς ἀγῶνας τῆς Ἐκκλησίας κατά τό παρελθόν, ἀπό βίους ἁγίων ἤ ἀπό ἱστορικά τῶν Οἰκουμενικῶν καί τοπικῶν Συνόδων, ὅταν ἐνεφανίζοντο πολέμιοι Αὐτῆς, σχισματικοί καί αἱρετικοί, πῶς ἀντιμετωπίζοντο καί πῶς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἐξήρχετο νικήτρια.

Παρεχώρησεν ὅμως ὁ Θεός καί ὁρισμένοι ἐξ ἡμῶν εἰς τάς ἡμέρας μας νά ἔχωμεν ἰδίαν προσωπικήν πεῖραν τοιούτων πολέμων, διά νά δυνηθῶμεν νά κατανοήσωμεν πῶς ἔζησαν οἱ Χριστιανοί ὅλους τούς αἰῶνας καί διά νά ἐπαληθευθοῦν εἰς τήν συνείδησίν μας οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ, ὅτι <<***εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμᾶς διώξουσιν***>> (Ἰωάν. 15, 20).

Δέν εἶναι τοῦ παρόντος ν᾽ ἀναφερθῶμεν εἰς ὅλας τάς συγκλονιστικάς ἱστορικάς στιγμάς τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀνά τούς αἰῶνας. Θά κάμωμεν μόνον μίαν σύντομον ἀναφοράν εἰς γεγονότα, σταθμούς τοῦ περασμένου, εἰκοστοῦ αἰῶνος, διά τά ὁποῖα ἄλλοι μέν ἔχουν ἀκούσει, ἄλλοι δέ τά ἔχουν ζήσει, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των.

Κατά τόν 20όν αἰῶνα, ἐννέα σημαντικά γεγονότα ἀπετέλεσαν ἱστορικούς σταθμούς εἰς τόν ἀδιάκοπον πόλεμον κατά τῆς Ἐκκλησίας:

α) **1920**. Ἡ Οἰκουμενιστική Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διά τῆς ὁποίας ἀναγνωρίζονται ὡς Ἐκκλησίαι Χριστοῦ, αἱ αἱρέσεις τοῦ Παπισμοῦ, τοῦ Προτεσταντισμοῦ καί τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

β) **1923**. Τό ληστρικόν Συνέδριον, εἰς τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, τό ὁποῖον, μέ συνέδρους μόνον τόν μασσῶνον Μελέτιον Μεταξάκην, ἀπεφάσισεν μεταξύ ἄλλων καί τήν ἀλλαγήν τοῦ Ἡμερολογίου.

γ) **1924**. Ἡ ἀντικανονική εἰσαγωγή τοῦ νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου, παρά τήν προτέραν καταδίκην του ὑπό (4) Πανορθοδόξων Συνόδων, ἤτοι, τοῦ 1583, 1587, 1593, 1904.

δ) **1935**. Δύο Ἀρχιερεῖς τῶν Γ.Ο.Χ., ὁ Μεγαρίδος Χριστόφορος Χατζῆς καί ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος Λιώσης, δέχονται τόν ὑποβιβασμόν των, διά καθαιρέσεως, εἰς τόν βαθμόν τοῦ Πρεσβυτέρου.

1937. Δύο Ἀρχιερεῖς, ὁ Δημητριάδος Γερμανός καί ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, ζητοῦν ἀπό τήν σχισματικήν νεοημερολογιτικήν Σύνοδον, μέσῳ Ὑπουργείων, νά τούς ἀποκαταστήσῃ εἰς τάς Μητροπόλεις των. Μάλιστα δέ, ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος ἔκαμεν ἔφεσιν εἰς τό νεοημερολογιτικόν οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, διά νά τοῦ ἀρθῇ ἡ καθαίρεσις.

Καί οἱ τέσσερις παρέσυρον μαζί των πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

ε) **1943**. Ὁ Κυκλάδων Γερμανός Βαρυκόπουλος ἀποκόπτεται ἀπό **τόν μόνον πλέον Ὀρθόδοξον Ἐπίσκοπον**, τόν Βρεσθένης Ματθαῖον, καί συντάσσεται μετά τῶν ἐκπεσόντων τεσσάρων πρώην Ἀρχιερέων, παρασύρων ἀρκετούς Ὀρθοδόξους.

στ) **1948**. Ἡ ἵδρυσις τοῦ οἰκουμενιστικοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, (Π.Σ.Ε), μέ συνιδρυτάς τούς Προτεστάντας καί τούς λεγομένους Ὀρθοδόξους νεοημερολογίτας, καθώς καί τά ἀκολουθοῦντα τό παλαιόν ἡμερολόγιον Πατριαρχεῖα.

ζ) **1960**. Οἱ σχισματικοί παλαιοημερολογῖται τοῦ πρώην Φλωρίνης χειροτονοῦνται ἀντικανονικῶς εἰς Ἀμερικήν ἀπό τόν <<Σικάγο>> Σεραφείμ, παρουσίᾳ ἑνός γνησίου νεοημερολογίτου, τοῦ Θεοφίλου Ἰωνέσκου, ἀμφοτέρων μελῶν τῆς ἐν διασπορᾷ Ρωσσικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία εἶχε πλήρη πνευματική κοινωνία μέ τούς νεοημερολογίτας. Παρά ταῦτα, πολλοί ἀφελεῖς παρεσύρθησαν καί τούς ἠκολούθησαν.

η) **1977**. Ὁ τότε Κορινθίας Κάλλιστος, ἀπεμπόλησεν καί ἐξέπεσεν τῆς Γνησίας Ὀρθοδοξίας. Ἠκολούθησεν τούς σχισματικούς Φλωρινο-Σεραφειμικούς, παρασύρων καί ἀρκετούς Ὀρθοδόξους.

θ) **1995**. Τό σχίσμα τῆς αἱρέσεως τῆς Νεοεικονομαχίας, ἡ ὁποία, ἐάν ἐπεκράτη, θά καταργοῦσε **τό 90%** τῶν εἰκόνων, παρέσυρεν εἰς τήν πτῶσιν πολλά μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ..

Τά ἀνωτέρῳ ἐννέα σημαντικά ἱστορικά γεγονότα συνετάραξαν τήν Ἐκκλησίαν, μέ ἀποτέλεσμα πολλά μέλη της νά παρασυρθοῦν, νά ἀποκοποῦν ἀπό αὐτήν καί νά ἀκολουθήσουν τόν ἐπάρατον νεοημερολογιτισμόν-οἰκουμενισμόν.

Ἡ ἀναδρομή αὐτή ἐγένετο διά νά σχηματισθῇ μία ἀμυδρά εἰκών ἀπό τήν ζωήν τῆς ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εὑρίσκεται συνεχῶς ἐν στρατείᾳ καί ἀγωνίζεται καί δι᾽ αὐτό καλεῖται καί Στρατευομένη.

Ὅλα τά ἀνωτέρω ἱστορικά γεγονότα, καθοδηγούμενα καί κατευθυνόμενα ὑπό τῶν ταγῶν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἐδημιούργησαν κατά τόν προηγούμενον, 20ον αἰῶνα μίαν Ἐκκλησιολογικήν σύγχυσιν ἡ ὁποία προσεπάθησε νά προσβάλῃ τήν αὐθεντίαν καί τήν Μοναδικότητα τῆς ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ, ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Μέ τό ξεκίνημά του, ὁ παρών 21ος αἰών δέν ἔμεινε ἀμέτοχος προβλημάτων. Ὅλοι μας εἴμεθα μάρτυρες τοῦ πλέον ἀδιστάκτου πολέμου κατά τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ πόλεμος αὐτός δέν εἶναι ἕνας ἁπλός πόλεμος κατά μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἤ κατά ἑνός μόνον δόγματος. Εἶναι πόλεμος κατά τῆς ἱστορίας καί τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας ὡς Καθολικῆς. Πολεμεῖται τόσον ἡ Κεφαλή Αὐτῆς, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, ἤτοι ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅσον καί κάθε τι τό σχετιζόμενον μέ τήν ὑπόστασίν Της. Πρόκειται, δηλαδή, περί καθαρᾶς **Ἐκκλησιομαχίας**.

Εἰς τήν πραγματικότητα, ὁ τελευταῖος αὐτός πόλεμος εἶναι ἡ συνέχεια καί ὁ ἀπόηχος τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἀφοῦ πολεμᾶ τά βασικώτερα δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, τά ὁποῖα εἶναι ἡ Τριαδολογία καί ἡ Χριστολογία, δημιουργῶντας ἔτσι μία ΝΕΑ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ, ξένη πρός τήν Ὀρθοδοξία.

Ἡ Ἐκκλησιομαχία ἀκρωτηριάζει τήν φύσιν καί τήν ὑπόστασιν τῆς Ἐκκλησίας μέ ἀντορθοδόξους τοποθετήσεις ὡς πρός τό **Τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία; Τίνος εἶναι; Ἀπό Πότε εἶναι; Ποῖοι ἀνήκουν εἰς αὐτήν; Ποῖος τήν κυβερνᾶ; Πῶς διαφοροποιεῖται χρονικά; Πῶς παραμένει ἐνιαία; καί λοιπά.**

Ἡ Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία προκειμένου νά περιφρουρήσῃ τά μέλη της ἀπό τήν λαίλαπα τῆς οἰκουμενιστικῆς Ἐκκλησιολογικῆς συγχύσεως, ἤρχισεν ἀπό τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ νά ἀντιμετωπίζῃ σθεναρῶς κάθε προσπάθειαν ἀλώσεώς της, διά ὀρθοδόξων κηρυγμάτων, δημοσιευμάτων καί Συνοδικῶν ἀποφάσεων.

Διά τό περί ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ θέμα, ἀλλά καί δι᾽ ὅλα τά συναφῆ μέ αὐτό, ἔχουν κατά καιρούς δημοσιευθῇ ἐπισήμως περιοδικά, βιβλία καί Ἡμεροδεῖκται τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., μέ τάς ἰδίας ἕως σήμερον

θέσεις, χωρίς ποτέ νά δημιουργηθοῦν διαμάχες καί ἔριδες.

Κατωτέρῳ παραθέτομεν ὁρισμένα ἀπό τά δημοσιευθέντα ἔντυπα:

1) Εἰς τόν Ἡμεροδείκτην τοῦ ἔτους 1974, ὁ ὁποῖος ὑπογράφεται ὑπό δώδεκα (12) Ἀρχιερέων τῆς τότε Ἱερᾶς Συνόδου,

2) Εἰς τό περιοδικόν τῆς Ἐκκλησίας (Κ.Γ.Ο.) τοῦ ἔτους 1978, τεῦχος Μαρτίου καί Ἀπριλίου, ἀριθμός 3-4,

3) Εἰς τό ἴδιον περιοδικόν, τοῦ ἔτους 1978, τεῦχος 7 τοῦ Ἰουλίου,

4) Εἰς τό ἴδιον περιοδικόν, τοῦ ἔτους 1978, τεῦχος 10-11 τῶν μηνῶν Ὀκτωβρίου - Νοεμβρίου,

5) Εἰς τό Ἱερατικόν Συνέδριον Κληρικῶν Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος πραγματοποιηθέν εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος μεταξύ 31 Μαΐου καί 2 Ἰουνίου 1979,

6) Εἰς τό βιβλίον «***Ἐκκλησιολογικά Θέματα***» τοῦ Ἑλ. Γκουτζίδη, Ἀθῆναι 1980, τό ὁποῖον ἐξεδόθη Συνοδικῇ διαγνώμη, δηλαδή ἐνεκρίθη πρός δημοσίευσιν ὑπό ὁλοκλήρου τῆς τότε Ἱερᾶς Συνόδου καί ἐξεδόθη μέ ἔξοδα αὐτῆς,

7) Εἰς τό περιοδικόν Κ.Γ.Ο. μηνός Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1981, ὅπου παρατίθεται διάγραμμα τῆς ἱστορικῆς πορείας τῆς Ἐκκλησίας.

8) Εἰς τόν Ἡμεροδείκτην τοῦ ἔτους 1985,

9) Εἰς τό περιοδικόν Κ.Γ.Ο., τοῦ Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1988,

10) Εἰς πολλά ἄρθρα τοῦ περιοδικοῦ Κ.Γ.Ο., καθ' ὅλην τήν δεκαετίαν τοῦ 1980 καί μετά, ἐδημοσιεύοντο εἰς αὐτελῆ κείμενα ἤ εἰς συνεχείας θέματα περί Ἐκκλησίας.

Προσφάτως, ὅμως, προέκυψε θέμα μέ τό Ἡμερολόγιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ 1999, τό ὁποῖον εἶχεν ἀφιερωθῆ εἰς τήν ΜΙΑΝ, ΑΓΙΑΝ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ, ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Τό θέμα περί **Ἐκκλησίας, τό ὁποῖο** ὀνομάζεται Ἐκκλησιολογικόν ἤ Ἐκκλησιολογία ἐπειδή ἀκριβῶς γίνεται λόγος περί Ἐκκλησίας, εἶναι ἀπό τά σοβαρώτερα καί σημαντικώτερα θέματα, μέ τό ὁποῖον πρέπει νά ἀσχολῆται καί τό ὁποῖον πρέπει νά γνωρίζῃ κάθε Ὀρθόδοξος Χριστιανός, διότι εἶναι ἀπαραίτητον διά τήν σωτηρίαν του. Ἡ ἐνσωμάτωσίς μας εἰς τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἔδωσε νόημα καί ζωήν εἰς τήν ζωήν μας εἰς τόν κόσμον αὐτόν.

Ὅλη αὐτή ἡ ἀναφορά ἐγένετο λόγῳ τῆς ἐμφανίσεως τῆς μεγαλυτέρας αἱρέσεως εἰς τήν ἱστορίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἤτοι, **τοῦ ἀντιχρίστου καί ἀθέου οἰκουμενισμοῦ,** ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησεν ἐκκλησιολογικήν σύγχυσιν μέ τήν ἐγκύκλιον τοῦ 1920.

Ἡ ἐμφάνισις αὕτη ἐδημιούργησεν τήν ἀνάγκην ἀντιμετωπίσεως διά τῆς ἐκδόσεως σχετικῶν βιβλίων, φυλλαδίων καί ἄλλων ἐντύπων πρός ἐνημέρωσιν καί προφύλαξιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Πρός τοῦτον τόν σκοπόν, καί ὁ ἅγιος πατήρ ἡμῶν Ματθαῖος, εἰς τό βιβλίον του, *ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ἤτοι ΑΠΑΝΘΙΣΜΑ ΛΟΓΩΝ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΠΕΡΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ*, 1934, σελ. 243, ἐκκλησιολογεῖ γράφων:

«Ποία δέ εἶναι ἡ μία, ἁγία, καθολική καί ἀποστολική Ἐκκλησία ἐδίδαξεν ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός γράφων: "Διδάσκει δέ ἡμᾶς τό Σύμβολον πιστεύειν· Καί εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικήν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν. ***"Ἔστιν οὖν ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ Καθολική Ἐκκλησία τό σύστημα τῶν ἀπ' αἰῶνος ἁγίων Πατέρων, Πατριαρχῶν, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Εὐαγγελιστῶν, Μαρτύρων, οἷς προσετέθη πιστεύσαντα ὁμοθυμαδόν πάντα τά ἔθνη"***».

«***Τήν ἄχραντον εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν, Ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, ΧΡΙΣΤΕ Ο ΘΕΟΣ· βουλήσει γάρ πυδόκησας σαρκί ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ρύσῃ ΟΥΣ ΕΠΛΑΣΑΣ ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ...***» (Ἀπολυτίκιον Ἑσπερινοῦ Κυριακῆς Ὀρθοδοξίας)

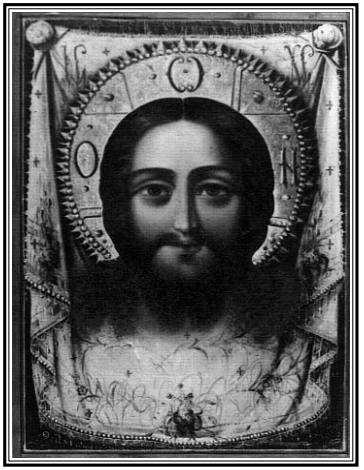

Ὁ Ὢν
Χριστός, ὁ Ἀληθινός Θεός ἡμῶν

«***καί οὐδείς ἀναβέβηκεν εἰς τόν οὐρανόν εἰ μή ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ.***» (Ἰωάν. 3, 13).

Τό Ἅγιον Μανδήλιον

(φορητή εἰκών, ἔργον τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχ/που τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, κυροῦ Ματθαίου Α', 1924, εὑρισκομένη εἰς τό Δεσποτικόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Πευκοβουνογιατρίσσης, εἰς Κερατέαν Ἀττικῆς.)

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ἄρτος τῆς Ζωῆς

«***Καί αὐτόν ἔδωκε κεφαλήν ὑπέρ πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ, ἥτις ἐστί τό σῶμα αὐτοῦ, τό πλήρωμα τοῦ τά πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου***» (Ἐφεσ. 1, 22-23).
«***ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τά πάντα, ...τά πάντα δι' αὐτοῦ καί εἰς αὐτόν ἔκτισται· καί αὐτός ἐστι πρό πάντων καί τά πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε, καί αὐτός ἐστιν ἡ κεφαλή τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας***» (Κολ. 1, 16-18).
«***Ὅπου ἄν ἦ Χριστός Ἰησοῦς, ἐκεῖ καί ἡ καθολική Ἐκκλησία***» (Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, PG 5, 713A).

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ
ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΝΑΦΥΕΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ὅλην αὐτήν τήν κίνησιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ καί τόν τρόπον ἀντιμετωπίσεώς της, ἀπεφάσισεν τήν ἔκδοσιν τοῦ Ἡμερολογίου μέ θέμα καί πάλιν περί Ἐκκλησίας. Τό Ἡμερολόγιον ἐξεδόθη τό 1999 καί ἔφερεν ὑπογραφάς καί τῶν πέντε (5) Ἀρχιερέων, ἤτοι, ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Μετά διετίαν ἀπό τῆς δημοσιεύσεώς του καί τῆς κυκλοφορίας του, ἤτοι, τό 2001, κληρικός τις ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἔκανε σχόλιον κατά τοῦ ἐν λόγῳ Ἡμερολογίου.

Ἔκτοτε καί διά τήν ἑπομένην διετίαν τό θέμα περί Ἐκκλησίας ἔλαβεν, ὡς μή ὤφειλεν, ἀνεπιτρέπτους διαστάσεις, μέ ἀποτέλεσμα νά συζητῆται κατά ἀποκλειστικότητα εἰς τόν χῶρον μας ἀπό ὅλον σχεδόν τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας. Αὐτό ἦτο ἕνα ἀπό τά θετικά στοιχεῖα τά ὁποῖα ἐπέφερεν τό ἐν λόγῳ θέμα· ἤτοι, μελέτη, ἔρευνα Ἁγιογραφική, Ἁγιοπατερική καί Ὑμνολογική περί τῆς Ἐκκλησίας, τά ὁποῖα βοηθοῦν νά συνειδητοποιήσωμεν ὅτι «οὐδέν κακόν ἀμιγές καλοῦ».

Κατόπιν αὐτοῦ συνετάχθησαν καί ἐκυκλοφόρησαν μελέται ὑπό θεολόγων καί ἄλλων ἐχόντων γνῶσιν, μόρφωσιν καί κατάρτησιν ἐκκλησιαστικήν, ἔτσι ὥστε ὁ λαός τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ νά ἐνημερωθῇ περί αὐτοῦ τοῦ θέματος, ἑνός ἀπό τά ζωτικώτερα διά τήν σωτηρίαν μας, τοῦ μοναδικοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς μας.

Οἱ πρωτεργάται καί ὑποκινηταί τοῦ πολέμου αὐτοῦ, προκειμένου νά παραπλανήσουν τόν λαόν, προσπάθησαν **νά ἐμφανιστοῦν ὡς ἀντιοικουμενισταί**. Εἰς τήν πραγματικότητα ὅμως ἀποδεικνύονται διά τῶν φρονημάτων τά ὁποῖα ἔχουν δημοσιεύσει εἰς δεκάδας φυλλαδίων των καί σχέδια ἐγκυκλίων των ὅτι εἶναι **αἱρετικοί, οἰκουμενισταί καί προβατόσχημοι λύκοι**. Σκοπός τους δέν ἦτο νά βοηθήσουν τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἀλλά ἀντιθέτως **νά τήν περιθωριοποιήσουν μέ τήν ἐφαρμογή τοῦ Προτεσταντικοῦ καί οἰκουμενιστικοῦ συστήματος διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας ὑπό λαϊκῶν.**

Πρῶτον μέλημα τῶν πρωτεργατῶν καί ὑποκινητῶν τοῦ σάλου, δηλαδή, τοῦ Π. Ἀλεξοπούλου καί τοῦ Λ. Κτενᾶ, ἦταν ἡ οὐσιαστική κατάληψις τῆς ἐξουσίας, μέσῳ ἐπηρεασμοῦ τοῦ τοποτηρητοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Μεσσηνίας Γρηγορίου. Τοῦτο ἐπέτυχον ἀπολύτως, ἀφοῦ ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος, ἀπό τόν Ἀπρίλιον τοῦ 2001 μέχρι σήμερον, οὐδέν ἔπραττε ἤ πράττει ἄνευ τῆς γνώμης ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τόν καθοδηγοῦν καί τόν κατευθύνουν ἀπολύτως.

Πρώτη ἐνέργεια τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου ἦτο ἡ, ἄνευ ἐντολῆς ἢ ἐνημερώσεως τῆς Συνόδου, προφορικὴ ἐξουσιοδότησις εἰς τούς ἀνωτέρω, νά γράψουν ἐργασίας περί Ἐκκλησίας καί νά τάς διαδώσουν εἰς τόν λαόν παρακάμπτοντας τήν Ἱεραρχίαν.

Τά κείμενα τῶν πρώτων ἐργασιῶν τῶν ἀνωτέρω, μή θεολόγων, Π. Ἀλεξόπουλου καί Λ. Κτενᾶ, λίαν ἐπιεικῶς μποροῦν νά χαρακτηρισθοῦν ἀπαράδεκτα, ἀθεολόγητα, ὑβριστικά καί γραμμένα κατά χιλιαστικόν τρόπον διαστροφῆς. Δι᾽ αὐτῶν, ἐμμέσως πλήν σαφῶς, ἐδιδάσκετο **ὅτι κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ὁ Προαιώνιος Ἰησοῦς Χριστός ἀλλά ἡ ἀνθρώπινος φύσις Του, ὅτι εἶναι ἄρνησις τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας νά παραδεχθῶμεν ὕπαρξιν Ἐκκλησίας πρό τῆς Πεντηκοστῆς** καί ἄλλα αἱρετικά ἀπορρέοντα ἐξ αὐτῶν.

Ἐναντίον αὐτῶν τῶν κειμένων ἠκολούθησαν μελέται τῶν θεολόγων, αἱ ὁποῖαι ὑπεστήριζαν τάς Ὀρθοδόξους θέσεις τῆς Ἐκκλησίας καί ἀντέκρουον τάς αἱρετικάς θέσεις τῶν ἀνωτέρω συμβούλων τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου. Ἡ ἐπιρροή των ὅμως ἐπ΄ αὐτοῦ ἦτο τόση, ὥστε, ὡς νά τόν εἶχον καταστήσει ἄβουλον καί πειθήνιον ὄργανόν των, αἱ ἀνωτέρω μελέται δέν ἐλήφθησαν ὑπ᾽ ὄψιν, οὔτε ἐμελετήθησαν, οὔτε συνεζητήθησαν ποτέ ἐν Συνόδῳ.

Τελικῶς, ἡ μόνη φορά κατά τήν ὁποίαν συνεδρίασαν μόνοι των οἱ τέσσερις Ἀρχιερεῖς ἦτο τήν 31-10-2001, ὄχι ὅμως πρός συζήτησιν καί μελέτην τοῦ θέματος περί Ἐκκλησίας, ἀλλά πρός ἐφαρμογήν τῆς ἐντολῆς τῶν συμβούλων τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου, Λ. Κτενᾶ καί Π. Ἀλεξόπουλου, δηλαδή, νά ὑπογραφῇ ἀνάκλησις.

Παρ᾽ ὅλον ὅμως ὅτι ἡ γενομένη ἀνάκλησις ἐγράφη μέ προτάσεις τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου καί τό τελικόν κείμενον ἐγένετο ἀποδεκτόν ὑφ᾽ ὅλων τῶν Ἀρχιερέων, δέν ἐγένετο ἀποδεκτόν, ἐκ τῶν ὑστέρων, ἀπό τήν <<Ὑπέρ-Σύνοδον>> Κτενᾶ - Ἀλεξοπούλου.

Ἐπειδή δέν ἱκανοποιήθη ἡ ἀπαίτησις τῶν συμβούλων τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου, τό θέμα δέν ἔληξε ἀλλά πῆρε νέαν τροπήν. Κατά τήν σύναξιν τῆς 8-2-2002 ἡ ὁποία ἤρχισε τήν 4ην μ.μ. καί ἔληξε τήν 2.30 π.μ. τῆς ἑπομένης, παρόντων 30 ἀτόμων, **ἐζητήθη πιεστικῶς** ἡ ὑπογραφή σχεδίου Ὁμολογίας τό ὁποῖον εἶχε συντάξει ὁ Λ. Κτενᾶς.

Ἡ συζήτησις διεξήχθη μέ συνεχεῖς ἀντεκλήσεις καί τροποποιήσεις τοῦ ἀρχικοῦ κειμένου, χωρίς καμμίαν οὐσιαστικήν συμβολήν τῶν παρόντων ἐπισκόπων Μεσσηνίας καί Κοζάνης. Χαρακτηριστικόν εἶναι τό γεγονός τῶν προσωρινῶν ἀναχωρήσεων καί ἐπανόδων τοῦ Λ. Κτενᾶ, ὁ ὁποῖος ἐξεβίαζε νά μήν γίνουν ἄλλαι διορθώσεις εἰς τό σχέδιόν του, ἀλλά δικτατορικῶς νά ὑπογραφῇ ὡς εἶχεν καί ὅπως αὐτός ἤθελεν χωρίς ἀλλαγάς, ὡς νά ἦτο θεόπνευστον.

Μετά ἀπό ὅσας διορθώσεις καί τροποποιήσεις ἠδυνήθημεν νά ἐπιφέρωμεν ἐπί τό ὀρθόν, τό κείμενον τελικῶς ὑπεγράφη ὑπό πιεστικόν καθεστώς ἐκβιασμῶν ὅτι ἀλλοιῶς θά γίνῃ σχίσμα καί γενικώτερον ὑπό τό κράτος πιέσεων. Δέν ὑπῆρξεν ἀρκετός χρόνος πρίν συνταχθῇ τό κείμενον, ἔστω μία ἑβδομάς μελέτης, πρός ἁγιογραφικήν καί ἁγιοπατερικήν κατοχύρωσίν του. Ὅπως ἀπεδείχθη ἀπό τάς κατόπιν μελέτας καί δημοσιεύσεις, ὑπεγράφη μέ προχείρους σκέψεις τῆς στιγμῆς, χωρίς τήν βεβαιότητα ὅτι εἶναι Ὀρθόδοξον κείμενον, ὅτι ἐκφράζει τό πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Πρέπει νά σημειωθῇ ἐπίσης, ὅτι ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος ἀπεχώρησεν τῆς συνάξεως περί ὥραν 11ην βραδυνήν, ὁ δέ Κοζάνης Τίτος περί ὥραν 1.30 νυκτερινήν. Τοῦτο ἀποδεικνύει τήν ἐμπιστοσύνην τῶν ἐν λόγῳ Ἀρχιερέων καί εἰδικῶς τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου εἰς τούς Κτενᾶ καί Ἀλεξόπουλον.

Ὁ Κτενᾶς δέν ἦτο ἱκανοποιημένος ἀπό τό τελικόν κείμενον διότι εἶχον γίνει εἰς αὐτό τόσες διορθώσεις. Ἐνώπιον πάντων ὡμολόγησε δυσαρέσκεια διά τήν ἀποτυχίαν του λέγοντας: <<***Ὅπως ἔγινε τώρα τό κείμενο, ὁ Ἡμεροδείκτης βγαίνει ἀθῶος καί δέν ἔχει λάθη***>>. Ἔτσι ἐφανέρωσε ὁ ἴδιος ὅτι μόνη του ἐπιδίωξις, εἰς τήν ὁποίαν ἀπέτυχεν, ἦτο νά κατηγορηθῇ ὁπωσδήποτε ὁ ἡμεροδείκτης. Ἐν συνεχείᾳ, ἀναχωρῶν ἀπό τήν αἴθουσαν ἀπογοητευμένος, εἶπεν εἰς ἐπήκοον πάντων τήν κατωτέρω χυδαίαν φράσιν, τήν ὁποίαν, διά νά δηλωθῇ τό ποιόν του, ἄς μᾶς τό συγχωρήσουν οἱ ἀναγνῶσται, παραθέτομεν αὐτούσιον διά τήν ἱστορίαν: <<***Ἔτσι ὅπως ἔγινε τώρα, μοῦ ξεβρακώσατε τό ἀρχικό μου κείμενο.***>>

Ἡ ὑπογραφεῖσα ὁμολογία ἐγένετο ἀποδεκτή ἀπό ὅλους τούς ἐμπλεκομένους λαϊκούς. Δέν ἔτυχε ὅμως τῆς μελέτης καί ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὥστε νά ἀποτελέσῃ ποτέ Συνοδικόν ἔγγραφον. Οἱ δέ Κτενᾶς καί Ἀλεξόπουλος ὑπέγραψαν δήλωσιν ὅτι τό θέμα ἔληξε καί δέν θά ἀσχοληθῇ κανείς πλέον μέ αὐτό.

Μετά ταῦτα, καί μέ τήν ἰδίαν τακτικήν τῆς μονομεροῦς ἐνημερώσεως καί ἀντιμετωπίσεως τῶν θεολόγων διεξήχθη ἡ διαδικασία συντάξεως Ἐγκυκλίου, διά τήν ὁποίαν: α) Ἐδόθη χρόνος 7 μόνον ἡμερῶν (5 ἀπό τήν παραλαβήν τοῦ ἐγγράφου), καί β) Τοῦτο ἐγένετο μέ ἐντολήν τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου καί ὄχι τῆς Συνόδου, ἤ μᾶλλον ἐγένετο καθ᾽ ὑπόδειξιν τοῦ Κτενᾶ.

Τέσσερες ἡμέρες μετά τήν περίφημον ὑπογραφήν τῆς ὁμολογίας καί τῆς Δηλώσεως τῶν ἐμπλεκομένων λαϊκῶν ὅτι τό θέμα ἔληξε, δηλαδή τήν 12-2-2002, προέκυψεν τό γεγονός τοῦ ἀφορισμοῦ τοῦ Ἀλεξοπούλου λόγῳ ἐπαναφορᾶς τοῦ θέματος ὑπ᾽ αὐτοῦ δι᾽ ἐπιστολῆς του, δημοσιευθείσης εἰς Ἑλλάδα καί ἐξωτερικόν, εἰς τήν ὁποίαν κατηγορεῖ ἐκ νέου τόν Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον.

Αὐτό εἶχε ὡς συνέπειαν τόν ἔγγραφον ἀφορισμόν του, ὑπό τοῦ ὑπογράφοντος Σεβ. Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου καί ὡς ἐκ τούτου τήν ἄρνησιν τῶν θεολόγων νά συναντηθοῦν μέ τόν Ἀλεξόπουλον.

Πρέπει νά σημειωθῆ ὅτι τήν 14-2-2002 ἐκοιμήθη ὁ ἐπίσκοπος Φθιώτιδος Θεοδόσιος.

Τελικῶς ἐγράφησαν τέσσερα (4) σχέδια καί ἐδόθησαν αὐτοβούλως, χωρίς ἔγκρισιν Συνόδου, εἰς τόν Κτενᾶ, νά τά συγχωνεύσῃ καί νά ἐκδώσῃ ἕνα κοινόν σχέδιον ἐγκυκλίου. Ἐκμεταλλευόμενος τήν ὑποχώρησιν τῶν δύο θεολόγων, Σκρέτα καί Βρακάτου, καί τήν ἀβουλίαν των νά συγχωνεύσουν ἐκεῖνοι τά (4) σχέδια, τό ἔπραξε αὐτός καί ἐδημιούργησε ἕνα νέον σχέδιον, τό ὁποῖον ἐξέφραζε τάς ἀπόψεις του καί τό ὁποῖον εἶναι κατά 95% ἰδικόν του.

Τό σχέδιον αὐτό τό ὁποῖον κατετέθη τήν 27-3-2002 καί ὑπεγράφη μέ κόκκινο μελάνι ἀπό τούς (4) λαϊκούς, Ἀλεξόπουλο, Κτενᾶ, Σκρέτα καί Βρακᾶτο καί τό ὁποῖον **ἐκφράζει τόν Κτενᾶ καί ὄχι τήν ὀρθόδοξον ἄποψιν τῆς Ἐκκλησίας**, ἐζητήθη νά ὑπογραφῇ καί ἀπό τούς Ἀρχιερεῖς καί νά κυκλοφορήσῃ αὐθημερόν ὡς Ἐγκύκλιος.

Ἐπί μιᾶς τοιαύτης διαδικασίας, καθ᾽ ἣν οἱ ἄλλοι δύο παρευρισκόμενοι Ἀρχιερεῖς ἐδέχθησαν νά ὑπογράψουν ἐκείνην τήν στιγμήν τό δοθέν κείμενον, διά νά τελειώνουν καί νά <<κουκουλώσουν>> τό ζήτημα, ἔφερα τάς ἀντιρρήσεις μου. Δέν ἐδέχθην νά ὑπογράψω ἕνα κείμενο τό ὁποῖον μοῦ ἦτο ἄγνωστον, οὔτε μοῦ εἶχε δοθῆ προηγουμένως νά τό μελετήσω καί νά ἐκφέρω τήν γνώμην μου. Αὐτό ἔπρεπε νά πράξουν καί οἱ ἄλλοι δύο Ἀρχιερεῖς, ἐάν ἤθελον νά ἐνεργήσουν συνειδητῶς καί Ἐκκλησιαστικῶς. Ἔπρεπε νά μελετήσουν τό Σχέδιον καί νά τό συζητήσουν ἐν Συνόδῳ Ἀρχιερέων μόνον, χωρίς τήν παρουσίαν λαϊκῶν ἢ ἄλλων κληρικῶν.

Τό πλέον σημαντικόν εἶναι ὅτι οὔτε τήν ἡμέραν ἐκείνην οὔτε ποτέ ἄλλοτε ἐμελετήθη ἢ ἐξετάσθη Συνοδικῶς τό ἐν λόγῳ Σχέδιον, ἀποκλειστικῶς καί **μόνον ὑπό τῶν Ἀρχιερέων**.

Τελικῶς λόγῳ τῆς διαφωνίας, ἐδόθη χρόνος πρός μελέτην αὐτοῦ. Ἀφοῦ τό ἐμελετήσαμε μέ (2) θεολόγους καί ἑτοιμάσαμε ἐγγράφως τάς παρατηρήσεις μας, προσήλθομεν εἰς Σύνοδον προγραμματισμένην διά τήν 10-4-2002, κατά τήν ὁποίαν ὅμως πλήν ἐμοῦ δέν προσῆλθον οἱ ἄλλοι δύο Ἀρχιερεῖς, διότι, ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει καί ἐνῶ εἶχον πρός ἐξέτασιν ἕνα τόσο σοβαρόν ζήτημα, <<τό ἐλησμόνησαν>>.

Ἐν συνεχείᾳ καί ἀφοῦ συμπληρώσαμε τάς ***Παρατηρήσεις*** μας, τάς ἀπέστειλα εἰς τούς δύο Ἀρχιερεῖς, τόν Κοζάνης Τῖτον καί τόν Μεσσηνίας Γρηγόριον, τήν 28-4-2002.

Αἱ ***Παρατηρήσεις*** αὐταί **οὐδέποτε ἀνεγνώσθησαν**, οὔτε ἐλήφθησαν ὑπ᾽ ὄψιν ἀπό κανέναν, ὡς μή ὑφιστάμενες. Τό σχέδιον ἦτο **προδιαγεγραμμένον**. Ἡ <<Ἐγκύκλιος>> τοῦ Κτενᾶ ἔπρεπε νά περάσῃ καί νά ἐγκριθῇ πάσῃ θυσίᾳ.

Ἔκτοτε καί ἕως τήν 3-7-2002, ὅτε ἐκλήθημεν νά ὑπογράψωμεν τήν <<Ἐγκύκλιον>> αὐτήν, οὐδεμία συζήτησις ἐπ᾽ αὐτῶν τῶν ***Παρατηρήσεων*** ἢ ἐπί τῆς <<Ἐγκυκλίου>> ὑπῆρξεν. Ἀλλά οὔτε καί τήν ἡμέραν ἐκείνην ἢ τήν μεθεπομένην, 5-7-2002. **Ὑπῆρξαν μόνον ἀφόρητοι πιέσεις νά τήν ὑπογράψω**.

Καί ἐνῶ οἱ ἄλλοι δύο Ἀρχιερεῖς, ὡς συνήθιζον νά κάνουν εὐκόλως καί ἀνεξαιρέτως, ὑπέγραψαν τό ὑποδειχθέν σχέδιον ἄνευ συζητήσεως καί χωρίς νά λάβουν ὑπ᾽ ὄψιν τάς ***Παρατηρήσεις*** μου ἢ τάς, ὑπό ἑτέρων, διατυπωθείσας ἀντιρρήσεις, ἐπιεζόμην προσωπικῶς δι᾽ ἀπειλῶν καί βαναύσων ὕβρεων νά ὑπογράψω τόσον ἐγώ, ὅσον καί οἱ παρόντες ἱερεῖς. Τό κλῖμα ἦτο ἀνεπίτρεπτον διά Ἐκκλησιαστικάς Συνάξεις, ἁρμόζον μόνον εἰς βαρβάρους.

Αἱ ἀπειλαί ἦσαν βαρεῖαι καί συγκεκριμέναι <<***ὅποιος δέν ὑπογράψη τήν Ἐγκύκλιον εἶναι αἱρετικός***>>. Ἀρνήθηκα νά ὑπογράψω μίαν τοιαύτην <<Ἐγκύκλιον>> **διότι ἐπίστευα καί πιστεύω ὅτι ἦτο καί εἶναι ἀντίθετος πρός τό ὀρθόδοξον πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας μας καί ὡς ἐκ τούτου εἶναι αἱρετική· καί ὅτι αἱρετικός γίνεται ὅποιος τήν ὑπογράψη καί ὄχι ὅποιος δέν τήν ὑπογράψη**.

Ἀπό τά ἀνωτέρω μπορεί ὁ καθένας νά ἀντιληφθῇ ὅτι μέ τέτοιες ἀπαράδεκτες μεθοδεύσεις καί μέ τέτοιες ἀπάνθρωπες συνθῆκες, αἱ ὁποῖαι ἐπικρατοῦσαν, δέν ἦτο δυνατόν νά ἐπισκιάσῃ ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί νά θεωροῦνται αἱ <<συνεδριάσεις, Συνοδικαί ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι>>, ἀλλά ἐν πονηρῷ πνεύματι. Καί μάλιστα συνάξεις, μέ συμμετοχήν κοσμικῶν, **αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουν καί τελειώνουν χωρίς προσευχήν**.

Αὐτή, χωρίς ὑπερβολήν, εἶναι ἡ γενική εἰκόνα τῶν κληρικολαϊκῶν Συνάξεων καί ὄχι Συνεδριάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρός μελέτην τοῦ σοβαρωτάτου θέματος περί τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Μία τέτοια Σύναξις δέν θά μποροῦσε ποτέ νά καταλήξῃ εἰς ὁμοφωνίαν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι καί νά ἐκφράσῃ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μέ ἐκβιασμούς, μέ ἀντισυνοδικές μεθοδεύσεις, μέ ἀντι-ιεραρχικές βαναυσότητες, μέ τήν δημιουργία τρομοκρατικοῦ κλίματος καί τήν ἐπίδειξιν ἀριθμητικῆς ἰσχύος δέν ἐπέρχεται εἰρήνη καί γαλήνη εἰς τήν Ἐκκλησία ἀλλά διχοστασία, πόλεμος καί ἀναρχία.

Αὐτή ἡ ἀκαταστασία καί ἀναρχία ἐφάνη εἰς τήν συνέχειαν τῆς ἰδίας ἡμέρας, τῆς 5-7-2002, ὅταν ἀμέσως μετά τήν ὑπογραφήν τῆς αἱρετικῆς Ἐγκυκλίου καί τήν λῆξιν τῆς Συνάξεως, ἀπεφάσισαν οἱ λαϊκοί νά κάνουν διορθώσεις τῆς <<Ἐγκυκλίου>> των, ἐνῶ ἐπί δίμηνον, ἀλλά καί κατά τήν διάρκειαν τῆς Συνάξεως, ἠρνοῦντο κάθε συζήτησιν περί διορθώσεων καί μόνον ἀπαιτοῦσαν ὑπογραφήν.

Ἀνεγνώρισαν οὕτω ὅτι τό κείμενον, τό ὁποῖον πρό ὀλίγων ὡρῶν εἶχον ὑπογράψει διότι τό ἐθεώρουν θεόπνευστον, ἔχρηζε διορθώσεων, ἀλλαγῶν, προσθηκῶν καί ἀφαιρέσεων. Τότε διατί τόση πίεσις πρός ὑπογραφήν ἄνευ συζητήσεως καί ἄνευ γνώσεως τοῦ περιεχομένου καί τῶν θέσεων τοῦ πρός ὑπογραφήν κειμένου;

Αὐτάς τάς διορθώσεις τάς ἔκαμαν μόνοι των λαϊκοί, μοναχοί καί ἱερομόναχοι, χωρίς τούς Ἀρχιερεῖς. **Οἱ Ἀρχιερεῖς τήν μόνην σοβαρήν ἀποστολήν τήν ὁποίαν ἐνόμιζαν ὅτι εἶχον ἦτο νά ὑπογράφουν ἄνευ ἀντιρρήσεως καί ἐλέγχου ὁποιοδήποτε κείμενον θά ἑτοίμαζε ὁ Κτενᾶς καί οἱ σύν αὐτῷ.**

Διά τό περί Ἐκκλησίας ἀναφυέν ζήτημα πρέπει νά ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι:

α) Εἰς τήν διάρκεια τῶν δέκα ἐννέα (19) μηνῶν, κατά τούς ὁποίους ἐκράτησε ἡ διαμάχη, οὐδέποτε συνεζητήθη ὡς θέμα ἐν Συνόδῳ, **εἰς ἐπίπεδον μόνον ἀρχιερέων.**

β) Ἀντί συνεδριάσεων τῆς Ἱεραρχίας, καί χωρίς τήν ἔγκρισίν της, ἐγένοντο συνάξεις, δηλαδή, συγκεντρώσεις Ἀρχιερέων, Ἱερέων, Μοναχῶν, δοκίμων μοναχῶν, λαϊκῶν, καί τοῦτο ὄχι πρός συζήτησιν τῶν σχετικῶν θεμάτων ἀλλά, λόγῳ Ἀρχιερατικῆς <<ἀνασφάλειας>>, πρός ἐπίδειξιν δυνάμεως, πρός δημιουργίαν τρομοκρατικοῦ κλίματος καί πρός ὑπογραφήν προειλημμένων ἀποφάσεων.

γ) Εἰς ὅσα ζητήματα σχετιζόμενα μέ τό περί Ἐκκλησίας θέμα ἐζητήσαμεν συζήτησιν, ἔστω καί εἰς τάς συνάξεις αὐτάς, δέν ἔγινε ἀποδεκτό καί οὐδεμία συζήτησις ἐγένετο περί αὐτῶν. Παράδειγμα, **τό θέμα περί τοῦ ἐάν ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος**, διά τό ὁποῖον ἐζητήθη νά γίνῃ συζήτησις εἰς τήν σύναξιν τῆς 8-2-2002 καί τοῦτο δέν ἐγένετο δεκτόν. Διατί ἄραγε;

δ) Ὄχι μόνον θέματα δέν συνεζητοῦντο εἰς τάς συνάξεις αὐτάς, ἀλλά αἱ ἀπαντήσεις μας εἰς τά κείμενα τῶν συμβούλων τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου δέν ἀνεγνώσθησαν ποτέ καί δέν ἐλήφθησαν κἂν ὑπ' ὄψιν. Παράδειγμα: Αἱ ***Παρατηρήσεις*** μας, τῆς 28-4-2002, διά τά σοβαρά δογματικά λάθη τῆς προτεινομένης <<Ἐγκυκλίου>>.

<<Μνήσθητι, Κύριε, τῆς Ἁγίας σου Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀπό περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης, καί εἰρήνευσον αὐτήν, ἥν περιεποιήσω τῷ τιμίῳ Αἵματι τοῦ Χριστοῦ σου...>> (Λειτουργία τοῦ Μεγ. Βασιλείου)

<<Εὐλόγησον τόν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου· παῦσον τά σχίσματα τῶν Ἐκκλησιῶν... τάς τῶν αἱρέσεων ἐπαναστάσεις ταχέως κατάλυσον, τῇ δυνάμει τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος>> (Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου)

ΑΙ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ

ΤΩΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ ΤΙΤΟΥ, ΕΙΣ ΣΧΕΣΙΝ ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΝΑΦΥΕΝ ΘΕΜΑ, ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟΝ ΤΟΥ 2001 ΕΩΣ 8-12-2002

Εἰς τήν μέχρι τοῦδε παρουσίασιν τοῦ θέματος, ἀναφέραμε συντόμως τά βασικά ἱστορικά γεγονότα τά ὁποῖα συνέβησαν ἀπό τό ξέσπασμα τοῦ σάλου τόν Ἀπρίλιον τοῦ 2001 ἕως 8/12/2002.

Διά τῶν ὀλίγων αὐτῶν ἱστορικῶν στοιχείων μαρτυρεῖται ἡ ψυχική σύγχυσις ἡ ὁποία διακατεῖχε καθ' ὅλον τό ἀνωτέρῳ χρονικό διάστημα τούς κατευθυνομένους ἀπό τό περιβάλλον των Ἀρχιερεῖς. Ἀποδεικνύεται ὅτι ποτέ τους δέν ἔμαθον νά σκέπτωνται καί νά ἐνεργοῦν μέ κριτήρια Ἐκκλησιαστικά, Συνοδικά καί μέ τήν ἀνάλογον Ἀρχιερατικήν εὐθύνην. Οὔτε οἱ ἴδιοι, οὔτε τό περιβάλλον τό ὁποῖον τούς καθοδηγεῖ ἀπόλυτα καί εὐθύνεται δι' ὁλόκληρον τήν κατάστασιν ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη εἶχον συνείδησιν τῶν εὐθυνῶν των.

Δέν ἦτο μία ἡ ἀντικανονική των ἐνέργεια κατά τό χρονικόν αὐτό διάστημα, ἀλλά πολλές. Δέν ἦτο μία παρανομία, ἀλλά πολλές. Δέν ἦτο ἕνα μεμονωμένο γεγονός, ἀλλά τό σύνολον τῶν ἐνεργειῶν των. Εἰς τήν συνέχειαν θά ἀναπτύξωμεν τάς βασικωτέρας ἀντικανονικάς καί παρανόμους ἐνεργείας των, αἱ ὁποῖαι τούς ὡδήγησαν εἰς τό **Ἐκκλησιαστικόν Πραξικόπημα καί Σχίσμα τοῦ Δεκεμβρίου 2002:**

Πρώτη ἀντικανονική ἐνέργεια:

Τόν Ἀπρίλιον τοῦ 2001, ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος ἀνέθεσε προσωπικά καί μυστικά, χωρίς τήν ἔγκρισιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, εἰς δύο λαϊκούς, τόν Λ. Κτενᾶ καί τόν Π. Ἀλεξόπουλο, οἱ ὁποῖοι δέν ἦσαν κἂν θεολόγοι, νά μελετήσουν τόν Συνοδικόν Ἡμεροδείκτην τοῦ 1999 διά πιθανά σφάλματα.

Τήν πρώτην αὐτήν αὐθαιρεσίαν ἠκολούθησε δευτέρα. Οἱ δύο ἐντολοδόχοι τοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀντί νά καταθέσουν τήν μελέτη των εἰς τόν ἐντολέα των ἤ εἰς τήν Ἱεραρχίαν πρός ἐνέργεια τῶν περαιτέρω, τήν ἐκυκλοφόρησαν εἰς τόν λαόν ὡς ἀναμφίβολον καί τελικήν ἀλήθειαν. Ὡς ἐκ τούτου, θαρροῦντες εἰς τήν ἰδίαν γνώμην ἐσπερμολόγησαν ἀνευθύνως καί σκανδαλωδῶς κατά τοῦ Ἡμεροδείκτου, κατ΄ ἐμοῦ προσωπικῶς, κατά δεδηλωμένων θέσεων τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπό τοῦ Ἁγίου Πατρός καί ἐντεῦθεν, καί κατά τῆς Ὀρθοδόξου διδασκαλίας περί Χριστοῦ, περί Ἁγίας Τριάδος, περί τῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας καί περί τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Ἔτσι, ὅλως ἀσυνέτως, ἐξέσπασε σάλος, ὁ ὁποῖος μετεξελίχθη ἀρχιτεκτονικῶς εἰς τήν πρόκλησιν Ἐκκλησιαστικοῦ Σχίσματος.

Δευτέρα ἀντικανονική ἐνέργεια:

Διά τό ἀδικαιολογήτως προκληθέν πρόβλημα περί Ἐκκλησίας, οἱ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς δέν ἐδέχθησαν ποτέ νά ἀποτελέσῃ τοῦτο θέμα ἡμερησίας διατάξεως τῆς Ἱεραρχίας καί οὕτω νά μελετηθῇ καί νά ἐξετασθῇ εἰς συνεδριάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἕνεκα τούτου, τό θέμα περί Ἐκκλησίας δέν συνεζητήθη **ποτέ** ἐν Συνόδῳ, ὑπό τῶν Ἀρχιερέων μόνον. Ἂς σημειωθῇ ὅτι ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος δέν ἐδέχετο τόν Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον νά συζητήσῃ τό θέμα, ἔστω καί προσωπικῶς. Διατί; Αὐτήν τήν ἐντολήν εἶχεν; Ἤ δέν ἐγνώριζε ποῖον ἦτο τό θέμα; Μᾶλλον τό ἀγνοοῦσε καί μέχρι σήμερον τό ἀγνοεῖ, καί δι᾽ αὐτό δέν τοῦ ἐπέτρεπον νά τό συζητήσῃ.

Ἡ πραγματικότης ἦτο ὅτι ἐφοβεῖτο μήπως διά τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου ἐπείθετο καί ἄλλαζε γνώμη περί τοῦ θέματος. Χαρακτηριστική ἦτο ἡ φράσις του πρός τόν Θεσσαλονίκης εἰς τήν συνάντησιν τῆς 31-10-2001: <<***Κοίταξε νά δῇς, ἐδῶ ἤρθαμε νά ἀνακαλέσῃς καί σύ ὅπως πᾶς, θά μᾶς ἀλλάξῃς τά μυαλά.***>> Αὐτό τό ἐπανέλαβε ἀπευθυνόμενος καί πρός τόν Κοζάνης Τίτον: <<***Πρόσεξε, γιατί αὐτός θά μᾶς ἀλλάξῃ τά μυαλά.***>> Ἐπίσης ἦτο διάχυτο τό σύνθημα: <<***Μήν ἀφῆστε μόνους τούς Ἀρχιερεῖς μέ τόν Θεσσαλονίκης διότι θά τούς πείσῃ.***>>

Τρίτη ἀντικανονική ἐνέργεια:

Οἱ Ἀρχιερεῖς, καθ᾽ ὑπόδειξιν τῶν συμβούλων των, Κτενᾶ καί Ἀλεξοπούλου, ἠρνοῦντο ἀρχικῶς νά ζητηθῇ ἡ γνώμη τῶν θεολόγων ἐπί τοῦ θέματος, ἐνῶ οἱ σύμβουλοί των ὄχι μόνον εἶχον ἀναλάβει νά χειρισθοῦν ἐν λευκῷ τό ὅλον θέμα ἀλλά ἦσαν παρόντες εἰς κάθε σύναξιν, ἤδη ἀπό τήν πρώτην τῆς 11/7/2001.

Ἡ ἄρνησις ἐβασίζετο εἰς τήν δήλωσιν Κτενᾶ, ἐνώπιον πάντων: <<***Θά γίνω οἰκουμενιστής ἄν δεχθῶ νά συζητήσω μέ τούς θεολόγους, γιατί αὐτοί σπούδασαν σέ οἰκουμενιστές καθηγητές. Ἄν τούς δεχθῶ, δέχομαι τόν οἰκουμενισμό καί αὐτό θά ἦταν ἄρνησις τῆς πίστεώς μου.***>>

Τό ὅτι κατόπιν ὁ Κτενᾶς ἐδέχθη νά συζητήσῃ καί νά συνεργασθῇ μέ τούς δύο θεολόγους, Δ. Σκρέτα καί Ἀ. Βρακάτο, παρά τήν ἀρχικήν του δήλωσιν, φανερώνει τόν καιροσκοπισμόν του. Ἀπέρριπτε μόνον ὅσους διαφωνοῦσαν μαζί του καί ὄχι ὅσους ἦσαν θεολόγοι.

Εἰς τήν σύναξιν τῆς 27ης Μαρτίου 2002, ὁ Λ. Κτενᾶς εἶπεν: <<***Περί τοῦ θέματος αὐτοῦ ἔχω ἐρωτήσει (4) θεολόγους εἰς τήν Πάτραν οἱ ὁποῖοι συμφωνοῦν μαζί μου. Ἐάν θέλετε μπορῶ νά σᾶς φέρω (10) θεολόγους ἐδῶ διά νά πεισθῆτε.***>>

Ἀλήθεια, ὅλοι αὐτοί οἱ (10) θεολόγοι ποῦ ἐσπούδασαν; Δέν ἐσπούδασαν εἰς οἰκουμενιστάς καθηγητάς; Δηλαδή, ὅποτε κρίνει ὁ Κτενᾶς εἶναι οἰκουμενισταί καί ὅποτε θέλει ὄχι;

Μέ τέτοια κριτήρια κατηύθυνε τούς Ἀρχιερεῖς, ἀπό τούς ὁποίους εἶχεν ἀφαιρέσει καί τήν ἱκανότητα νά σκέπτωνται καί τό αἴσθημα τῆς ὑποχρεώσεως νά συνεδριάζουν ἐν Συνόδῳ.

Τετάρτη ἀντικανονική ἐνέργεια:

Εἰς ὅλας τάς συνάξεις (διότι αὗται δέν ἦσαν συνεδριάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καθώς Συνεδρίασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου σημαίνει ὅτι παρίστανται **μόνον** Ἀρχιερεῖς καί οὐδείς ἄλλος), μέ ἀπόφασιν τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου, εἰσῆρχοντο εἰς τήν αἴθουσαν, ἐκτός τῶν Ἀρχιερέων καί λαϊκοί, Ἱερεῖς, Διάκονοι, Μοναχοί καί Δόκιμοι ἤ ὑποψήφιοι Μοναχοί, ἀπό 25 ἕως 30 ἄτομα.

Ὅμως καί εἰς αὐτοῦ τοῦ εἴδους τάς συνάξεις, ἀπηγορεύετο νά ἔχῃ <<κόσμο δικό του>> ὁ Θεσσαλονίκης. Αὐτό ἐσχολιάζετο δυσμενῶς!

Διά τούς ἔχοντας γνῶσιν περί τοῦ πῶς συνεδριάζει ἡ Ἱερά Σύνοδος, αὐτή ἡ σύναξις δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν μέ συνεδρίασιν Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐκτός αὐτοῦ ἡ ὀχλαγωγία, ἡ ἀσχετοσύνη τῶν μή ἐχόντων γνῶσιν, θέσιν καί ἁρμοδιότητα εἰς τόν χῶρον αὐτόν, μετέτρεπον τήν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων τῆς Συνόδου εἰς ἐκδήλωσιν πεζοδρομίου. Καί ὅταν μάλιστα αἱ τοιοῦτου εἴδους συνάξεις πολλάκις ἤρχιζον καί ἐτελείωναν χωρίς προσευχήν.

Πέμπτη ἀντικανονική ἐνέργεια:

Εἰς τάς συνάξεις αὐτάς δέν ἔγινε ποτέ μελέτη καί συζήτησις ἐπί τοῦ θέματος. Αἱ συνάξεις ἐγίνοντο μόνον διά νά ὑπογραφοῦν πολυσέλιδα κείμενα προετοιμασμένα ἀπό τούς Κτενᾶ, Ἀλεξόπουλο καί λοιπούς μυστικοσυμβούλους. Τά ἐνεφάνιζον δέ τήν στιγμήν τῆς συνάξεως καί ἀπαιτοῦσαν νά ὑπογραφοῦν καί νά δημοσιευθοῦν αὐθημερόν, χωρίς νά ἔχουν μελετηθῇ προηγουμένως ὡς ἁρμόζει.

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους αἱ προσχεδιασμέναι μεθοδεύσεις καί ἐκβιαστικαί πιέσεις διά λῆψιν βεβιασμένων ἀποφάσεων συνέβησαν πολλάκις. Παράδειγμα τοιούτων εἶναι αἱ συνάξεις:

α) Εἰς τήν Ἱ. Μ. Γοργοϋπηκόου Λαμίας τήν 6-2-2002,

β) Εἰς Ἀθήνας τήν 8-2-2002,

Σημείωσις: Τήν 14-2-2002 ἐκοιμήθη ὁ Φθιώτιδος Θεοδόσιος.

γ) Εἰς Ἀθήνας τήν 27-3-2002,

δ) Εἰς Ἀθήνας τήν 3-7-2002, καί

ε) Εἰς Ἀθήνας τήν 5-7-2002.

Τήν 5-7-2002, συγκεκριμένως, καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς συνάξεως, ὕβριζον, ἐχλεύαζον καί ἐπίεζον, διά τήν ὑπογραφήν τῆς αἱρετικῆς Ἐγκυκλίου. Τό παράδοξον αὐτῆς τῆς βεβιασμένης ἐνεργείας νά ὑπογραφῇ αὕτη, εἶναι ὅτι ἀμέσως σχεδόν μετά τήν λῆξιν τῆς συνάξεως καί τήν ἀποχώρησιν τῶν ὑπογραψάντων, ἤρχισαν τήν τροποποίησίν της οἱ λαϊκοί καί μερικοί κληρικοί.

Αἱ πιέσεις διά τήν ὑπογραφήν τῆς αἱρετικῆς ταύτης ἐγκυκλίου συνεχίσθησαν μέ διαφόρους τρόπους, ἐπιστολάς, διαδόσεις καί συκοφαντίας ἕως τήν 8-12-2002.

Ἕκτη ἀντικανονική ἐνέργεια:

Τήν σύνταξιν ὅλων τῶν ἐγγράφων τῶν δύο Ἀρχιερέων καί ἰδιαιτέρως τῆς <<Ἐγκυκλίου>> των, τήν ἀνέλαβον λαϊκοί, οἱ ὁποῖοι εἶχον πρῶτα ἀφοπλίσει καί παροπλίσει τούς Ἀρχιερεῖς.

Ἐδῶ θά πρέπει νά ἀναφερθῇ ἡ ἐρώτησις τοῦ Κτενᾶ πρός τόν Κοζάνης Τίτον, τήν 27-3-2002, διά νά γίνῃ ἀντιληπτόν πόσον ἀντιλαμβάνοντο οἱ Ἀρχιερεῖς τά πολυσέλιδα κείμενά του τά ὁποῖα ὑπέγραφαν ἀσυζητητί.

Κτενᾶς πρός τόν Κοζάνης: <<*Σεβασμιώτατε, ὁ Χριστός εἶναι αἰώνιος ἤ ὄχι;*>>

Κοζάνης μετά ἀπό σκέψιν: <<*Δέν ξέρω.*>>

Κτενᾶς: <<*Δέν γνωρίζετε ἄν ὁ Χριστός εἶναι αἰώνιος ἤ ὄχι;*>>

Κοζάνης: <<*Ὄχι, δέν ξέρω.*>>

Κτενᾶς: <<*Καί πῶς θά πάρετε τό κείμενο τῆς ἐγκυκλίου, τό ὁποῖο θά συντάξουμε γιά νά τό ἐξετάσετε;*>>

Κοζάνης: <<*Ξέρω γώ;*>>

Αἱ ἐρωτήσεις αὐταί ἐγένοντο παρόντος τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου καί 20 ἀκόμη ἀτόμων. Καί οὔτε αὐτός ἀπήντησεν οὔτε οἱ ἄλλοι.

Ἀπό αὐτό καί μόνον ἀντιλαμβάνεται κανείς πόσον ἠδύναντο οἱ Ἀρχιερεῖς νά διακρίνουν τάς αἱρέσεις τῆς <<Ἐγκυκλίου>> καί ὅλων τῶν ἄλλων πολυσέλιδων φυλλαδίων, τῶν αἱρετικῶν Κτενᾶ, Ἀλεξοπούλου καί τῶν συμφρονούντων αὐτοῖς.

Τότε ποίων θά ἦτο ἡ <<Ἐγκύκλιος>> ἡ ὁποία θά ἐκυκλοφοροῦσε ὡς Συνοδική Ἐγκύκλιος; Τῶν Ἀρχιερέων ἤ τῶν αἱρετικῶν λαϊκῶν, Κτενᾶ, Ἀλεξοπούλου καί τῶν συμφρονούντων αὐτοῖς;

Θά ἐξέφραζε τό πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας; **ΟΥΔΕΠΟΤΕ!**

Τάς τροποποιήσεις τῆς ὑπογραφείσης <<Ἐγκυκλίου>> των, τάς διενήργησαν ἐπίσης λαϊκοί, ἐνῶ ἡ συμμετοχή τῶν Ἀρχιερέων τόσον εἰς τήν σύνταξιν ὅσον καί εἰς τάς τροποποιήσεις **ἦτο ἀνύπαρκτος**.

Τό οὐσιαστικόν ἔργον τῶν δύο Ἀρχιερέων, Μεσσηνίας καί Κοζάνης,

εἶχεν ἐκχωρηθῆ εἰς δύο λαϊκούς συμβούλους των, οἱ ὁποῖοι οὐτε θεολόγοι ἦσαν οὐτε θεολογικήν κατάρτησιν εἶχον. Καί ἡ μόνη ἀποστολή καί <<Ἀρχιερατική>> εὐθύνη τῶν Μεσσηνίας καί Κοζάνης ἦτο νά ὑπογράφουν ἄνευ μελέτης καί τυφλοῖς ὄμμασιν τά κείμενα τοῦ Κτενᾶ.

Ἑβδόμη ἀντικανονική ἐνέργεια:

Εἰς καμμίαν σύναξιν δέν ἐδέχοντο νά συζητηθῆ ἤ νά ἀναγνωσθῆ, πολύ λιγώτερο νά ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, κάθε κείμενον ἀντίθετον πρός τάς ἀπόψεις Κτενᾶ, Ἀλεξοπούλου καί τῶν λοιπῶν <<ἱεροξεταστῶν>>.

Ἀποτέλεσμα τούτου ἦτο ὅτι σοβαρά δογματικά θέματα, τά ὁποῖα ἐν τῷ μεταξύ προέκυψαν, νά μήν ἔχουν συζητηθῆ συλλογικῶς, νά ὑπάρχουν σοβαραί διαφωνίαι ἐπ' αὐτῶν, καί παρά ταῦτα νά γίνεται προσπάθεια συγκαλύψεως τῶν αἱρετικῶν των δοξασιῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρχον εἰς τά φυλλάδιά των καί εἰς τήν <<Ἐγκύκλιόν>> των.

Εἰς τήν πραγματικότητα ἀγνοοῦν καί παρασιωποῦν, ὅλας τάς αἱρέσεις των, ἀλλοτριώνουν τήν ἀλήθειαν καί παρουσιάζουν τό λευκόν ὡς μέλαν (βλέπε αἱρέσεις των εἰς τήν συνέχειαν, σελ. 41).

Ὀγδόη ἀντικανονική ἐνέργεια:

Ἡ σύνταξις τῆς ἐν λόγῳ <<Ἐγκυκλίου>> δέν ἔγινε ὑπό Συνοδικῶς διορισμένης ἐπιτροπῆς, ἀλλά μέ προσωπικήν ἐπιστολήν τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου, χωρίς ἐνημέρωσιν ὅλων τῶν Ἀρχιερέων καί χωρίς Συνοδικήν ἀπόφασιν.

Ἐννάτη ἀντικανονική ἐνέργεια:

Τήν 27-3-2002, κατέθεσαν ὑπογεγραμμένην μέ κόκκινο μελάνι τήν λεγομένην <<Ἐγκύκλιόν>> των οἱ Κτενᾶς, Ἀλεξόπουλος, Σκρέτας καί Βρακάτος, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δύο τελευταῖοι μέχρι πρότινος συνηργάζοντο μεθ' ἡμῶν καί αἱ γραφεῖσαι μαρτυρίαι των διαφωνοῦν σαφῶς μέ τάς ἀπόψεις Κτενᾶ - Ἀλεξοπούλου, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἤδη παρασύρει καί τούς Ἀρχιερεῖς.

Εἶναι πρωτοφανές εἰς τά ἐκκλησιαστικά χρονικά, μία **Συνοδική Ἐγκύκλιος** νά συντάσσεται μόνον ἀπό λαϊκούς, χωρίς τήν συμμετοχήν Ἀρχιερέων καί νά ἐγκρίνεται ὑπό τῶν ἰδίων τῶν λαϊκῶν διά τῆς ὑπογραφῆς των μέ κόκκινο μελάνι.

Ἔτι δέ πρωτοφανές εἶναι νά ἀπαιτῆται ὑπ' αὐτῶν νά ὑπογραφῇ, χωρίς νά μελετηθῇ καί ἐγκριθῇ προηγουμένως, ὑπό τῆς Ἱεραρχίας. Δέν τήν ἀπέστειλον προηγουμένως εἰς τούς Ἀρχιερεῖς πρός μελέτην μέ ἀρκετήν εὐχέρειαν χρόνου, ἀλλά τήν κατέθεσαν καί ἀπαιτοῦσαν νά ὑπογραφῇ αὐθημερόν, παριστάμενοι καί οἱ ἴδιοι χωρίς νά δύνανται οἱ Ἀρχιερεῖς νά τήν μελετήσουν ἰδιαιτέρως.

Εἶναι δυνατόν ἕνα τοιοῦτον ἔγγραφον νά ὑπογράφεται χωρίς προηγουμένην μελέτην, ἐρευναν, κατοχύρωσιν ἁγιογραφικήν καί ἁγιοπατερικήν καί νά ἀποτελῇ Ἐγκύκλιον Συνόδου; **ΟΥΔΕΠΟΤΕ!**

Δεκάτη ἀντικανονική ἐνέργεια:

Οὐδέποτε ἐδέχθησαν νά συζητήσωμεν τάς ἀπό 28-4-2002 <<***Παρατηρήσεις***>> μας, οὔτε κἄν εἰς τάς συνάξεις τῆς 3-7-2002 ἤ 5-7-2002.

Μετά παρέλευσιν 65 ἡμερῶν ἀπό τῆς 28-4-2002, ἡμέρα ἀποστολῆς τῶν <<***Παρατηρήσεων***>> μας, ἤτοι τήν 3-7-2002, ἔγινε πάλιν σύναξις μέ Κληρικούς, Μοναχούς καί λαϊκούς πρός ἄμεσον ὑπογραφήν τῆς <<Ἐγκυκλίου>> καί ὄχι πρός συζήτησιν ἐπ᾽ αὐτῆς.

Σημειωτέον ὅτι τήν ἡμέραν ἐκείνην προσῆλθεν ὁ Ἀρχιμανδρίτης καί Θεολόγος π. Εὐθύμιος Ἐπιφανίου, ὁ ὁποῖος ἐζήτησεν ἀκρόασιν ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, εἰς τήν ὁποίαν κατέθεσε δισέλιδον ὑπογεγραμμένον χειρόγραφόν του, ὑποδεικνύων τήν παῦσιν τῶν ἐρίδων, τῶν διαφωνιῶν καί τῶν ἀλληλοκατηγοριῶν πρίν καταληξοῦν εἰς σχίσμα.

Ἀνέφερε ἐπίσης ὅτι ἀφοῦ ἐμελέτησε τό σχέδιον ἐγκυκλίου καί ἄλλα ἔγγραφα κατέληξε εἰς τό συμπέρασμα ὅτι ὅλα αὐτά πρέπει νά ἀποσυρθοῦν καί νά καταστραφοῦν. Διά τοῦτο προέβη εἰς τήν καῦσιν αὐτῶν, τήν ἰδίαν στιγμήν, ἐνώπιον τῶν Ἀρχιερέων.

Παρ᾽ ὅλα αὐτά ὅμως, οὐδεμία συζήτησις καί πάλιν ἐγένετο ἐπί τῶν ἀπό 28-4-2002 <<***Παρατηρήσεων***>> μας.

Τοῦτο ἀποτελεῖ παραβίασιν κάθε ἐννοίας Ἐκκλησιαστικοῦ καί Κανονικοῦ δικαίου, ἀκόμη καί τῆς κοινῆς λογικῆς, καθώς δέν δύναται νά ληφθοῦν ἀποφάσεις ἄνευ προηγουμένης μελέτης καί συζητήσεως ὅλων τῶν θέσεων καί ἀντιρρήσεων. Ἐξ ἄλλου, αἱ <<***Παρατηρήσεις***>> αἰτιολογοῦσαν τήν μή ὑπογραφήν τῆς <<Ἐγκυκλίου>> των ὑπ᾽ ἐμοῦ.

Ἑνδεκάτη ἀντικανονική ἐνέργεια:

Τήν 5-7-2002, ἡμέραν Πέμπτην, κατόπιν ἐκβιασμοῦ καί ἀπειλῶν καί χωρίς νά μελετηθοῦν ἤ συζητηθοῦν τά κείμενα τοῦ Σχεδίου Ἐγκυκλίου καί τῶν <<***Παρατηρήσεών***>> μας, ἐζητήθη νά ὑπογραφῇ τό Σχέδιον, ὡς θεόπνευστος Ἐγκύκλιος.

Τό ὅτι τήν 5-7-2002 ὑπῆρξαν ἐκβιασμοί καί ἀπειλαί καθαιρέσεως κατά παντός μή δεχθέντος νά ὑπογράψῃ τήν <<Ἐγκύκλιόν>> των, εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον. Ἐπιβεβαιώνεται καί ἀπό τό ὑλικό τῆς μαγνητοφωνήσεως, ἡ ὁποία ἐγένετο μέ ἐντολή τοῦ Μεσσηνίας.

Ἀποκαλυπτική διά τήν σύναξιν αὐτήν ἦτο ἡ ἐρώτησις τοῦ Θεολόγου Ἀρχιμ. π. Εὐθυμίου: <<***Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, γνωρίζετε τό κείμενο τῆς ἐγκυκλίου, τό ὁποῖο πρόκειται νά ὑπογράψετε αὐτήν τήν στιγμήν;***>> Οἱ δύο Ἀρχιερεῖς ἀπήντησαν ὁμοφώνως: <<***Ἐμεῖς εἴμαστε ἀγράμματοι, δέν εἴμαστε θεολόγοι καί δέν ξέρουμε.***>>

Ἐν συνεχείᾳ ὁ π. Εὐθύμιος ἐρώτησε τούς ἱερεῖς: <<***Ἀδελφοί καί Πατέρες, γνωρίζετε τί περιέχει τό κείμενο τῆς Ἐγκυκλίου πού θά ὑπογράψετε τώρα;***>>

Οἱ ἱερεῖς ἀπήντησαν: <<***Ὄχι, δέν γνωρίζουμε.***>> Ὁ π. Εὐθύμιος συνέχισε: <<***Πατέρες, ἐγώ τό διάβασα καί τό ἔκαυσα προχθές τήν Τρίτη (3-5-2002) μπροστά στούς Ἀρχιερεῖς.***>> Τότε τούς ἐπέδειξε ὅ,τι εἶχε μείνει ἀπό τήν καῦσιν.

Τελικῶς ἡ <<Ἐγκύκλιός>> των ὑπεγράφη ὑπό δύο ἐκ τῶν τριῶν Ἀρχιερέων καί -ὅλως ἀντικανονικῶς- ὑπό ἀρκετῶν ἐκ τῶν παρευρισκομένων Ἱερέων καί Μοναχῶν, χωρίς νά εἶναι ἐνημερωμένοι καί χωρίς νά ἀπαιτῆται ἡ ὑπογραφή αὐτῶν εἰς Συνοδικήν Ἐγκύκλιον.

Ὁλόκληρος ἡ διαδικασία τῆς ὑπογραφῆς τῆς <<Ἐγκυκλίου>> των ὑπῆρξεν ἐκβιαστική καί ἀντιεκκλησιαστική. Διά τοῦτο καί ἡ σύναξις αὕτη ἠμπορεῖ νά χαρακτηρισθῇ **μόνον ὡς ληστρική παρασυναγωγή. Ἡ δέ <<Ἐγκύκλιος>> εἶχε τήν τύχην ἡ ὁποία τῆς ἄξιζε: ἐπεμβαίνοντες εἰς τό κείμενον διά τροποποιήσεων μετά τήν ὑπογραφήν της, τήν κατέστησαν οἱ ἴδιοι ἄκυρον, ἀνυπόστατον καί ἀδύνατον πρός δημοσίευσιν μέχρι σήμερον.**

Δωδεκάτη ἀντικανονική ἐνέργεια:

Ἐνῶ μέχρι τήν μεσημβρίαν τῆς 5-7-2002, ἠρνοῦντο κάθε συζήτησιν ἐπί τῶν λαθῶν τῆς <<Ἐγκυκλίου>> των καί ὑπεστήριζον ὅτι αὕτη δέν ἔχει κανένα λάθος, τά πράγματα ξαφνικά ἄλλαξαν.

Τό ἴδιο βράδυ καί μετά τήν ἀποχώρησιν τῶν ὑπογραψάντων, ὁρισμένοι λαϊκοί καί κληρικοί ἐπέβαλον τροποποιήσεις εἰς τό ἤδη ὑπογεγραμμένο καί <<θεόπνευστον>> δι᾽ αὐτούς κείμενον <<Ἐγκυκλίου>>, χωρίς τήν σύμφωνον γνώμην καί τῶν τριῶν Ἀρχιερέων ἤ ἔστω τῶν κληρικῶν οἱ ὁποῖοι τήν εἶχαν ὑπογράψει.

Αἱ τροποποιήσεις αὗται συνεχίσθησαν ἕως τήν 8-7-2002, ὑπό τῆς Α΄ ὁμάδος διορθωτῶν (Ἀθηνῶν, Λαμίας καί Κατουνακίων).

Αὐτό **τό δεύτερον, διορθωμένον** κείμενον, μετά ἀπό τηλεφωνικήν ἐπικοινωνίαν, τήν ὁποίαν εἶχον μέ τόν Κοζάνης Τίτον τήν 12-7-2002, θά μοῦ ἐστέλετο τήν ἐπομένην μέ ταχυμεταφοράν, διά νά ἴδω προφανῶς ταχέως <<τό θαῦμα>> τῶν διορθώσεων, μέ τάς ὁποίας ὑπέθετον ὅτι θά συμφωνοῦσα.

Δι᾽ ἀγνώστους λόγους, τοῦτο δέν ἐγένετο ποτέ, χωρίς βεβαίως νά ἐνημερωθῶ διά τήν αἰτίαν τῆς μή ἀποστολῆς.

Ἡ διαδικασία τῶν ὡς ἄνω τροποποιήσεων ἦτο ἀδιαφανής, ἀντικανονική, παρασυναγωγική καί ληστρική. Ἂν εἶχε τήν σύμφωνον γνώμην καί τῶν τριῶν Ἀρχιερέων, τά πράγματα θά ἐξελίσσοντο διαφορετικά: οὔτε ἡ ἐγκύκλιος θά εἶχε λάθη, οὔτε σχίσμα θά ἐγίνετο.

Δεκάτη τρίτη ἀντικανονική ἐνέργεια:

Ἐπειδή ὁ <<ἀρχιτέκτων>> Κτενᾶς, ἡ "ὑπέρ-Σύνοδος", δέν συνεφώνησε μέ τάς ἀλλαγάς αὐτάς, ἐπέφερε καί αὐτός διορθώσεις ἐπί τῶν διορθώσεων, οὕτως ὥστε νά προκύψῃ **ἕν τρίτον κείμενον** (ὑπό τῆς Β΄ ὁμάδος, ἐκ Πατρῶν καί Καλαμάτας).

Αὐτό τό τελικόν κείμενον, κατόπιν πολλῶν μεταξύ των διαβουλεύσεων καί μετά ἀπό τηλεφωνικήν ἐπικοινωνίαν τήν ὁποίαν εἶχον μέ τόν Κοζάνης Τίτον τήν 5-8-2002, ἐδέησε νά μοῦ τό στείλη εἰς Θεσσαλονίκην διά χειρός τοῦ Ἱερομ. Θεοφυλάκτου Χαντώνα τήν 6-8-2002, ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῆς Μεταμορφώσεως.

Τό τελικόν αὐτό κείμενον τό ὁποῖον μοῦ ἐστάλη ἦτο εἰς δύο ἀντίτυπα, ὑπογεγραμμένον καί σφραγισμένον, ὑπό τῶν δύο Ἀρχιερέων, Μεσσηνίας καί Κοζάνης.

Εἰς τήν ἀχρονολόγητον καί ἄνευ ἀριθμοῦ πρωτοκόλλου διαβιβαστικήν ἐπιστολήν των, μοῦ ἐδήλωναν ὅτι τό ἀποσταλέν κείμενον ἦτο τό ὑπογραφέν ὑπό τῶν Κληρικῶν καί Μοναχῶν τήν 5-7-2002, ἐνῶ εἰς τήν πραγματικότητα δέν ἦτο ἐκεῖνο. Ἀφ' ἑνός μέν εἶχε ἀλλαχθῆ τό 40% τοῦ ἀρχικοῦ κειμένου, ἀφ' ἑτέρου, ἐκτός τῶν ὑπογραφῶν τῶν δύο Ἀρχιερέων, δέν ὑπῆρχον αὐταί τῶν ὑπολοίπων ὑπογραψάντων τό Σχέδιον Ἐγκυκλίου τήν 5-7-2002.

Τό τρίτον αὐτό κείμενον, μοῦ ἐζητεῖτο πιεστικῶς νά τό ὑπογράψω καί νά τούς τό στείλω. Ἀφοῦ τό ἐμελέτησα, διεπίστωσα τά ἀνωτέρω, ὅτι δηλαδή δέν ἦτο τό ὑπογραφέν τήν 5-7-2002 καί ὅτι αἱ διορθώσεις αἱ ὁποῖαι εἶχον ἐπέλθει, δέν τό κατέστησαν Ὀρθόδοξον, ἀλλά παρέμενε αἱρετικόν. Εἰς ὁρισμένα μάλιστα σημεῖα εἶχε γίνει αἱρετικώτερον τοῦ προηγουμένου.

Μετά ἀπό αὐτές τίς διαπιστώσεις ἀπήντησα διά τῆς ἀπό 22-8-2002 ἐπιστολῆς μου εἰς τούς δύο Ἀρχιερεῖς, ἀναφερόμενος εἰς τάς ἀντικανονικότητας καί εἰς ὁρισμένας αἱρέσεις τῆς <<Ἐγκυκλίου>>.

Σημειωτέον ὅτι, εἰς τήν ἐπιστολήν μου αὐτήν εἶχον ἐπισυνάψει ἀντίγραφον τῆς <<Ἐγκυκλίου>> των, δεικνύων μέ διαφορετικά χρώματα μαῦρα, μπλέ καί κόκκινα, τά διάφορα στάδια τροποποιήσεων αἱ ὁποῖαι ἔγιναν μετά τήν 5-7-2002.

Δεκάτη τετάρτη ἀντικανονική ἐνέργεια:

Ἡ διαδικασία καί τῶν ὡς ἄνω τροποποιήσεων τῆς <<Ἐγκυκλίου>> των, ὅπως καί τῶν προηγουμένων, εἶναι ἀδιαφανής, **Ἀντικανονική, Παρασυναγωγική καί ληστρική**. Αἱ τροποποιήσεις ἐγένοντο ὑπό λαϊκῶν· τό νέον κείμενον αὐτῆς εἶχεν ὑπογραφῆ ἄνευ συνεδριάσεως καί ἐκτός Συνόδου ὑπό τῶν ἐπισκόπων Μεσσηνίας καί Κοζάνης· καί ἐζήτουν πιεστικῶς ἀπό ἐμέ νά τό ὑπογράψω.

Τό κείμενον δέν ἠμπορεῖ ἐπ' οὐδενί λόγω νά θεωρῆται Συνοδικόν, διότι δέν ἐτροποποιήθη οὔτε ἐσυντάχθη, δηλαδή δέν προέκυψεν, ἀπό Συνεδρίασιν τῆς Ἱεραρχίας.

Αὐταί αἱ διαδικασίαι καταδεικνύουν σαφῶς τήν συστηματικήν παραβίασιν καί κατάργησιν τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Δεκάτη πέμπτη ἀντικανονική ἐνέργεια:

Εἰς τήν ἐπιστολήν μου τῆς 22-8-2002, οἱ δύο Ἀρχιερεῖς μοῦ ἀπήντησαν διά τῆς ἀπό 28-9-2002 ἐπιστολῆς των ὅπου προσπαθοῦν νά δικαιολογήσουν τάς ἀντικανονικότητάς των. Θεωροῦν ὅτι, παρ' ὅλον ὅτι ἔθεσαν τήν ἔνδειξιν <<ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ>> εἰς τό ἀχρονολόγητον καί ἀπρωτοκόλλητον διαβιβαστικόν των, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι συνεδρίασαν. Ἀναγνωρίζουν ὅτι δέν ἐνήργησαν ὡς Σύνοδος λέγοντες: <<***δέν σημαίνει ὅτι ἐγένετο συνεδρίασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου***>>.

Τελικῶς, εἰς αὐτήν τήν ἐπιστολήν των, μοῦ ζητοῦν νά τούς γράψω ποῖα εἶναι τά αἱρετικά τῆς <<Ἐγκυκλίου>> των, τά ὁποῖα, ὡς λέγουν, θά συζητηθοῦν ἐν Συνόδῳ εἰς τήν ἐπομένην συνεδρίασιν τῆς Ἱεραρχίας.

Τήν 29-10-2002, τούς ἀπήντησα διά δύο ἐπιστολῶν μου μέ τήν ἰδίαν ἡμερομηνίαν: μίαν 7/σέλιδον, εἰς τήν ὁποίαν ἔδιδα ἀπαντήσεις εἰς τήν ἀπό 28-9-2002 ἰδικήν των, καί μίαν 15/σέλιδον εἰς τήν ὁποίαν κατεχώρησα τάς αἱρέσεις τῶν <<Ἐγκυκλίων>> των. Δηλαδή ἀνέφερα λάθη καί αἱρέσεις **<u>ἀπό τό πρῶτον καί δεύτερον σχέδιον καί ἕνδεκα αἱρέσεις τοῦ τελευταίου τρίτου σχεδίου</u>**.

Εἰς τό τέλος τῆς ἐπιστολῆς μου αὐτῆς, ζητοῦσα νά συζητηθοῦν ἐν Συνόδῳ τά αἱρετικά τῆς Ἐγκυκλίου καί νά μοῦ ἀποστείλουν ἐνωρίτερον, πρό τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου, ὅ,τι ἔγγραφα ἐπρόκειτο νά μοῦ δώσουν εἰς αὐτήν, διά νά μήν συμβῆ αὐτό τό ὁποῖον συνέβαινεν εἰς ἄλλας συνάξεις, ὁ αἰφνιδιασμός καί ἡ ὑφαρπαγή τῆς ὑπογραφῆς ὅλων ἄνευ μελέτης.

Ἂν δύο Ἀρχιερεῖς ἐγγράφως ὑπόσχωνται συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐφ' ὅσον λάβουν τά αἱρετικά τῆς <<Ἐγκυκλίου>> των, καί μετά, ὅταν τά λάβουν δέν πραγματοποιοῦν Σύνοδον, ἀλλά ἀντ' αὐτῆς προβαίνουν εἰς διακοπήν Ἐκκλησιαστικῆς καί πνευματικῆς κοινωνίας μέ τόν συνεπίσκοπόν των, εἶναι ὑπεύθυνοι Ἐκκλησιαστικοί ἄνδρες καί εἰλικρινεῖς ποιμένες; Ἀσφαλῶς, ὄχι!

Εἶναι χειρότεροι τῶν κοινῶν ἐγκληματιῶν. Εἶναι ἐγκληματίαι τῶν πιστῶν τούς ὁποίους δολοφονοῦν καί ὁδηγοῦν εἰς τήν ἀπώλειαν διά τοῦ Σχίσματος, ἐνεργοῦντες ὅλως ἀντιεκκλησιαστικῶς, μή συγκαλοῦντες τήν Σύνοδον διά σοβαρά θέματα καί παραπλανῶντες τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τό ὁποῖον δέν ἔχει τίς γνώσεις καί τήν ἱκανότητα νά κρίνῃ ποῖαι ἐνέργειαί των εἶναι σύμφωνοι μέ τούς Ἱερούς Κανόνας καί ποῖα ἀπό ὅσα διακηρύσσουν εἶναι ὀρθόδοξα ἤ αἱρετικά.

Δεκάτη ἕκτη ἀντικανονική ἐνέργεια:

Μετά παρέλευσιν 45 ἡμερῶν ἀναμονῆς, δηλαδή ἀπό 29-10-2002 ἕως 13-12-2002, ἀντί ἄλλης ἀπαντήσεως ἤ καθορισμοῦ συγκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως οἱ ἴδιοι εἶχον ἀναφέρει καί ὅπως καί ἐγώ εἶχα ζητήσει, μοῦ ἐπεδόθη ἔγγραφον, ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ, φέρον ἡμερομηνίαν 8-12-2002, διά τοῦ ὁποίου μοῦ γνωστοποιοῦν ὅτι διακόπτουν πνευματικήν καί ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν μετ' ἐμοῦ καί δέν μέ θεωροῦν εἰσέτι πνευματικόν ἐν Χριστῷ ἀδελφόν.

Τό ἔγγραφον αὐτό εἶναι ἐπαίσχυντον, ἄκυρον, ἀνυπόστατον, τέλειον δημιούργημα ἀντιεκκλησιαστικῆς, ληστρικῆς πράξεως. Ἡ μή ἀναφορά κατηγορητηρίου, δίκης, ἀποφάσεων, ἡ ἀνύπαρκτος λειτουργία Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, βάσει Ἱερῶν Κανόνων, καί γενικῶς ὅλον τό περιεχόμενον αὐτοῦ **τό καθιστοῦν ἀνίσχυρον Κανονικῶς καί καταδικαστέον Ἐκκλησιαστικῶς.**

Διά τούς ἀνωτέρω λόγους αἱ ἀντικανονικότηται τοῦ ἐν λόγῳ ***Γράμματος*** θά ἀναλυθοῦν κεχωρισμένως εἰς τό ἑπόμενον κεφάλαιον.

Ἡ Γ' Οἰκουμενική Σύνοδος

ἡ ἐν Ἐφέσσῳ συγκροτηθεῖσα τό 431 μ. Χ., κατά τοῦ Νεστορίου,
τοῦ μερίζοντος τόν Χριστόν εἰς δύο ὑποστάσεις καί πρόσωπα,
εἰς τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί εἰς τόν υἱόν τῆς Μαρίας,
ὅπως οἱ σημερινοί Χριστομάχοι - Ἐκκλησιομάχοι.

ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ:

Η ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ, ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΒΕΒΙΑΣΜΕΝΗ ΔΙΑΚΟΠΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΑΠΟ 8-12-2002 ΕΩΣ 17-12-2002, ΑΥΤΟΑΠΟΚΟΠΤΕΙ ΤΟΥΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.

Εἰς τό παρόν θά ἀναλυθῇ ὁ παράνομος, ἀντικανονικός καί πραξικοπηματικός τρόπος αὐτοαποκοπῆς τῶν Μεσσηνίας Γρηγορίου καί Κοζάνης Τίτου ἀπό τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὅπως προέκυψεν ἀπό 8-12-2002 ἕως 17-12-2002.

Ὡς γνωστόν <<***ἑνός κακοῦ ἀρξαμένου μύρια ἕπονται***>>. Οὕτω μία ἀντικανονική ἐνέργειά των ἐπροκάλεσεν πολλάς, διά νά ὁλκληρωθῇ καί ἐπισφραγισθῇ μέ τό Πραξικόπημα καί τό Σχίσμα των.

Ὅπως ἀνεφέρθη εἰς τό κεφάλαιον τῶν ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐπισκόπων Μεσσηνίας, Φθιώτιδος καί Κοζάνης, μετά παρέλευσιν 45 ἡμερῶν ἀναμονῆς, ἀπό 29-10-2002 ἕως 13-12-2002, ἀντί ἄλλης ἀπαντήσεως ἤ καθορισμοῦ συγκλήσεως Ἱερᾶς Συνόδου, μοῦ ἐπεδόθη ἔγγραφον φέρον ἡμερομηνίαν 8-12-2002, διά τοῦ ὁποίου μοῦ γνωστοποιοῦν ὅτι διακόπτουν πνευματικήν καί ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν μετ' ἐμοῦ καί δέν μέ θεωροῦν εἰσέτι πνευματικόν ἐν Χριστῷ ἀδελφόν.

Σημειωτέον ὅτι τό ἔγγραφον αὐτό, μοῦ τό ἐπέδωσεν διά πρώτην φοράν, ὁ Ἱερομ. Ἰγνάτιος Λιάσκος τήν 13-12-2002, ὅτε εἴχομεν μεταβῆ εἰς τήν Ἱ. Μονήν Γοργοϋπηκόου Γοργοποτάμου Λαμίας, διά νά λάβωμεν μέρος εἰς τήν κηδείαν τοῦ, κατά τήν προηγουμένην ἡμέραν, 12-12-2002, ἀποβιώσαντος Κοζάνης Τίτου.

Μόλις φθάσαμε πρό τῆς κλειστῆς ἐξωτερικῆς κεντρικῆς εἰσόδου τῆς Ἱ. Μονῆς, ἀντιμετωπισθήκαμε ἐχθρικῶς ὡς ἐγκληματίαι. Ὄπισθεν τῆς πύλης εἶχον τοποθετηθῆ ὀχήματα καί 70-100 ἄτομα μετά ἀπειλῶν καί προθέσεως προπηλακισμοῦ μᾶς ἠμπόδισαν νά εἰσέλθωμεν καί μᾶς ἀπηγόρευσαν νά προσκυνήσωμεν τό λείψανον τοῦ Κοζάνης.

Ταυτοχρόνως, μοῦ ἐπέδοσαν τό ἀνωτέρω ἔγγραφον διακοπῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μέ ἡμερομηνίαν 8-12-2002, μέ διεύθυνσιν ἀποστολέως <<Ἱ. Μ. Εὐαγγελισμοῦ, Σκήτη Παναγουλάκη, Καλαμάτα>> καί φέρον τόν τίτλον <<Ἀρχιερατικόν Γράμμα>>. Τό Γράμμα εἶχε τέσσερις σφραγίδες καί ἦτο ὑπογεγραμμένον ἐν φωτοτυπίᾳ, ὑπό τῶν Μεσσηνίας Γρηγορίου καί Κοζάνης Τίτου, ἐπαφίοντες εἰς ἡμᾶς τήν ὑποψίαν ὅτι μπορεῖ αἱ ὑπογραφαί νά μήν εἶναι γνήσιαι.

Ἐκείνη τήν στιγμή ἦτο ἀδύνατος κάθε συνεννόησις μετ᾽ αὐτῶν οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο ὄπισθεν τῆς πύλης καθώς ἐπίσης καί ἡ ἐπικοινωνία μετά τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου, ὅστις ἦτο ἐντός τῆς Μονῆς καί τόν ὁποῖον μοῦ ἀπηγόρευσαν νά συναντήσω. Ὡς ἐκ τούτου ἀναχωρήσαμε πρός ἀποφυγήν βιαιοτήτων.

Τήν ἀμέσως ἐρχομένην Δευτέραν 17/30-12-2002, καί ἐνῶ εὑρισκόμουν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Θεσσαλονίκης, μοῦ ἐπεδόθη, διά δικαστικοῦ κλητῆρος τό αὐτό ***Ἀρχιερατικόν Γράμμα***, φέρον τάς ὑπογραφάς τῶν δύο Ἀρχιερέων ἐν φωτοτυπίᾳ καί πάλιν, μέ τήν αὐτήν προέλευσιν ἀποστολῆς καί μέ τήν ἴδιαν ἡμερομηνίαν, ἴδιον μέ ἐκεῖνο τό ὁποῖον μοῦ ἐπεδόθη εἰς τήν Μονήν Γοργοϋπηκόου τήν 13-12-2002.

Τό ***Ἀρχιερατικόν*** τοῦτο ***Γράμμα*** ἐσυνοδεύετο ὑπό διαβιβαστικοῦ μιᾶς σελίδος, φέροντος τήν αὐτήν ἡμερομηνίαν 8-12-2002, ἀλλά ὑπογεγραμμένου καί σφραγισμένου **ὑπό μόνου τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου**.

Διατί **μία** ὑπογραφή εἰς τό διαβιβαστικόν καί **δύο** εἰς τό διαβιβαζόμενον ***Γράμμα***, ἐνῶ καί τά δύο ἔγγραφα φέρουν τήν ἰδίαν ἡμερομηνίαν; Διότι προφανῶς, ὅταν συνετάχθη τό Ἀρχιερατικόν Γράμμα, δέν εἶχε συνταχθῆ καί διαβιβαστικόν ἀποστολῆς του πρός ἐμέ. Δέν εἶχον προβλέψει τόν θάνατον τοῦ Κοζάνης Τίτου καί ἁπλῶς τό συνέταξαν μετά τόν θάνατόν του.

Παρ᾽ ὅλον ὅτι τό ***Ἀρχιερατικόν Γράμμα*** καί ὁλόκληρος ἡ διαδικασία θυμίζει ἐνέργειαν ὁλοκληρωτικῶν καθεστώτων καί ὄχι Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀπήντησα ἀμέσως δι᾽ ἐπιστολῆς πρός τόν αὐτοαποκοπτόμενον Μεσσηνίας Γρηγόριον μέ μίαν ὑστάτην ἐκκλησιν συνέσεως διά προσωπικῆν συνάντησιν ἡμῶν τῶν δύο Ἀρχιερέων. Ἡ μέν σύνεσις ἠγνοήθη, ὁ δέ Μεσσηνίας προέβη ἀτάκτως εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων τήν 21-12-2002 καί 22-12-2002.

Ἔκτοτε, ἀπό τῆς 17/30-12-2002, ἡμέραν Δευτέραν, ἐπῆλθε καί ἐπισήμως ἡ διακοπή πνευματικῆς καί ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετά τοῦ πρώην Μεσσηνίας Γρηγορίου, μέ ἀποκλειστικήν πρωτοβουλίαν καί εὐθύνην τοῦ ἰδίου καί τοῦ περιβάλλοντός του.

Ἡ πραξικοπηματική αὕτη ἐνέργεια δέν προέρχεται ἀπό ἐκκλησιαστικούς ἄνδρας ἀλλά ἀπό ἐξωεκκλησιαστικούς, χωρίς ἐκκλησιαστικήν συνείδησιν καί εὐθύνην. Τό ποῖοι εἶναι αὐτοί, οἱ ἴδιοι τό γνωρίζουν καί τό γνωρίζουν πολύ καλῶς διότι:

α) Διακόπτουν ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν βεβιασμένως μέ ἐπίσκοπον τῆς ἰδίας Συνόδου, χωρίς συνεδρίασιν Συνόδου καί χωρίς ἀπόφασιν Συνοδικήν. Ἡ διακοπή ἔγινε οὐσιαστικῶς ἀπό τήν Μονήν Εὐαγγελισμοῦ Παναγουλάκη καί ὄχι ἀπό τήν Ἱεράν Σύνοδον.

β) Τό ἔγγραφον τῆς 8-12-2002 δέν φέρει τόν τίτλον <<ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ>>, οὔτε ἀριθμό Πρωτοκόλλου οὔτε καί τά λοιπά διακριτικά ἑνός Συνοδικοῦ ἐγγράφου,

διότι ἀκριβῶς δέν ἦτο καί οὔτε εἶναι δυνατόν νά θεωρηθῇ Συνοδικόν. Φέρει ἁπλῶς τόν τίτλον ***Ἀρχιερατικόν Γράμμα*** οἱουδήποτε Ἀρχιερέως πρός οἱονδήποτε, χωρίς τήν ἔνδειξιν καί ἰσχύν Συνοδικοῦ ἐγγράφου. Καί τοῦτο, διατί;

Διότι δέν ἔγινε ΝΟΜΙΜΟΣ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλά ἀποστολή ἑνός ἐγγράφου, τό ὁποῖον ὑπεγράφη ὑπό τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου τό Σάββατον 8-12-2002 εἰς Καλαμάτα καί ὑπό τοῦ Κοζάνης Τίτου τήν Κυριακήν 9-12-2002, εἰς Κοζάνην καί ὥραν 7ην μ.μ. ὡς ἀναφέρεται εἰς τήν ἀπό 13-12-2002 δήλωσιν ἑπτά ἀτόμων τοῦ περιβάλλοντός των.

Εἶναι γνωστόν ὅτι, διά νά εἶχε ἐκδοθῇ ἕνα Συνοδικόν ἔγγραφον, μέ τόν ἐπίσημον Συνοδικόν τίτλον: <<ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ>> καί <<ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ>>, μέ ἀριθμόν Πρωτοκόλλου, ἡμερομηνίαν συνεδριάσεως κ.λ.π. ἐχρειάζετο μία ὁλόκληρος διαδικασία ἡ ὁποία θά ἔπρεπε νά εἶχε προηγηθῇ **καί ὄχι ὁ ἕνας νά ὑπογράφῃ εἰς Καλαμάταν τήν 8-12-2002, ὁ ἄλλος εἰς Κοζάνην τήν 9-12-2002 καί ὁ τρίτος Συνοδικός Ἀρχιερεύς, ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, νά τελῇ ἐν ἀγνοίᾳ.**

Ὁ πραξικοπηματικός καί παράνομος τρόπος τῆς διακοπῆς των ὑπηγορεύθη ἀπό τήν ἀνάγκην νά διαφύγουν τήν καταδίκην διά τάς αἱρέσεις καί παρανομίας των, πράγμα ἀναπόφευκτον, ἐάν ἐτηρῆτο ἡ νόμιμος λειτουργία τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐγνώριζον καλῶς ὅτι διά τάς ἀντικανονικότητας καί αἱρέσεις των ἔπρεπε:

Πρῶτον: Νά συνεδριάσῃ ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἀπαρτιζομένη μόνον ἀπό τούς Ἀρχιερεῖς καί ὄχι μέ τήν συμμετοχήν λαϊκῶν καί λοιπῶν κληρικῶν. Αὐτή θά ἀντιμετώπιζε, θά ἐμελετοῦσε καί θά ἐξήταζε τό ὅλον θέμα, ἄνευ τῆς ἐπιρροῆς ἐξωσυνοδικῶν στοιχείων, ὁπότε οἱ ἀρχηγοί καί ὑποκινηταί τῆς αἱρέσεως, δέν θά ἠδύναντο νά ἐλέγχουν τά πράγματα καί νά ὁδηγοῦν τούς δύο Ἀρχιερεῖς ἐκεῖ ὅπου ἤθελον αὐτοί.

Δεύτερον: Νά ἐξετασθοῦν τά αἱρετικά τῆς <<Ἐγκυκλίου>> των, ὅσα εἶχαν ἐπισημανθῆ διά τῆς ἀπό 29-10-2002 ἐπιστολῆς μου, δι᾽ ἄλλων ἐγγράφων μου καί λοιπῶν ἐργασιῶν θεολόγων καί Μοναχῶν.

Τρίτον: Νά ἐξετασθοῦν αἱ αἱρέσεις τοῦ περιβάλλοντος τῶν Μεσσηνίας καί Κοζάνης, αἱ ὁποῖαι ἐγράφησαν ἐξ ἀρχῆς μέχρι σήμερον.

Τέταρτον: Νά δηλωθῇ ἐπισήμως ἐν Συνόδῳ ποῖον εἶναι τό πραγματικόν κείμενον τῆς αἱρετικῆς Ἐγκυκλίου, τό 1ον τῆς 5-7-2002, τό ὁποῖον ὑπεγράφη ὑπό Ἱερέων καί Μοναχῶν, τό 2ον τό ὁποῖον ἐτροποποιήθη ἀπό 5-7-2002 ἕως 12-7-2002 ἤ τό 3ον τό ὁποῖον ἐτροποποιήθη ἀπό 12-7-2002 ἕως τῆς 6-8-2002;

Πέμπτον: Νά δώσουν ἐξηγήσεις οἱ δύο Ἀρχιερεῖς, ἐνώπιον τῆς Συνόδου, διατί εἰς τήν διαβιβαστικήν ἀχρονολόγητον πρός ἐμέ ἐπιστολήν των γράφουν

ψευδῶς ὅτι ἡ <<Ἐγκύκλιος>> τήν ὁποίαν μοῦ στέλλουν εἶναι ἡ ὑπογραφεῖσα τήν 5-7-2002, (ἐνῶ εἰς τήν πραγματικότητα εἶναι ἡ 2 φοράς τροποποιηθεῖσα, ἤτοι τό 3ον τροποποιηθέν κείμενον), καί τί τούς ὑπεχρέωσε νά ψευσθοῦν ἐπισήμως.

Ἕκτον: Νά δώσουν ἐξηγήσεις εἰς τήν Σύνοδον ὅλοι ὅσοι ἔλαβον μέρος εἰς τήν τροποποίησιν τῆς ὑπογεγραμμένης <<Ἐγκυκλίου>>. Μέ ποῖον δικαίωμα ἐπενέβησαν λαϊκοί εἰς ἕνα (καλῶς ἢ κακῶς) ὑπογεγραμμένον κείμενον; Διατί κατεστρατήγησαν τόν αἰωνόβιον Συνοδικόν θεσμόν; Ποῖος ἔδωσε τό δικαίωμα αὐτό εἰς τούς λαϊκούς καί ποῖος τό ἀφήρεσε ἀπό τούς Ἀρχιερεῖς; Ἀκόμη καί ἐάν τό δικαίωμα αὐτό εἰς τούς λαϊκούς τό ἔδωσεν Ἀρχιερεύς, πῶς ἔλαβε τέτοιο δικαίωμα ὁ Ἀρχιερεύς αὐτός, χωρίς τήν ἐντολήν τῆς Συνόδου;

Ἕβδομον: Νά μελετηθοῦν καί ἀποσυρθοῦν τά αἱρετικά τῆς <<Ἐγκυκλίου>> καί ὅλων τῶν ἐγγράφων.

Ὄγδοον: Νά καταδικασθῇ καί νά καταργηθῇ, ὁ καθ' ὅλην τήν τελευταίαν περίοδον, Προτεσταντικός τρόπος διοικήσεως τῆς Ἱ. Συνόδου καί γενικώτερον τῆς Ἐκκλησίας ὑπό λαϊκῶν καί νά ἐπανέλθῃ ἡ διοίκησις εἰς τούς μόνους φυσικούς φορεῖς, ἤτοι, τούς Ἀρχιερεῖς.

Ἔννατον: Νά καταδικασθοῦν ἐν Συνόδῳ αἱ κραυγαλέαι **Τριαδολογικαί, Χριστολογικαί καί Ἐκκλησιολογικαί αἱρέσεις τῆς ἐν λόγῳ διβοήτου <<Ἐγκυκλίου>> καί τῶν τριῶν σχεδίων καθώς καί τῶν προσωπικῶν ἐγγράφων τῶν συμβούλων τῶν Μεσσηνίας Γρηγορίου καί Κοζάνης Τίτου**, ὅπως ἀνελύθησαν εἰς τό σχετικόν κεφάλαιον, διότι διδάσκουν **Ἀρειανισμόν, Νεστοριανισμόν καί Μονοφυσιτισμόν.**

Νά καταδικασθοῦν ἐπίσης ἡ δοξασία τῆς πρωτοφανοῦς Ἑβραιογενοῦς αἱρέσεως ὅτι ὁ Χριστός, ἤτοι, ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι προαιώνιος καθώς καί τά ἐξ αὐτῆς παράγωγα αἱρετικά.

Δέκατον: Νά καταδικασθοῦν καί τά τρία αὐτά αἱρετικά σχέδια τῆς ἐν λόγῳ <<Ἐγκυκλίου>> καί νά συνταχθῇ ἕνα Ὀρθόδοξον κείμενον τό ὁποῖον νά ἐκφράζῃ τό πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ὄχι τό οἰκουμενιστικόν καί ἀντίχριστον πνεῦμα τοῦ Κτενᾶ, τοῦ Ἀλεξοπούλου, τοῦ Χρυσοστόμου Κατουνακιώτου καί τῶν συμφρονούντων αὐτοῖς, **ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι προαιώνιος, δηλαδή, δέν εἶναι Θεός καί ἄρα εἶναι κτίσμα.**

Ἑνδέκατον: Νά διορισθῇ μέ Συνοδικήν ἀπόφασιν ἐπιτροπή ὑπό τήν ἐπίβλεψιν τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων διά τήν σύνταξιν Ὀρθοδόξου Ἐγκυκλίου. Αἱ συνεδριάσεις αὐτῆς θά ἐγίνοντο, χωρίς δεσμεύσεις, προκατάληψιν, ἐκβιασμούς καί περιορισμόν χρόνου, ἀλλά μέ Ἐκκλησιαστικά καί Ὀρθόδοξα κριτήρια, ἑδραζόμενα **Ἁγιογραφικῶς, Ἁγιοπατερικῶς καί Ὑμνολογικῶς**, μέ πνεῦμα ἀδελφοσύνης καί συλλογικότητος, δηλαδή, μέ πνεῦμα τό ὁποῖον νά ἐκφράζῃ ὁλόκληρον τήν ζωήν καί τό πιστεύω τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀντί τῆς ἀναμενομένης συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας, ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος ἐκυκλοφόρησε τελείως ἄκαιρα καί ἄκυρα, τό ***Ἀρχιερατικόν Γράμμα***, μετά τόν θάνατον τοῦ Κοζάνης Τίτου. Ἐκτός τούτου, τό Γράμμα αὐτό δέν δύναται νά ἀναπληρώσῃ οὔτε εἰς τό ἐλάχιστον τό κενόν τό ὁποῖο ἐδημιουργήθη ἀπό τήν παράληψιν τῶν ἀνωτέρω ἕνδεκα ἐνεργειῶν. Ἀντίθετα, ἀντιμετωπίζει σοβαρά θέματα μέ ἐπιπολαιότητα, ἐκφράζει τήν ἀπόγνωσιν τῶν συντακτῶν του καί ἐπιδεινώνει τό πρόβλημα τῶν παραλήψεών των.

Κατωτέρω ἀναφέρομεν μερικάς μόνον κρίσεις ἐπί τοῦ περιεχομένου τοῦ γράμματος αὐτοῦ:

α) Δέν ἀπαντᾶ εἰς καμμίαν κατηγορίαν μας, ἐπί τῶν σοβαρῶν θεμάτων πίστεως τά ὁποῖα τούς ὑπεδείξαμε.

β) Περιστρέφεται συνεχῶς καί δή διαστρεβλωτικῶς περί τόν Ἡμερολογείκτην. Ἐπί παραδείγματι, εἰς μίαν πρότασιν σκοπίμως συμπεριλαμβάνει πολλά καί διαφορετικά πράγματα: <<***ἀντιδιδάσκετε μετά τῶν οἰκουμενιστῶν καί λέγετε, πώς ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ἄναρχος, προαιώνιος, ἀίδιος, ὑπάρχουσα προαιωνίως ἔξω καί ὑπεράνω χρόνου, κατῆλθε δέ Αὕτη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τήν γῆν!...***>> (σελ. 2).

Ἅπαντα τά ἀνωτέρω εἶναι ψεύδη καί διαστρεβλώσεις διότι:

1) Ἡ λέξις <<Ἄναρχος>> δέν ἀναφέρεται πουθενά εἰς τήν Ἡμερολόγειον οὔτε εἰς ἄλλο ἔγγραφό μας καί δέν τήν ἔχομεν ἀποδώσει εἰς τήν Ἐκκλησίαν.

2) Ἡ λέξις <<προαιώνιος>> δέν ἔχει ἀποδοθῆ ἀπό ἡμᾶς εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἀλλά εἰς τήν Κεφαλήν Αὐτῆς, τόν Χριστόν.

3) Ἡ λέξις <<ἀΐδιος>> ἔχει διαφόρους ἐννοίας. Ἐχρησιμοποιήθη μέ τήν μίαν ἔννοιαν, τοῦ παντοτεινοῦ.

4) Ἡ συμπερίληψις τῆς φράσεως <<**κατῆλθεν αὕτη ἐξ' οὐρανοῦ**>>, εἰς τήν πρότασιν τήν ὁποίαν χρησιμοποιοῦν διά νά μᾶς κατηγορήσουν, δεικνύει ὅτι τήν Ἐκκλησίαν τήν θεωροῦν μόνον <<συνάθροισιν ἀνθρώπων>>, ἐνῶ κατά τήν ἡμετέραν ἀντίληψιν εἶναι <<στενῶς συνδεδεμένη μέ τό Θεϊκόν Πρόσωπον καί τό ἔργον τοῦ Θεανθρώπου>>.

Μέ παρομοίας κατηγορίας, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ἀθλίαν κατασκευήν συκοφαντικῶν καί διαστρεβλωτικῶν (κατά χιλιαστικόν τρόπον) ὑποκειμενικῶν των ἀντιλήψεων, εἶναι πλῆρες τό ***Ἀρχιερατικόν Γράμμα*** των τό ὁποῖον ἀποτελεῖ δεῖγμα συμπλάσεως τῶν <<προφάσεών των ἐν ἁμαρτίαις>>.

γ) Κατηγορεῖ καί κατατάσσει πολλάς ἐκ τῶν σαφεστέρων καί βασικωτέρων διδασκαλιῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ὡς αἱρετικάς, μέ μόνην δικαιολογίαν ὅτι τάς διδασκαλίας αὐτάς τάς χρησιμοποίησαν καί οἱ Οἰκουμενισταί. Γράφει συγκεκριμένως:

- 36 -

<<***Διδάσκετε πάντα ταῦτα ὡς νά μήν ἠκούσατε ποτέ τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων ὁμιλοῦσαν καί καταδικάζουσαν τήν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, ἡ ὁποία στηρίζεται ἀκριβῶς εἰς τό πεπλανημένον φρόνημα ὅτι ὁ Χριστός μᾶς ἔκανε ἀδιάσπαστον Σῶμα Του. Δι' αὐτό, ἡ οἰκουμενιστική Ἐγκύκλιος ἀποφαίνεται πώς ὅλοι, Ὀρθόδοξοι καί αἱρετικοί, εἶναι "σύσσωμοι (δηλαδή ἕνα σῶμα Χριστοῦ) τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ***">> (σελ. 3).

Μᾶς λέγουν ξεκάθαρα καί σαφέστατα, ὅτι εἶναι λάθος καί αἱρετική ἡ διδασκαλία ὅτι <<***ὁ Χριστός μᾶς ἔκανε ἀδιάσπαστον Σῶμα Του***>>. Ποία εἶναι ὅμως ἡ τεκμηρίωσίς των; Ἐπειδή λέγουν, αὐτό χρησιμοποιοῦν οἱ οἰκουμενιστές!!!

Δηλαδή, μᾶς λέγουν, ἐπειδή οἱ οἰκουμενιστές εἶπον ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος, αὐτοί λέγουν δέν εἶναι, ἐπειδή οἱ οἰκουμενιστές εἶπον ὅτι ὁ Χριστός μᾶς ἔκανε σῶμα Του, αὐτοί λέγουν δέν μᾶς ἔκανε σῶμα Του καί ἄλλα πολλά περίεργα καί αἱρετικά.

Αὐτός δέν εἶναι ὁ σκοπός τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως καί τῆς ταυτοχρόνου προσπαθείας τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή, νά γίνη σῶμα Του; Ἐάν δέν εἶναι ἔτσι, τότε τί νόημα ἔχουν τά κατωτέρω; <<***νυνί δέ ἀποκατήλλαξεν ἐν τῷ σώματι τῆς σαρκός αὐτοῦ διά τοῦ θανάτου, παραστῆναι ὑμᾶς ἁγίους καί ἀμώμους καί ἀνεγκλήτους κατενώπιον αὐτοῦ... ἀναπληρῶ τά ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου ὑπέρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὅ ἐστιν ἡ ἐκκλησία...ἵνα παραστήσωμεν πάντα ἄνθρωπον τέλειον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ...***>> Κολ. 1, 22-29).

Τά αὐτά φανερώνονται εἰς πλεῖστα ἁγιογραφικά χωρία ὅπως: <<***οἱ πολλοί ἕν σῶμα ἐσμεν ἐν Χριστῷ***>> Ρωμ. 12, 5), <<***τά σώματα ὑμῶν μέλη Χριστοῦ ἐστιν***>> Α Κορ. 6, 15), <<***οὐχί κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ;***>> Α Κορ. 10, 16), <<***καί γάρ τό σῶμα οὐκ ἐστιν ἕν μέλος ἀλλά πολλά***>> Α Κορ. 12, 14), <<***ὑμεῖς δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους***>> Α Κορ. 12, 27), <<***εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ***>> Ἐφεσ. 4, 12), <<***Χριστός κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, αὐτός σωτήρ τοῦ σώματος***>> Ἐφεσ. 5, 23), <<***μέλη ἐσμέν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐκ τῆς σαρκός αὐτοῦ καί ἐκ τῶν ὀστέων αὐτοῦ***>> Ἐφεσ. 5, 30), <<***μεγαλυνθήσεται Χριστός ἐν τῷ σώματί μου***>> Φιλιπ. 1, 20) καί πάμπολλα ἄλλα.

δ) Ἀκόμη καί μέσα ἀπό τό κείμενο τοῦ ***Ἀρχιερατικοῦ Γράμματός*** των, αὐτοαναιροῦνται καί αὐτοκαταδικάζονται ὡς μή γνωρίζοντες τί ἐποίουν καί τί ἐζήτουν. Γράφουν: <<***Στίς 31 Ὀκτωβρίου τοῦ 2001 μᾶς προσκομίσατε μίαν ἀόριστον καί πονηρά γραμμένην ὁμολογίαν Σας, διά τῆς ὁποίας ἀποκηρύττατε, ὁ,τιδήποτε "ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μέ τό πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας"***>> (σελ. 3).

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι:

1) Δέν προσεκόμισα καμμίαν ὁμολογίαν. Τό συγκεκριμένον κείμενον ἐγράφη ἐντός τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί μέ τήν ἐνεργόν συμμετοχήν πάντων τῶν παρευρισκομένων Ἀρχιερέων. Τό συγκεκριμένον δέ τμῆμα τῆς Ὁμολογίας,

- 37 -

δηλαδή τό <<***ἀποκηρύττομεν, ὁ,τιδήποτε ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μέ τό πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας***>> ἦτο πρότασις τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου, τήν ὁποίαν ἀπεδέχθησαν καί οἱ ἐπίσκοποι Κοζάνης καί Φθιώτιδος.

2) Ἦτο ἕν ἐκ τῶν ἐλαχίστων κειμένων τῆς τελευταίας διετίας, καί τό μοναδικόν ἐπί τοῦ ἀναφυέντος περί Ἐκκλησίας θέματος, τό ὁποῖον δύναται ὄντως νά χαρακτηρισθῆ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ κείμενον, διότι εἰς τήν σύνταξίν του δέν συμετεῖχον οἱ Κτενᾶς, Ἀλεξόπουλος καί λοιποί ἐξωσυνοδικοί, ἀλλά μόνον οἱ Ἀρχιερεῖς συνεδριάζοντες ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

3) Δέν ἦτο πονηρόν ἀλλά βαθειά ἐκκλησιαστικόν καί ἐάν δέν ἐπενέβαινον ἐκ τῶν ὑστέρων οἱ λαϊκοί οὗτοι, Κτενᾶς καί Ἀλεξόπουλος, νά τό ἀπορρίψουν, τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας θά εἶχε ἀπό τότε γαληνεύσει καί δέν θά ἐγίνετο σχίσμα.

4) **Τό γεγονός ὅτι χαρακτηρίζεται ὑπό τῶν δύο Ἀρχιερέων <<πονηρά>> μία ὁμολογία συνταχθεῖσα ὑπό τῶν ἰδίων εἰς Σύνοδον συνεδριάζουσαν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀποτελεῖ ὕβριν κατά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί βλασφημίαν κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.**

Ἐπί πλέον, ἀπό τό γεγονός ὅτι αὐτη ἀπερρίφθη ἐκ των ὑστέρων, ἐπειδή δέν ἔγινε δεκτή ἀπό τήν Ὑπέρ-Σύνοδον Κτενᾶ - Ἀλεξοπούλου καταδεικνύεται σαφέστατα ὁ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΟΣ ρόλος των καί ἡ μετατροπή των Συνεδριάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς Συνάξεις μέ τήν παρουσίαν λαϊκῶν, συμφώνως μέ τά Προτεσταντικά πρότυπα.

ε) Εἶναι ἐπίσης φανερόν ὅτι, μέσα ἀπό τό κείμενο τοῦ ***Ἀρχιερατικοῦ Γράμματός*** των, ἀναγκάζονται νά ὁμολογήσουν τήν βασικήν αἰτίαν τοῦ σχίσματος, ἡ ὁποία δέν ἦτο ὁ Ἡμερολόγιον ἀλλά ἡ αἱρετική Ἐγκύκλιός των. Ἰδού τί ἀκριβῶς γράφουν: <<***Ἐλπίζαμεν ὅτι εἰς τό τέλος θά ὑπογράφατε μίαν ἀντιοικουμενιστικήν Ἐγκύκλιον, ἀλλά δυστυχῶς ἀρνηθήκατε. Ἡ Ἐγκύκλιος βέβαια ὑπεγράφη ὑφ' ἡμῶν καί τοῦ ἱεροῦ κλήρου τήν 5-7-2002 καί ἐκ τῆς ἡμέρας ἐκείνης Σεῖς, ὁ ἀρνούμενος νά τήν ὑπογράψετε ἀποκαλώντας αὐτήν αἱρετικήν, οὐσιαστικῶς αὐτοαποκόπτε ἐκ τῆς πνευματικῆς μεθ' ἡμῶν καί τοῦ Ἱεροῦ κλήρου κοινωνίας***>> (σελ. 4).

στ) Ἐφοβοῦντο τόν διάλογον, ἐφοβοῦντο τά λάθη καί τάς αἱρέσεις των, ἀλλά ἡ προσπάθειά των ἦτο νά ἀποφύγουν τόν ὁποιονδήποτε ἔλεγχον πάσῃ θυσίᾳ, ἀκόμη καί μέ σχίσμα. Ἀπό τά ἐν συνεχείᾳ γραφόμενά των καταδεικνύεται ἡ ἀδυναμία των νά λειτουργήσουν συλλογικά καί ἡ ἀπροθυμία των νά συμφωνήσωμε μεταξύ μας: <<***...μᾶς ἀποστείλατε ὕβρεις καί ἀπειλάς... διότι δέν ἐκαλέσαμεν Ὑμᾶς νά διατυπώσετε μίαν Ἐγκύκλιον.... Ἐπιπλέον ἐδηλώσατε εἰς ἡμᾶς: "Ἂν θέλετε νά ὁμοφωνήσουμε, πρέπει νά γράφουμε καί νά ἐννοοῦμε τά ἴδια πράγματα" (Ἐπιστολή Σας ἀπό 29.10.2002, σελ. 4) .... Συνεχίστε λοιπόν, ἐφ ὅσον ἀναπαύεσθε, νά διαφωνῆται μαζί μας...***>> (σελ. 4).

ζ) Τέλος, εἰς τήν σύντομον αὐτήν κριτικήν, δέν πρέπει νά παραλείψωμεν τήν βασικήν αἰτίαν, τήν ὁποίαν ὁμολογοῦν καί διά τήν ὁποίαν δέν προσῆλθον εἰς Σύνοδον: <<***ἐπειδή θεωροῦμεν βεβαίαν τήν ἀποτυχίαν πού θά εἶχεν ἡ τυχόν προσπάθεια ἡμῶν νά δεχθῆτε τήν ἤδη καί πολλάκις ἀπορριφθεῖσαν Ἐγκύκλιον, εἰς νέαν συνεδρίασιν τῆς Ἱ. Συνόδου, εὑρισκόμεθα εἰς τήν δυσάρεστον θέσιν νά...***>> (σελ. 5).

Θεωροῦσαν βεβαία τήν ἀποτυχίαν των νά πείσουν μέ τά σαθρά ἐπιχειρήματά των, διότι μέ αὐτά πού ἔγραψαν εἰς τήν πολλάκις ἀπορριφθεῖσαν <<Ἐγκύκλιόν>> των, ἀντιλαμβάνοντο καί οἱ ἴδιοι ὅτι ἀδυνατοῦσαν νά προσέλθουν εἰς διάλογον, καθώς δέν εἶχον ἴχνος Ὀρθοδοξίας. Καταργοῦν διά τοῦτο τήν ΣΥΝΟΔΟΝ καί κάνουν ΝΕΑΝ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟΝ μετά ἀπό Πραξικοπηματικάς καί Ἀντικανονικάς χειροτονίας Ἐπισκόπων ὑφ' ἑνός ἀποσχισθέντος καί αἱρετικοῦ ἐπισκόπου.

Ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικό στοιχεῖο τοῦ τρόπου τῆς βεβιασμένης καί ἀντιεκκλησιαστικῆς διακοπῆς ἐπικοινωνίας, τήν ὁποίαν προσεπάθησε νά ἐπιβάλῃ τό ***Ἀρχιερατικόν Γράμμα***, ἦτο καί ὁ τρόπος δημοσιεύσεώς του εἰς τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Μέ μυστικάς διαταγάς καί ἐντολάς, προσεπάθησαν νά τό ἀναγνώσουν εἰς ὅλους τούς Ἱερούς Ναούς, πρίν μοῦ τό ἐπιδώσουν ἐπισήμως καί χωρίς νά ἐπιτρέπουν τήν ταυτόχρονη ἀνάγνωση κάθε διαφορετικῆς ἀπόψεως.

Αἱ συνέπειαι τοῦ ***Ἀρχιερατικοῦ Γράμματος*** ἦσαν προδιαγεγραμμέναι. Οἱ στόχοι καί τό σκεπτικόν των ἦσαν: ***α) Ἀποκοπή, ἄμεση. β) Κάθε καθυστέρησις ἐγκυμονεῖ κινδύνους! γ) Ἄν πεθάνῃ ὁ Μεσσηνίας τί θά κάνωμεν; δ) Πρέπει νά προλάβωμεν. Πρέπει νά κάνωμεν Ἐπισκόπους ἐδῶ καί τώρα. Ἔστω καί ὑφ' ἑνός.***

Διέβλεπον δηλαδή, ὅτι ὀλίγον καιρόν εἶχον καί ὅτι δέν ἦτο δυνατόν νά ἐξαπατοῦν τούς πάντας, διά πολύν καιρόν ἀκόμη καί ὅτι συντόμως, ἤθελον δέν ἤθελον, θά ὡδηγοῦντο εἰς τήν <<Τράπεζαν>> τῆς ἀπό κοινοῦ μελέτης τοῦ θέματος καί πλέον δέν θά ἦτο δυνατόν νά συνεχίσουν νά ἐπηρεάζουν καί νά κατευθύνουν τούς δύο Ἀρχιερεῖς. Αὐτά ἦσαν τά προβλήματά των καί ὄχι ἄν μέ τοιαύτας ἐνεργείας ἐσχίζετο ἡ Ἐκκλησία.

Ἀντιλαμβάνοντο, ὅτι δέν ἠδύναντο νά ἀντιμετωπίσουν ἕναν ΔΙΑΛΟΓΟΝ μέ θεολογικά κριτήρια καί ὄχι μέ τήν <<χιλιαστικήν>> μέθοδον καί μέ τόν αἱρετικόν ΜΟΝΟΛΟΓΟΝ τῶν Κτενᾶ-Ἀλεξοπούλου καί συμφρονούντων. Αὐτό βέβαια θά ἐγίνετο διά πρώτην φοράν ἀπό τόν Ἀπρίλιον τοῦ 2001 ἕως 8-12-2002, διότι μέχρι τότε ΟΥΔΕΠΟΤΕ τό ἐν λόγῳ θέμα ἐμελετήθη ἢ ἐξητάσθη ἐν Συνόδῳ ὑπό μόνον τῶν Ἀρχιερέων.

Τά ἀποτελέσματα ἦσαν φανερά. Οἱ δύο ἐναπομείναντες Ἀρχιερεῖς ἦσαν οὐσιαστικῶς χωρισμένοι ἐδῶ καί καιρό. Ἀπό τότε πού οἱ ὀπαδοί τοῦ Μεσσηνίας, οἱ Κλημαῖοι καί Λαμιῶτες, ἐδήλωναν χωρίς ἐντροπή <<***Τό σχίσμα ἔγινε ἤδη***>>.

Μετά τόν θάνατο τοῦ Κοζάνης Τίτου, θά περίμενε κανείς, ὅπως ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος προβληματισθῆ καί ἀρθῆ εἰς τό ὕψος τῶν περιστάσεων νά ἀναθεωρήσῃ τήν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης στάσιν του. Δυστυχῶς ὅμως, παρεσύρθη καί πάλιν ἀπό τούς συμβούλους του καί προετίμησε νά μείνῃ μόνος του.

Ἔτσι, αὐτοανακηρύχθηκε ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΟΔΟΣ!!!

Ἡ Σύναξις τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων καί ἡ Πτῶσις τοῦ Ἑωσφόρου

Ἰεζεκιήλ τούς Ἀρχαγγέλους ἑώρα Χριστόν δοξολογοῦντας εἰς πάντας τούς αἰῶνας. (Μηναῖον, Νοέμβριος ἡ Κανών Δεύτερος, Ὠδή ἡ)

Ἡ Α᾽ Οἰκουμενική Σύνοδος

ἡ ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθεῖσα τό 325 μ.Χ., κατά τοῦ Ἀρείου,
τοῦ ἀρνουμένου τήν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ,
ὅπως οἱ σημερινοί Χριστομάχοι - Ἐκκλησιομάχοι.

ΑΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΤΡΙΑΔΟΜΑΧΩΝ, ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΩΝ, ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΩΝ ΚΑΙ ΝΕΟΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ, ΑΙΤΙΝΕΣ ΔΙΕΤΥΠΩΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΔΕΚΑΔΑΣ ΕΓΓΡΑΦΩΝ ΤΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΕΦΕΡΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ <<ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ>> ΤΩΝ

Οἱ αἱρετικοί Ἐκκλησιομάχοι, Χριστομάχοι καί Νεοεκκλησιολόγοι Οἰκουμενισταί εἰς τήν προσπάθειάν των νά ἀνεύρουν αἱρέσεις εἰς τόν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας μας, περιέπεσον εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ὡς μή ἐμφορούμενοι ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ὡδηγήθησαν εἰς πλάνας καί αἱρέσεις παλαιάς καί νέας τάς ὁποίας ἐδημοσίευσαν εἰς τά ἀντορθόδοξα φυλλάδιά των.

Αἱ αἱρέσεις των αὗται, συνοψίζονται εἰς τρεῖς κατηγορίας:

α) Χριστολογικάς

β) Τριαδολογιακάς

γ) Ἐκκλησιολογικάς καί

δ) Ὅσας ἄλλας πηγάζουν ἐκ τῶν ἀνωτέρω.

Τά κυριώτερα φυλλάδια τῶν συντακτῶν τῶν ἀνωτέρω αἱρέσεων καταχωροῦνται εἰς τόν κατωτέρω κατάλογον. Εἰς τόν κατάλογον αὐτόν ἀναφέρεται ὁ τίτλος, ὁ συντάκτης καί ἡ ἡμερομηνία.

Α) Ἐπιστολή Λ. Κτενᾶ, 14/27-5-2001
Β) <<Ἔκθεσις Ὀρθοδόξου Πίστεως>>, Π. Ἀλεξοπούλου, ἀχρονολόγητος (περ. Ἰούνιος 2001)
Γ) Ἐπιστολή <<Κατά λεγόντων...>>, Λ. Κτενᾶ 30-6-2001
Δ) Ἐπιστολή Π. Ἀλεξοπούλου, 30-6-2001, πρός π. Κοσμᾶ Σκρέτα.
Ε) Ἐπιστολή Π. Ἀλεξοπούλου, 23-8-2001
ΣΤ) Ἐπιστολή <<Καιρός τοῦ λαλεῖν>>, Λ. Κτενᾶ, 1-9-2001
Ζ) <<Νέοι Ἐκκλησιολόγοι οἰκουμενιστές;>>, Λ. Κτενᾶ, Ἰανουάριος 2002
Η) Σχέδιον Ἐγκυκλίου, Δ. Σκρέτα καί Ἀ. Βρακάτου, Φεβρουάριος 2002
Θ) Σχέδιον Ἐγκυκλίου, Ἱεροδ. Παντελεήμονος Τσαλάγκα, Φεβρουάριος 2002
Ι) <<Ἐπιγραμματική ἀπάντησις>>, Δ. Σκρέτα καί Ἀ. Βρακάτου, 27-5-2002 (Ο.Η)
ΙΑ) Σχέδιον Ἐγκυκλίου, Λ. Κτενᾶ, Φεβρουάριος 2002
ΙΒ) <<Προκαλούμενος ἀπαντῶ>>, Λ. Κτενᾶ, 22-5-2002 (Ε.Η)
ΙΓ) <<Ἀναιρετική ἀπάντησις>>, Π. Ἀλεξοπούλου, 15-6-2002
ΙΔ) <<Εἰσήγησις>>, Λ. Κτενᾶ, πρός τήν Ἱ. Σύνοδον, Ἰούνιος 2002
ΙΕ) <<Διαστροφῶν...>>, Μον. Ἀρτεμίου-Ἰωακείμ, Ἱερ. Ἰγνατίου-Παντελεήμονος, 30-10-2002
ΙΣΤ) <<Δήλωσις>> Δημ. Σκρέτα καί Ἀπ. Βρακάτου, πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον κλπ, 9-11-2002
ΙΖ) <<Διαμαρτύρομαι ἐξομολογούμενος δημοσίως...>>, Λ. Κτενᾶ, 10-11-2002
ΙΗ) <<Φλυαροῦν δημοκοπικά στό σκοτάδι γιά αἱρέσεις...>>, Λ. Κτενᾶ, 15-11-2002 (Ο.Ε)
ΙΘ) <<Ἀπάντησις>>, Λ. Κτενᾶ, 17-12-2002 (Δικαιολογίαι τῶν περί Χριστοῦ λεχθέντων)
Κ) <<Μᾶς χωρίζουν... ὄχι ἡ Ἐγκύκλιος>>, Ἱερομ. Χρυσοστόμου, 1-1 2003
ΚΑ) <<Ἀκοινώνητος...>> Ἐπιστολή, Λ. Κτενᾶ, Πάτρα 20-1-2003 (Ε.Η.)

Οἱ κυριώτεροι συντάκται αἱρετικῶν φυλλαδίων εἶναι:

1) Ὁ Λ. Κτενᾶς, 2) ὁ Π. Ἀλεξόπουλος, 3) ὁ Ἱερομ. Χρυσόστομος Τζανῆς, 4) ὁ Ἱερομ. Κοσμᾶς Δημητρακάκης, 5) ὁ Δ. Σκρέτας, 6) ὁ Ἀπ. Βρακάτος, 7) ὁ Μον. Δαμιανός τῆς Μονῆς Παναγουλάκη Καλαμάτας, 8) ὁ Ἱερομ. Μηνᾶς Ἀλεξιάδης, 9) ὁ Γέρων Ἀρτέμιος, 10) ὁ Μον. Ἰωακείμ καί 11) ὁ Ἱερομ. Παντελεήμων Τσαλάγκας.

Σημείωσις: Ὁ Μον. Δαμιανός τῆς Μονῆς Παναγουλάκη, ἀνέγνωσεν εἰς τάς Συνάξεις τῆς 3ης καί 5ης-7-2002 ἐπιστολήν του, ἡ ὁποία καίτοι περιῆχε αἱρέσεις κατέληγε εἰς ἀναθεματισμούς ἄλλων. Ἡ ἐπιστολή αὕτη ἐμαγνητοφωνήθη.

Πρίν ἀναφερθοῦμε εἰς τάς αἱρέσεις, αἱ ὁποῖαι περιέχονται εἰς τά φυλλάδιά των καί μετεμφυτεύθησαν εἰς τήν **περίεργον** καί **ἰδιότυπον** <<Ἐγκύκλιόν>> των, πρέπει νά τονισθῆ, ὅτι ἀντιμετωπίσαμε σημαντικάς δυσκολίας διά νά τούς ἐξηγήσουμε τά λάθη καί τάς αἱρέσεις των.

Αἱ δυσκολίαι ἐδημιουργήθησαν κυρίως ἀπό τίς διφορούμενες καί δυσνόητες διατυπώσεις των. Δικαίως καί χωρίς ὑπερβολήν ἐχαρακτηρίσαμε τά κείμενά των **χρησμούς τῆς Πυθίας τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν** καί λίαν ἀκατανόητα. Αἱ <<θεολογικαί>> τοποθετήσεις καί αἱ ἑρμηνεῖαι τῶν συντακτῶν των ἐν λόγῳ κειμένων, ἔχουν συνταχθῆ κατά τέτοιον τρόπον, ὥστε νά μεταλλάσσωνται καί διερμηνεύωνται κατά τό δοκοῦν ὑπ᾽ αὐτῶν, ὅπως τούς βολεύει εἰς κάθε περίστασιν.

Εἰς τήν συνέχειαν θά προσπαθήσωμεν, διά μίαν εἰσέτι φοράν, νά ἐπαναδιατυπώσωμεν καί νά συλλέξωμεν **τάς αἱρέσεις ἐκείνας καί τά δογματικά λάθη** ἀπό τά αἱρετικά φυλλάδια τῶν ἐν λόγῳ συντακτῶν, διά νά ἀντιληφθῆ ὁ κάθε ἐνδιαφερόμενος πιστός, **ποῖοι εἶναι αἱρετικοί καί ποῖοι Ὀρθόδοξοι**.

Α) Ἐπιστολή Λ. Κτενᾶ, 14/27-5-2001, Πρός τόν Ἀρχιεπίσκοπον τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ, Εἰς Καλαμάτα Μεσσηνίας.

Α1) Ὁ Κτενᾶς μᾶς λέγει ὅτι ἡ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΣΙΣ τοῦ Χριστοῦ εἶναι κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας καί ὄχι τό ΠΡΟΣΩΠΟΝ τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή, τό Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἰδού πῶς τό ἀναφέρει: <<***...Ἀλλ᾽ αὐτή πού ΔΕΝ ΕΧΕΙ ὁ Λόγος καί τήν ἔχει ὁ Χριστός, αὐτή ἀπέθανε καί αὐτή ἔγινε <<πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν>> καί αὐτή εἶναι ἡ κεφαλή τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας!***>> (σελ. 5).

Α2) Ἐπειδή ὁ Κτενᾶς θεωρεῖ ὅτι ἡ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΣΙΣ τοῦ Χριστοῦ εἶναι κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, ἄν καί δέχεται ὅτι ὁ Χριστός καί ὁ Λόγος εἶναι ΜΙΑ καί ἡ ΑΥΤΗ ὑπόστασις, ἐν τούτοις, διακρίνει τόν Θεόν Λόγον ἀπό τόν Χριστόν ὡς νά πρόκειται περί δύο προσώπων, ἀφοῦ δέχεται τόν Χριστόν ὡς κεφαλήν ἀλλά δέν δέχεται τόν Υἱόν καί Λόγον, διότι καθώς λέγει ὁ Λόγος δέν ἔχει δύο φύσεις: <<***Αὐτός πού εἶναι ἡ κεφαλή, εἶναι ὁ Χριστός, ΔΕΝ εἶναι ὁ ἄκτιστος καί ἄναρχος Λόγος. Καί ναί μέν Χριστός καί Λόγος εἶναι ἡ ΜΙΑ καί ἡ ΑΥΤΗ ὑπόστασις τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ, ἀλλ᾽ ὁ Χριστός ἔχει ΔΥΟ φύσεις πού δέν τίς ἔχει ὁ Λόγος. Ὁ Λόγος ἔχει μία, τήν θεϊκή, δέν ἔχει τήν δεύτερη, τοῦ ἀνθρώπου***>> (σελ. 5).

Α3) Ὁ Κτενᾶς γράφει ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου δέν προέρχεται ἀπό τόν Θεόν-Λόγον ἀλλά ἀπό τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ: <<***ἡ σωτηρία μας δέν γίνεται, ἔτσι ἁπλᾶ, ἀπό τόν ἄναρχον καί ἄσαρκον Θεόν-Λόγον, ἀλλά ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἔχει χρονική ἀρχή. Μεγάλη θεολογία κρύβει μέσα του ὁ ὕμνος τῶν χαιρετισμῶν - Σῶσαι θέλων τόν κόσμον.. δι᾽ ἡμᾶς ἐφάνη καθ᾽ ἡμᾶς ἄνθρωπος· ὁμοίῳ γάρ τό ὅμοιον καλέσας ὡς Θεός...***>> (σελ. 10).

Α4) Ὁ Κτενᾶς γράφει ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου δέν προέρχεται ἀπό τόν Θεόν-Λόγον ἀλλά ἀπό τόν Θεάνθρωπον Χριστόν ὡς νά εἶναι ἄλλος ὁ Θεός-Λόγος καί ἄλλος ὁ Θεάνθρωπος Χριστός: <<***Οἱ δέ Πατέρες ἐξηγοῦν γιατί ἡ σωτηρία δέν ἔγινε ἀπό τόν Θεόν-Λόγον, ἀλλά ἀπό τόν Θεάνθρωπο Χριστό...***>> (σελ. 10).

Α5) Ὁ Κτενᾶς δέν δέχεται ὕπαρξιν Ἐκκλησίας πρό τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου: <<***Αὐτή λοιπόν ἡ μέλλουσα νά ἱδρυθῆ ἐν χρόνῳ Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου ἦταν εἰς τήν βουλήν τοῦ Θεοῦ, χωρίς ὅμως νά προϋπάρχη πρό τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου...***>> (σελ. 11).

Α6) Ὁ Κτενᾶς δέν δέχεται ὕπαρξιν Ἐκκλησίας πρό Χριστοῦ, ἤτοι, τῆς πρώτης καί δευτέρας φάσεως μέ μέλη αὐτῆς τούς ἁγίους ἀγγέλους καί τούς πρωτοπλάστους, διότι καθώς λέγει δέν εἶχαν ἀνάγκη μυστηρίων καί σωτηρίας: <<***εἰς τήν γλῶσσα τῶν θρησκειῶν ὁ ὅρος Ἐκκλησία εἶναι πάντοτε ἀναπόσπαστα συνδεδεμένος μέ τά μυστήρια αὐτῆς καθώς καί μέ τόν σκοπόν της, πού εἶναι ἡ πνευματική ὑγεία καί ἡ σωτηρία τῶν μελῶν της. Εἶναι αὐτονόητον λοιπόν πώς ὅπου δέν ὑπάρχουν τέτοιες πνευματικές ἀνάγκες, δέν ἔχει λόγο ὑπάρξεως ἡ Ἐκκλησία. Ποῦα μέλη ὅμως τῆς Ἐκκλησίας, τῆς πρώτης καί τῆς δευτέρας <<φάσεώς>> της, εἶχαν ἀνάγκη μυστηρίων καί σωτηρίας; οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι; ἤ οἱ πρωτόπλαστοι, οἱ ὁποῖοι πρό τῆς παρακοῆς ἦταν καί αὐτοί ἄλλοι ἄγγελοι>> κατά τόν Ἅ. Δαμασκηνόν;***>> (σελ. 13).

Δηλαδή μᾶς λέγει ἐδῶ, ὅτι πρό Χριστοῦ πού δέν ὑπῆρχον μυστήρια καί σωτηρία, δέν ὑπῆρχε Ἐκκλησία. Ἀλλοῦ ὅμως λέγει ὅτι δέχεται Ἐκκλησία πρό Χριστοῦ. Τί ἐκ τῶν δύο ἀληθῶς πιστεύει; Ἐκφράζεται κάθε φορά καί μέ ἕναν διαφορετικόν **χρησμόν Πυθίας**.

Ὁ Κτενᾶς, ἀποφεύγει σκοπίμως νά διατυπώση τόν ὁρισμόν τῆς <<Ἐκκλησίας>>, δέν λέγει τί σημαίνει <<Ἐκκλησία>>, διότι τότε θά ἔπρεπε νά ἀλλάξη ὅλα τά κείμενά του ἐξ᾽ ἀρχῆς. Μία ἀπό τίς πολλές ἔννοιες καί σημασίες τῆς λέξεως Ἐκκλησία εἶναι καί <<**Κοινωνία, σχέσις, ἕνωσις** προσώπων>>.

Α7) Ὁ Κτενᾶς δέν δέχεται ὕπαρξιν Ἐκκλησίας πρό τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου ἤ πρίν τήν γέννησιν τῆς Παρθένου: <<***Ἡ Ἐκκλησία ἱδρύθηκε τότε πού ὁ παρή-***

κοος ἄνθρωπος δέν μποροῦσε μ' ἄλλο τρόπο νά ἐπιστρέψη ἐκ τῆς ἐξορίας στόν παράδεισο. Πρίν τή σάρκωση τοῦ Λόγου πενθοῦσε ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ τήν πτῶσιν τῶν ἀνθρώπων. Τό χαμόγελο ἀνέτειλε μέ τήν γέννησιν τῆς παρθένου>> (σελ. 20).

Αἱ ἀνωτέρω προσωπικαί του ἀπόψεις συναρτοῦν τήν Ἐκκλησία μέ τήν προπατορική ἁμαρτία. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως δέχεται ὅτι καί οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι καί οἱ Πρωτόπλαστοι πρίν τήν πτῶσιν των ἦσαν μέλη της.

Β) Ἔκθεσις ὀρθοδόξου πίστεως Π. Ἀλεξοπούλου, Ἰούνιος 2001.

Β1) Ὁ Ἀλεξόπουλος ἐμφανίζει τήν Ἐκκλησίαν ὡς ἁπλό κτίσμα καί γράφει: <<***Εἰς τήν 'Ομολογίαν Πίστεως τῆς 'Ορθοδόξου 'Ανατολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πέτρου Μογίλα, εἰς ἐρώτησιν Α 96 σελίς 90, βλέπομεν ὅτι ἡ 'Εκκλησία εἶναι κτίσμα***>> (σελ. 9). Ὁ Ἀλεξόπουλος παρασιωπᾶ τά ὑπόλοιπα βασικά λόγια τοῦ Μογίλα ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι: <<***Διατί καλά καί ἡ 'Εκκλησία νά εἶναι κτίσμα, ἀπό ἀνθρώπους συστεμένη, ἀλλά ἔχει κεφαλήν αὐτόν τόν Χριστόν, τόν ἀληθινόν Θεόν, τό Πνεῦμα τό ἅγιον, ὅπου τήν διδάσκει πάντοτε... καί τά δόγματα καί τά διδάγματά της δέν εἶναι ἀνθρώπινα ἀλλά θεῖα.... ὅτι ὑπό Πνεύματος ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν οἱ ἅγιοι...***>> κλπ, ὅπως ἀκριβῶς γράφει ὁ ἴδιος ὁ Π. Μογίλας.

Τά ὑπόλοιπα τά ἀποφεύγει, διότι ἡ Ἐκκλησία χωρίς Κεφαλήν τόν Χριστόν εἶναι μόνον κτίσμα, μέ κεφαλήν ὅμως τόν ἐνσαρκωμένον Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, τόν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, ὡς Θεανθρώπινος ὀργανισμός, δέν εἶναι μόνον κτίσμα. Ἀλλοιῶς, θά ἦτο μόνον ἀνθρώπινος ὀργανισμός καί ὄχι Θεανθρώπινος.

Β2) Ὁ Ἀλεξόπουλος διδάσκει ὅτι εἶναι καινοφανής ἡ διδασκαλία περί Ἐκκλησίας Ἀγγέλων καί Πρωτοπλάστων: <<***Οὐδαμόθεν παρελάβομεν περί 'Εκκλησίας 'Αγίας Τριάδος, περί Ἐκκλησίας 'Αγγέλων, περί Ἐκκλησίας Πρωτοπλάστων καί τά τοιαῦτα. Αὐτά εἶναι καινοφανῆ...***>> (σελ. 12-13).

Β3) Ὁ Ἀλεξόπουλος διδάσκει ὅτι ἡ Πρό Νόμου καί ἐν Νόμῳ Ἐκκλησία διακρίνεται μόνον ἱστορικῶς· ταυτίζει τήν Ἐκκλησίαν μέ τήν σωτηρίαν· καί λέγει ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν ὑπῆρχε πρίν ἀπό τή σάρκωση τοῦ Χριστοῦ: <<***παρελάβομεν Μίαν, 'Αγίαν, Καθολικήν καί 'Αποστολικήν Ἐκκλησίαν, ἥτις διακρίνεται, ἱστορικῶς μόνον, εἰς τήν πρό Νόμου Ἐκκλησίαν...Ἡ πρό Νόμου καί ἡ ἐν Νόμῳ Ἐκκλησία, ἀκόμη καί ὁ θεόπτης Μωϋσῆς... ναί μέν ἐπίστευαν εἰς τόν ἀληθινόν Θεόν καί δι' αὐτόν καί μόνον τόν λόγον ἦσαν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, εἶχε ὅμως ἀνάγκην καί ἀνέμενε τήν σωτηρίαν παρά τοῦ ἐρχομένου Χριστοῦ... Ἡ ῥῆσις τοῦ Κυρίου ὅτι ΘΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ, θέτει τελείαν καί παῦλαν εἰς πᾶσαν ἀμφισβήτησιν...Ἐν ἑνί λόγῳ, ὁ Θεός Λόγος προτοῦ σαρκωθῆ δέν ἦτο Κεφαλή καμμιᾶς Ἐκκλησίας, διά νά ἀνήκη κάποιος εἰς αὐτήν***>> (σελ. 12-13).

Αὐτή ἡ πρό Χριστοῦ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ποῖον εἶχε Κεφαλήν;

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος διαψεύδει τόν Ἀλεξόπουλο λέγων: <<***Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὡς κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἐδέμ.. ἦστι καί ἔσται ἡ κεφαλή τῆς Καινῆς Διαθήκης...***>> (Ἁγίου Νεκταρίου, ***Μελέται Δύο***, Α· Περί τῆς μιᾶς ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, Β· Περί τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, Ἀθῆναι, 1987, σελ. 18).

Β4) Ὁ Ἀλεξόπουλος παρερμηνεύει τό κείμενον τῆς Α· Καθολικῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἰωάννου: <<***Πᾶν πνεῦμα ὅ μή ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστόν ἐν σαρκί ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστιν. Καί τοῦτο ἐστί τό τοῦ 'Αντιχρίστου***>>, τό ὁποῖο διαστρεβλώνει ὡς ἑξῆς: <<***...Δηλαδή πᾶν πνεῦμα, πᾶς ἄνθρωπος πού δέν ἀνήκει εἰς τήν Ἐκκλησίαν τήν ὁποίαν ἵδρυσεν ὁ ἐνανθρωπίσας Υἱός τοῦ Θεοῦ ἐπί τῆς Γῆς, ἀλλά λέγει ὅτι ἀνήκει εἰς ἀοράτους Ἐκκλησίας, ἤ ἐκκλησίας δῆθεν Πρωτοπλάστων, ἤ ἐκκλησίας 'Αγγέλων ΕΚ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ***>> (σελ. 13).

Ἐδῶ προσπαθεῖ νά δημιουργήσῃ σύγχυσιν, καθώς τό κείμενον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου δέν γράφει καί δέν ἐννοεῖ τέτοια πράγματα. Ὅλα αὐτά τά διαστρεβλώνει διά νά δικαιολογηθῇ, διότι ὁ ἴδιος εἰς παλαιοτέρας δημοσιεύσεις του, ἐπρέσβευεν ὕπαρξιν φάσεων τῆς Ἐκκλησίας πρό Χριστοῦ (βλέπε, Παναγιώτου Ἀχαϊκοῦ, Ἀθῆναι 1964, Π. Ἀλεξοπούλου, '***Αποκατάστασις τῆς 'Αληθείας***. Ἱεραποστολικαί Ἐκδόσεις Κ.Γ.Ο, Ἀθῆναι 1991, σελ. 20), κλπ..

Γ) Κατά Λεγόντων Ἄναρχον εἶναι τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, Λ. Κτενᾶ, 30-6-2001.

Γ1) Ὁ Κτενᾶς δέχεται ὕπαρξιν Ἐκκλησίας (μόνον) μετά Χριστόν, ἐπειδή εἶπεν ὁ Χριστός ὅτι <<***Θά οἰκοδομήσω τήν Ἐκκλησίαν μου***>> καί εἰρωνευόμενος λέγει ὅτι ἄν δέν εἶναι ἔτσι, ὁ Χριστός θά ἦτο ἀθεολόγητος: <<***...'Αφοῦ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ προϋπῆρχε ἐξ ἀϊδίου, γιατί ὁ Χριστός εἶπε <<ἐπί ταύτῃ τῇ πέτρα (ΘΑ) οἰκοδομήσω (ΤΩΡΑ) τήν Ἐκκλησίαν μου>>; (Ματθ. ιστ, 18). Τήν ἀλήθεια ἀπέκρυψε, ἤ ἦταν ἀθεολόγητος καί δέν ἐγνώριζε πώς ἡ Ἐκκλησία Του ἦταν ἤδη κτισμένη πρό πάντων τῶν αἰώνων***>> (σελ. 9).

Τήν εἰρωνεία τοῦ Κτενᾶ συντρίβει ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου, ὁ ὁποῖος λέγει: <<***ἡ ἁγία καθολική Ἐκκλησία, καί Χριστιανισμός ὄντως ὠνομασμένος ἀπαρχῆς, καί σύν τῷ 'Αδάμ καί πρό τοῦ 'Αδάμ, καί πρό πάντων τῶν αἰώνων σύν Χριστῷ θελήματι τοῦ Πατρός καί Υἱοῦ καί ἁγίου Πνεύματος, καί μετά πάντων τῶν κατά γενεάν Θεῷ εὐαρεστησάντων πιστευόμενος, καί ἐν τῇ αὐτοῦ παρουσίᾳ ἐν κόσμῳ σαφῶς ἀποκαλυφθείς***>> (PG 42, 783C-D).

Γ2) Ὁ Κτενᾶς διαχωρίζει τόν Χριστόν ἀπό τόν ἄναρχον Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὡς νά εἶναι δύο διαφορετικά πρόσωπα: <<***Σφάλλουν δογματικά ὅταν τοποθετοῦν τόν Χριστό στή θέση τοῦ ἀνάρχου Υἱοῦ καί Λόγου***>> (σελ. 10).

Ἐδῶ εἶναι σαφές ὅτι **ἄλλος** εἶναι ὁ Χριστός καί **ἄλλος** ὁ Ἄναρχος

Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, εἰς τοῦ ὁποίου τήν θέσιν κάποιοι θέλουν νά τοποθετήσουν τόν Χριστόν· καί ὄχι ἁπλῶς ἄλλος, ἀλλά καί δογματικά ἀσύμβατος. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὅμως μᾶς λέγει ὅτι: <<***Δέν εἶναι ἄλλος καί ἄλλος, ἀλλά ἄλλο καί ἄλλο***>>, ἐννοῶν μέ τό <<***ἄλλος***>> ἄλλο Πρόσωπο καί μέ τό <<***ἄλλο***>> τάς φύσεις, Θείαν καί ἀνθρωπίνην. Ὁ Υἱός καί Λόγος καί ὁ Χριστός εἶναι ΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ. Τί ἐννοεῖ ὅμως ὁ Κτενᾶς ὅταν λέγει <<**τοποθετοῦν στή θέση τοῦ...**>>;

Γ3) Ὁ Κτενᾶς συγχέει τά ἀσύγχυτα καί μᾶς λέγει νά μήν ταυτίζουμε Ἐκκλησία ἀγγέλων, πρωτοπλάστων καί Παλαιᾶς Διαθήκης μέ τήν Χριστιανικήν Ἐκκλησίαν. Μᾶς λέγει ἐπίσης ὅτι τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας θεμέλιο εἶναι τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ: <<***Ἄν θέλουν νά κάνουν λόγο γιά Ἐκκλησία ἀγγέλων, πρωτοπλάστων καί Π. Διαθήκης, ὀφείλουν νά μήν ταυτίζουν αὐτές μέ τήν Χριστιανική Ἐκκλησία, διότι δέν εἶχαν κεφαλή τους τόν Χριστό οὔτε τό αἷμά του ὡς θεμέλιον τους***>> (σελ. 15). Ἡ Ἐκκλησία, ὅπως μᾶς λέγει καί ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, εἶναι ΜΙΑ καί Μοναδική. Δέν εἶναι ἄλλη τῶν ἀγγέλων, ἄλλη τῶν Πρωτοπλάστων, ἄλλη τῆς Παλαιᾶς καί ἄλλη τῆς Καινῆς Διαθήκης. Κεφαλή δέ καί θεμέλιο αὐτῆς εἶναι τό ἁπλό καί ἀδιαίρετο καί προαιώνιο Πρόσωπο τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Δ) Ἐπιστολή Π. Ἀλεξοπούλου, πρός Ἱερομ. Κοσμᾶ Σκρέτα, 30-6-2001.

Δ1) Ὁ Ἀλεξόπουλος διαχωρίζει τόν Χριστόν ἀπό τόν ἄναρχον Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὡς νά εἶναι δύο διαφορετικά πρόσωπα: <<***Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, δέν εἶναι ὁ Θεός-Λόγος, ἀλλά ὁ σταυρωθείς Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός***>> (σελ. 2).

Δ2) Ὁ Ἀλεξόπουλος θεωρεῖ τήν ἀόρατον Ἐκκλησίαν Προτεσταντικήν πλάνην: <<***Τά περί ἀοράτου Ἐκκλησίας εἶναι προτεσταντικές πλάνες***>> (σελ. 2).

Δ3) Ὁ Ἀλεξόπουλος δέν δέχεται Ἐκκλησία Πρωτοπλάστων: <<***Τά περί Ἐκκλησίας Πρωτοπλάστων κ.λ.π. εἶναι πλάνες***>> (σελ. 2).

Δ4) Ὁ Π. Ἀλεξόπουλος δέχεται τήν Ἐκκλησία ὡς ἁπλό κτίσμα: <<***Ἡ Ἐκκλησία εἶναι κτίσμα, δημιουργηθέν ἐν χρόνῳ...***>> (σελ. 2), ἐνῶ αὐτή δέν εἶναι μόνον σῶμα ἀλλά ἡνωμένη μετά τῆς Κεφαλῆς, δηλαδή μέ τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία Κεφαλή δέν εἶναι κτίσμα. Ἐπί πλέον, ὅσα ἐμφανίζονται ἐν χρόνῳ δέν εἶναι κτίσματα, ὅπως δέν εἶναι κτίσματα τό φῶς τῆς Μεταμορφώσεως, τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἴδει περιστερᾶς ἤ ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν, αἱ Θεοφάνειαι καί ἐν γένει ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ.

Ε) Λεπτομερής ἔκθεσις καί Παρατηρήσεις καθώς καί Συνοπτική περίληψις ἐργασίας τοῦ Π. Ἀλεξοπούλου, τῆς 23.8.2001).

Ε1) Ὁ Π. Ἀλεξόπουλος ψεύδεται ἀσυστόλως ὅταν λέγει ὅτι ἐμμέσως παραμερίζομε τόν Χριστόν ἀπό κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας. Οὐδέποτε τόν

παραμερίσαμε. Ἀκόμη καί ἡ διατύπωσις ὅτι κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁλόκληρος ἡ Ἁγία Τριάς, δηλαδή καί τά τρία Θεϊκά Πρόσωπα καί ὄχι μόνον ὁ Χριστός, δέν παραμερίζει τόν Χριστόν, ἀφοῦ Αὐτός εἶναι ὁ εἷς τῆς Ἁγίας Τριάδος. Συγκεκριμένως λέγει: <<***Θέτουν ὡς Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας τήν Ἁγίαν Τριάδαν καί ὄχι τόν Χριστόν, τόν ὁποῖον ἐμμέσως παραμερίζουν... Ἐμμέσως παραμερίζουν τόν Χριστόν ὡς Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας καί λέγουν Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας τήν Ἁγίαν Τριάδα***>> (Ἐξώφυλλον-***Συνοπτική Περίληψις***). Λέγων καί ὑποστηρίζων ὅτι ἐμεῖς παραμερίζομε τόν Χριστό καί θέτομε τήν Ἁγία Τριάδα Κεφαλή, **αὐτός διαχωρίζει ἀμέσως, ὄχι ἐμμέσως**, τόν Χριστό ἀπό τήν Ἁγία Τριάδα καί ἀφήνει νά ἐννοηθῇ ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι ὁ εἷς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλά ἕνα τέταρτο, ξεχωριστό πρόσωπο. Αὐτά τά γράφει διότι θεωρεῖ ἄλλον τόν Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ καί ἄλλον τόν Χριστόν, ὅπως ὁ αἱρετικός Νεστόριος.

ΣΤ) Καιρός τοῦ λαλεῖν, Λ. Κτενᾶ, Πάτρα 1.9.2001.

ΣΤ1) Ὁ Λ. Κτενᾶς, ἐξ᾽ ἀρχῆς εἰς ὅλα τά φυλλάδιά του, καθώς καί εἰς τήν <<Ἐγκύκλιον>> τήν ὁποίαν συνέταξε, συγχέει τό ὄνομα Χριστός, τό ὁποῖον σημαίνει πότε ἔλαβε τήν ἀνθρωπίνην φύσιν Του, μέ τήν ὕπαρξιν Αὐτοῦ ὡς Προσώπου, τό ὁποῖον Πρόσωπον εἶναι τό αὐτό Πρόσωπον τοῦ Θεοῦ-Λόγου. Ἔτσι **κατέληξεν εἰς τό βλάσφημον καί αἱρετικώτατον συμπέρασμα ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Χριστός δέν εἶναι Προαιώνιος**. Αὐτό ἔχει τήν ὀλέθριον συνέπειαν ὅτι ὁ Χριστός, ὡς μή προαιώνιος, δέν εἶναι Θεός, ἀλλά ἕνα κτίσμα μέ προσδιορισμένη ἡλικία.

Ἰδού μέ ποῖον διαβολικόν τρόπον προσπαθεῖ νά περάσῃ τήν Ἑβραϊκήν πλάνην ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι προαιώνιος. Γράφει διά τόν Ἰωάν. Καρμίρην: <<***Λέγει πώς ὁ Χριστός προϋπῆρχε αἰωνίως***>> καί μετά ἀναφέρει τά τοῦ Ἱεροῦ Δαμασκηνοῦ: <<***...ἀλλά ἔρχεται νά τόν διορθώσῃ ὁ ἱερός Δαμασκηνός ὁ ὁποῖος λέγει: "Τινές φάσιν ὅτι τό Χριστός ὄνομα πρέπει καί μόνω καί ἰδία καθ' αὐτόν νοουμένω καί ὑπάρχοντι, τῷ ἐκ Θεοῦ Πατρός γεννηθέντι λόγῳ. (τοῦτο τῶν Ὡριγένους ληρημάτων). Ἡμεῖς δέ ΟΥΚ ΟΥΤΩ δεδιδάγμεθα φρονεῖν ἤ λέγειν. "Οτε γάρ γέγονε σάρξ ὁ Λόγος, ΤΟΤΕ καί ὠνομάσθαι λέγομεν ΑΥΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ... ὅτε γέγονεν ἄνθρωπος, τό Χριστός ὄνομα διά τῆς ΣΑΡΚΟΣ προσάγεται***">> (σελ. 1).

Συγχέει λοιπόν **τό ὄνομα** μέ **τήν ὕπαρξιν**. Τό ὅτι τό πρόσωπον τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ-ΛΟΓΟΥ προϋπάρχει μαζί μέ τόν Ἄναρχον Πατέρα Του προαιωνίως, εἶναι δόγμα τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπαραβίαστον. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει καί ὀνομάζει τόν Χριστόν, τό Πρόσωπόν Του, διά γεγονότα πρό τῆς ἐνσαρκώσεώς Του. <<***ἔπινον γάρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας ἡ δέ πέτρα ἦν ὁ Χριστός***>> (Α□ Κορ. 10, 4) καί <<***...ἐν τῷ Θεῷ τῷ τά πάντα κτίσαντι διά Ἰησοῦ Χριστοῦ***>> (Ἐφεσ. 3, 9), καθώς καί εἰς (Α᾽ Κορ. 8, 6), (Κολ. 1, 15-18), κλπ..

Ὁ Ἱερός λοιπόν Δαμασκηνός ἀναφέρεται ξεκάθαρα εἰς τό ὄνομα καί λέγει: <<ὅταν ἔγινεν ἄνθρωπος, τότε ἔλαβε τό ὄνομα Χριστός>>. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι τότε ἄρχισε νά ὑπάρχῃ ἤ ὅτι χρονολογεῖται ἀπό τότε. Ὑπῆρχε προαιωνίως καί, ὅταν προσέλαβε τήν ἀνθρωπίνην φύσιν Του, τότε ἔλαβε τό ὄνομα. Ὅταν ὅμως κάποιος λέγῃ ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι προαιώνιος, δέν ἀναφέρεται εἰς τό ὄνομά Του, ἀλλά εἰς τήν ὕπαρξίν Του, δηλαδή, ἀπό πότε ὑπάρχει ὡς Πρόσωπον ἤ ὡς Ὑπόστασις.

Τό ὄνομα <<Χριστός>> προσετέθη εἰς τό Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου ὅταν ἔλαβε σάρκα. Τό ἄν ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος ἤ ὄχι ἀφορᾶ τήν Ὑπόστασίν Του, τήν ὕπαρξιν τοῦ Προσώπου τοῦ Λόγου. Ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καί ἡ Ἐκκλησία ὁμιλοῦν διά τόν Χριστόν πρό Χριστοῦ δέν κηρύττουν τήν αἵρεσιν ὅτι ἡ σάρξ τοῦ Χριστοῦ προϋπῆρχε τῆς ἐλεύσεώς Του εἰς τόν κόσμον, ἀλλά ἀναφέρονται εἰς τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ τό προαιώνιον, <<***δι᾽ οὗ τά πάντα ἐγένετο***>>, τό ὁποῖον **ἦλθε** εἰς τόν κόσμον. Ὅταν ἡ Ἁγία Γραφή λέγει <<Χριστός>> ἐννοεῖ τόν Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ καί ὅταν λέγει <<Υἱός καί Λόγος>> ἐννοεῖ τόν Χριστόν.

Οἱ λέγοντες ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι προαιώνιος δέν ὀρθοτομοῦν τήν ἀλήθειαν τῆς πραγματικῆς ἐν χρόνῳ γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά βλασφημοῦν μετά τῶν Ἑβραίων καί τοῦ Ἀρείου κατά τῆς ἀληθείας ὅτι εἶναι Προαιώνιον τό Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΣΤ2) Ὁ Κτενᾶς ὑποστηρίζει ὅτι ἐκεῖνο πού σώζει εἶναι τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι ἡ Ἁγία Τριάς. Ἄν δέν σώζει ἡ Ἁγία Τριάς ἐπειδή ὅπως λέγει δέν ἔχει σάρκα, τότε ποῖος σώζει, μήπως ἀπό μόνη της ἡ σάρκα τοῦ Χριστοῦ; Μήπως καί ἐδῶ δέν διαχωρίζεται τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τόν Υἱόν καί Λόγον τοῦ θεοῦ καί ἑπομένως καί ἀπό τήν Ἁγίαν Τριάδα; <<***...ἡ ἐκκλησία οἰκοδομήθηκε ἀπό τό αἷμα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, καί αὐτό εἶναι πού σώζει. Ἡ ἁγία Τριάδα δέν ἔχει σάρκα. Συνεπῶς ἡ Ἐκκλησία πού σώζει εἶναι αὐτή πού οἰκοδομήθηκε ἀπό τόν Χριστό καί Αὐτός εἶναι ἡ Κεφαλή αὐτῆς... ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΙΗΣΟΥΣ***>> (σελ. 3).

Ὁ Κτενᾶς λέγει ὅτι: <<***ἡ Ἁγία Τριάδα δέν ἔχει σάρκα***>> καί <<***αὐτό πού σώζει εἶναι τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ***>>, ἑπομένως κατ᾽ αὐτόν δέν σώζει ἡ Ἁγία Τριάς ἀλλά τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ξεκάθαρα πλέον κατά τόν Κτενᾶ δέν εἶναι ὁ εἷς τῆς Ἁγίας Τριάδος. Τά λόγια αὐτά ἐκφράζουν τήν πλέον ἐξωφρενικήν αἵρεσιν πού ἔχει ποτέ λεχθῆ.

Ἐκεῖνο πού σώζει εἶναι ἡ Ἁγία Τριάς, δηλαδή Πατήρ, Υἱός, καί Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα Ὁμοούσιος καί ἀχώριστος. Ἕνα ἀπό τά τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος πού σώζει εἶναι καί ὁ Χριστός. Ἕν πρόσωπον, ἔχον Θείαν καί ἀνθρωπίνην φύσιν, ἡνωμένας ὑποστατικῶς.

Τό σῶμα, τό αἷμα καί ὅλα τά ἀνθρώπινα τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι κεχωρισμένα τοῦ Προσώπου Του. Εἶναι τά μέσα πού ἐχρησιμοποίησεν ὁ Χριστός διά τήν ἐκπλήρωσιν τῆς οἰκονομίας Του. Ἐκεῖνο ὅμως πού σώζει εἶναι ὁλόκληρος ὁ Χριστός, τό Πρόσωπόν Του, διά τῶν ἀκτίστων θείων ἐνεργειῶν Του, αἱ ὁποῖαι δέν εἶναι μόνον τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά εἶναι κοιναί καί εἰς τά τρία Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος, καί αἱ ὁποῖαι πληροῦν τήν Ἐκκλησίαν καί τήν καθιστοῦν Ἁγίαν ἀνεξαρτήτως τῆς ἁμαρτωλότητος τῶν μελῶν της.

Αὐτά λέγει ἡ Ἐκκλησία μας. Μέ τά λεγόμενα τοῦ Κτενᾶ, ἐκτός τῶν ἄλλων, **διαχωρίζεται ὁ Χριστός ἀπό τήν Ἁγία Τριάδα ἀλλά καί ἡ ἀνθρωπίνη φύσις Του, τό αἷμα Του, ἀπό τό Πρόσωπόν Του**.

ΣΤ3) Ὁ Κτενᾶς ψεύδεται ἀσυστόλως καί ἐπαναλαμβάνει τόν ἰσχυρισμόν ὅτι δῆθεν παραμερίζεται ὁ Χριστός ἀπό κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας. Τοιουτοτρόπως δίνει τήν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι εἷς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλά ἕνα τέταρτο πρόσωπο διά τό ὁποῖο χρησιμοποιεῖ ἀνοικείους ἐκφράσεις καί τό ἐμφανίζει ὡς ἀντίδικον τῆς Ἁγίας Τριάδος: <<***"Ὅθεν καταβάλλεται μεγάλη προσπάθεια ἐκ μέρους τῶν Οἰκουμενιστῶν, νά παρακαμφθῇ Αὐτός ὁ "ἀδυσώπητος" κριτής, μέ τό νά περάσῃ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου στά "χέρια" τῆς ἁγίας Τριάδος! Αὐτό, λοιπόν, πρέπει νά καταπολεμηθῇ ἀπό τούς φύλακες τῆς Ὀρθοδοξίας. Πρέπει νά τονισθῇ πῶς ὁ Χριστός δέν παραπέτται ἀπό Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας***!>>. (σελ. 5). Παρόμοια μέ τά ἀνωτέρω εἶναι καί τά ἑξῆς: <<***Εἶναι πονηρό, ὕπουλο καί αἱρετικό, νά γίνεται θριαμβολογία γιά τήν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων μέ τήν ἁγία Τριάδα, καί νά ὑποβαθμίζεται Αὐτός πού σταυρώθηκε, χάριν τῆς ἑνώσεως τοῦ ἀνθρώπου μετά τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ***>> (σελ. 6).

Ἐδῶ ὁ Κτενᾶς ὁμιλεῖ σαφέστατα ὅτι ὁ Χριστός ὄχι μόνον δέν εἶναι εἷς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλά εἶναι καί ἀντίδικος, πολέμιος Αὐτῆς!!! Τά ἀνωτέρω εἶναι καθαρά ΤΡΙΑΔΟΛΟΓΙΚΗ ΑΙΡΕΣΙΣ τῶν Ἐκκλησιομάχων καί Χριστομάχων.

Ζ) Ἐπιστολή <<Νέοι Ἐκκλησιολόγοι (Οἰκουμενιστές;) στήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ.!>>, Λ. Κτενᾶ, Πάτρα Ἰανουάριος 2002.

Ζ1) Ὁ Κτενᾶς ἀρνεῖται τήν ὕπαρξιν Ἐκκλησίας πρό Χριστοῦ καί λέγει ὅτι ἡ ἀρχή τῆς Ἐκκλησίας εὑρίσκεται μετά τήν ἐνανθρώπησιν τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου. Τό φρόνημά του αὐτό διαχέεται εἰς πλεῖστας ὅσας σελίδας τοῦ φυλλαδίου του:

<<***Θέλουν νά ἀποδείξουν πώς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ προέκταση τῆς ἐν οὐρανῷ ἀπ᾽ ἀρχῆς ὑπαρχούσης Ἐκκλησίας τῶν ἀγγέλων. Καί ὅτι πρό τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ὑπῆρχε ἡ Ἐκκλησία, καί διακρινόταν στήν πρό νόμου καί στήν ἐν νόμῳ. Ἀλλά παρότι ὁ Πατέρας αὐτός τήν κοινωνία τῶν ἀγγέλων τήν θεωρεῖ Ἐκκλησία...***>> (σελ. 7).

<<***Μ᾽ αὐτά θέλουν ν᾽ ἀποδείξουν πώς οἱ ἄγγελοι καί οἱ ἄνθρωποι ἀποτελοῦμε μία Ἐκκλησία, ἀλλά μέ τήν ἔννοια ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ,***

ἔχει τήν ἀρχή της στήν ἀπ' ἀρχῆς τῆς Δημιουργίας ὑπάρχουσα Ἐκκλησία τῶν οὐρανῶν, πού ἦταν ἡ Ἐκκλησία τῶν ἀγγέλων, ὡς λέγουν...>> (σελ. 7).

<<***Ὅλοι οἱ ἅγιοι θεωροῦν τήν ἀρχή τῆς Ἐκκλησίας στόν χρόνο τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ ὑπάρχει καί ἡ ἀρχή τῆς ἀνακαινιστικῆς Θείας Χάριτος. Τά ἄλλα εἶναι ἐκ τοῦ Διαβόλου!...***>> (σελ. 8-9).

Δηλαδή, ὁ Κτενᾶς, βλασφημεῖ καί λέγει ὅτι ὅσοι Ἅγιοι ὁμιλοῦν περί ὑπάρξεως Ἐκκλησίας πρό Χριστοῦ **εἶναι ἐκ τοῦ Διαβόλου!**

Ζ2) Ὁ Κτενᾶς, ἀρνεῖται ὅτι ὁ Χριστός εἶναι αἰώνιος. Τό φρόνημά του αὐτό διαχέεται εἰς πλεῖστας ὅσας σελίδας τοῦ ὡς ἄνω φυλλαδίου του, καθώς καί ἄλλων ἰδικῶν του:

<<***...αὐτοί ἔθεσαν τόν δικό τους*** <<***θρόνο***>> ***ὑπεράνω τῶν ἁγίων αὐτῶν καί ἀντιδογματίζουν πώς*** <<***ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος εἶναι αἰώνιος***>>. ***Ἀλλά κατά τῆς βλασφημίας αὐτῆς...***>> (σελ. 13-14).

Δηλαδή, ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι αἰωνία· ὁ Σατανᾶς καί ἡ κόλαση εἶναι αἰώνια· ὁ Θεάνθρωπος Χριστός ὅμως, κατά τόν Κτενᾶ, δέν εἶναι αἰώνιος, πεθαίνει, ἐκμηδενίζεται καί ἀφήνει στή θέση του διαδόχους!!! Εἰς αὐτήν τήν θέσιν ἀναγκάζεται νά περιέλθῃ ὁ Κτενᾶς διότι πιστεύει ὅτι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι τό Προαιώνιον Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ.

<<***Ἂν μάλιστα ἐπιμένουν πώς "ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος εἶναι αἰώνιος", μέ τήν ἔννοια τοῦ ἀνάρχου πού τό λέγουν καθώς ἀγωνίζονται νά ἀποδείξουν πώς ἐγώ, δῆθεν, χωρίζω τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ σέ δύο πρόσωπα...***>> (σελ. 15).

Ἐάν, ὁ Χριστός, ἤτοι ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι Ἄναρχος καί ἄκτιστος καί προαιώνιος μέ ὅλα τά λοιπά χαρακτηριστικά τῆς θεότητος, τότε δέν εἶναι Θεός. Ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, ψάλλει εἰς τήν ἑορτήν τῆς Μεταμορφώσεως <<***Ἀναρχε Χριστέ ὁ Θεός***>>, καθώς καί εἰς ὅλας τάς Δεσποτικάς καί Θεομητορικάς ἑορτάς, μᾶς διδάσκει μέ παρόμοια δογματικά τροπάρια, ὅτι ὁ Χριστός παρέμεινε Θεός προαιώνιος καί μετά τήν ἐνσάρκωσιν. Κάνει λάθος παντοῦ ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας καί ἔχει δίκαιο ὁ Κτενᾶς καί ἡ παρέα του; Ἰδού εἰς ποίας αἱρέσεις τούς ὡδήγησεν, τό μῖσος καί ὁ φθόνος των.

Η) Σχέδιον Ἐγκυκλίου ὑπό Δ. Σκρέτα καί Ἀ. Βρακάτου

Η1) Οἱ Σκρέτας καί Βρακάτος, ἀρνοῦνται ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος καί διδάσκουν ὅτι ναί μέν **ὁ ἄσαρκος Λόγος εἶναι προαιώνιος καί ἄναρχος ἀλλά ὁ Υἱός καί Λόγος, πού ἔλαβε σάρκα καί ὠνομάσθηκε Χριστός, ὡς τέλειος ἄνθρωπος ἔχει χρονικήν ἀρχήν.** Ἄρα, ὅταν λέγουν "Χριστός" ἤ ὁμιλοῦν **περί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς του (ὡς τέλειος ἄνθρωπος) ἤ ὁ ἄναρχος Λόγος μετατράπηκε εἰς μή ἄναρχον, λόγῳ τῆς προσλήψεως τῆς σαρκός, καί ἔχασε τήν προαιωνιότητά του!!!** Λέγουν συγκεκριμένως:

<<***Ἐπιπλέον δέ καταδικάζομεν καί ἀποκηρύσσομεν τήν λανθασμένην θέσιν πού ὁδηγεῖ εἰς αἵρεσιν, πώς ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος εἶναι αἰώνιος. Ἡ Ἐκκλησία τονίζει πώς ὁ ἄσαρκος Λόγος εἶναι προαιώνιος καί ἄναρχος. Ὁ Υἱός καί Λόγος, πού ἔλαβε σάρκα καί ὀνομάσθηκε Χριστός, ὡς τέλειος ἄνθρωπος ἔχει χρονικήν ἀρχήν...***>> (σελ. 10). Ὁ Χριστός, ὡς τέλειος ἄνθρωπος ἔχει χρονικήν ἀρχήν. Ὡς τέλειος Θεός τί ἔχει; Τί εἶναι; Δέν εἶναι προαιώνιος; Σαρκούμενος ἔχασε τήν προαιωνιότητά Του καί εἶναι ὁ διάβολος ἀρχαιότερος τοῦ Θεανθρώπου; Τό Πρόσωπον τό ὁποῖον ἑνώνει τήν ἀνθρωπίνην φύσιν μέ τήν Θείαν, Αὐτό τό Προαιώνιον Πρόσωπον, δέν εἶναι καί δέν λέγεται Χριστός;

Ὅταν λέγουν λοιπόν ὡς "***τέλειος ἄνθρωπος***," ἐκλαμβάνουν τήν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Χριστοῦ **διαιρετῶς** τῆς Θείας φύσεως καί τήν κάνουν πρόσωπον, χωριστήν ὑπόστασιν, μέ ἰδίαν ἀρχήν ὑπάρξεως. Διαιροῦν τάς ἀδιαιρέτως ἡνωμένας δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ καί ἀποσποῦν τήν ἀνθρωπίνην φύσιν ἀπό τόν Υἱόν καί Λόγον, ἀπό τό Πρόσωπον τό ὁποῖον ἑνώνει Θείαν καί ἀνθρωπίνην φύσιν μαζί. Καταλύουν τό ἐνιαῖον Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐνσαρκωμένου Υἱοῦ - Λόγου.

Θ) Σχέδιον Ἐγκυκλίου ὑπό Ἱερομ. Παντελεήμονος Τσαλάγκα

Θ1) Ὁ Ἱερομ. Παντελεήμων Τσαλάγκας δέν δέχεται Ἐκκλησίαν πρό τῆς Πεντηκοστῆς: <<***Ἅπαντα τά ἀνωτέρω, τά ὁμιλοῦντα περί τριῶν*** <<***φάσεων***>> ***ἑνώσεως Θεοῦ καί λογικῶν κτισμάτων καί ὑποδηλοῦντα προϋπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας, καί μάλιστα πρό τῆς δημιουργίας τῆς κτίσεως, καθώς καί ἕνωσιν τοῦ Θεοῦ μετά τῶν Ἀγγέλων καί τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁποία διεσπάσθη λόγῳ τῆς πτώσεως τῶν δευτέρων καί ἐπανῆλθεν εἰς τήν προτέραν κατάστασίν της κατά τήν Πεντηκοστήν, πρόρρω ἀπέχουσι τῆς Ὀρθοδόξου διδασκαλίας καί ὁδηγοῦν εἰς πλῆθος αἱρέσεων***>> (σελ. 7).

Τά ὁμιλοῦντα μᾶς λέγει περί τριῶν φάσεων καί ὑποδηλοῦντα προϋπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας, πόρρω ἀπέχουσι τῆς Ὀρθοδόξου διδασκαλίας καί ὁδηγοῦν εἰς πλῆθος αἱρέσεων. **Ὅταν ὅμως τούς κατηγοροῦμε, λέγουν ὅτι εἰς τήν** <<**Ἐγκύκλιον**>> **δέχονται προϋπαρξιν Ἐκκλησίας καί μάλιστα ὅτι αὐτή ἡ Ἐκκλησία εἶναι πραγματική καί ὄχι ψιλῷ ὀνόματι. Φάσκουν καί ἀντιφάσκουν, ἐν γνώσει καί σκοπίμως, μέ μοναδικόν σκοπόν νά παραπλανήσουν τούς πιστούς.**

Ι) Διάστασις ἀπόψεων μεταξύ τῶν συντακτῶν τῆς <<Ἐγκυκλίου>>

Οἱ συντάκται τῆς <<Ἐγκυκλίου>> διαφωνοῦν μεταξύ των εἰς πολλά δογματικά θέματα. Ἀπό τήν ἀρχή τοῦ προβλήματος διετυπώθησαν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι ἀπόψεις μεταξύ τῶν, Ἀλεξοπούλου καί Κτενᾶ ἀφ' ἑνός καί τῶν, Σκρέτα καί Βρακάτου ἀφ' ἑτέρου. Κατωτέρω παρουσιάζομεν μερικάς κραυγαλέας διαφοράς.

Ι **1**) Οἱ Σκρέτας καί Βρακάτος εἰς τήν <<***Ἐπιγραμματική Κριτική***>> των, Ἀθῆναι 30.10.2001, ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει θέλημα καί διά νά τό στηρίξουν ἔγραψαν τάς κατωτέρω θέσεις των:

«***ἡ διατύπωση, "θέλημα τῆς Ἐκκλησίας" εἶναι γραφικῶς ἁμάρτυρη***» (σελ. 2).

«***ἐξ ὅσων γνωρίζομεν, δέν μαρτυρεῖται πουθενά τό "θέλημα τῆς Ἐκκλησίας"***» (σελ. 2) καί

«***Πῶς λοιπόν μποροῦμε νά κάνουμε λόγο περί "θελήματος τῆς Ἐκκλησίας" ὅταν αὐτό ἀποτελεῖ γνώρισμα τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου πού προσοικειώνεται τή σωτηρία, κατόπιν δικῆς του ἐλευθέρας ἐπιλογῆς;***» (σελ. 3).

I2) Ὁ Ἀλεξόπουλος, εἰς τό σχέδιον Ἐγκυκλίου του, γράφει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἰδίαν βούλησιν, κρίσιν, προβληματισμόν, σκέψιν καί ἀπόφασιν.

«***Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖται ἀπό ἐλευθέρας λογικάς ὑπάρξεις μέ ἰδίαν βούλησιν καί κρίσιν, αἵτινες προβληματίζονται, σκέπτονται καί ἀποφασίζουν, ἐνῶ τά τρία θεῖα πρόσωπα τῆς ἁγίας Τριάδος εἶναι... (ὑπερπνωμέναι;) καί ἔχουν τά τρία μίαν βουλήν, μίαν ἐνέργειαν...***» (σελ. 6).

Τελικῶς, ἂς καταλήξουν, ἔχει ἤ δέν ἔχει ἡ Ἐκκλησία ἰδικόν της βούλημα, θέλημα καί ἐνέργημα; Τί σημαίνει τό «***Ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν***» ; Τί σημαίνει τό «***Ἑπόμενοι τοῖς ἁγίοις πατράσι***» ; Καί ἄλλα πολλά ;

ΙΑ) Σχέδιον Ἐγκυκλίου Λ. Κτενᾶ

ΙΑ1) Ὁ Κτενᾶς εἶναι ὁ βασικός εἰσηγητής εἰς τό νά θιγοῦν εἰς τήν Ἐγκύκλιον θέματα μή ἔχοντα σχέσιν μέ τό προκῦψαν θέμα ἀλλά μέ τόν οἰκουμενισμόν. Καταγγέλλει ἐμμέσως πλήν σαφῶς ὅτι ὁ οἰκουμενισμός εἰσῆλθε εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ***ὅπερ ἔστι συκοφαντία εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας***. Περισσότερον ἀπό τάς (4) πρώτας σελίδας τοῦ σχεδίου του ἀναφέρεται εἰς τόν Καρμίρην, εἰς τήν ἐφημερίδα ***Ὀρθόδοξος Τύπος*** καί εἰς ἄλλα ἄσχετα θέματα.

ΙΑ2) Ὁ Κτενᾶς, ἀποκηρύττει τάς τρεῖς διαδοχικάς φάσεις τῆς Ἐκκλησίας: «***Ἀποκηρύττομεν ὡς καινοφανῆ θεωρία τάς λεγομένας "ιρεῖς διαδοχικάς ἐμφανίσεις (ἤ φάσεις) τῆς Ἐκκλησίας"... θ' ἀποτελοῦσε ἄρνηση καί ἀνακολουθία πρός τήν Ὀρθόδοξον ὁμολογίαν μας, ἐάν ἐδεχόμεθα τήν θεωρίαν διαδοχικῶν ἐμφανίσεων τῆς αἰσθητῆς Ἐκκλησίας τῆς χάριτος***» (σελ. 6).

ΙΑ3) Ὁ Κτενᾶς, συνεχίζει νά ἀποκηρύττῃ τάς τρεῖς διαδοχικάς φάσεις τῆς Ἐκκλησίας: «***Ἀλλ' ἡμεῖς ἀποκηρύττομεν τά περί τῶν τριῶν φάσεων τοῦ Ἡμεροδείκτου διότι ἐκεῖ δέν γίνεται λόγος περί πνευματικῆς (ἐντός τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ εὑρισκομένης Ἐκκλησίας) ἀλλά περί τῆς αἰσθητῆς Ἐκκλησίας, ἐνωθείσης μετά τῶν αἰσθητῶν πρωτοπλάστων...***» (σελ. 7).

Τά ἀνωτέρω δέν εἶναι χρησμοί τῆς Πυθίας ; Ἐμεῖς τούς γράφομεν συγκεκριμένας κατηγορίας εἰς βασικά δόγματα πίστεως εἰς τά ὁποῖα ἀποτυγχάνουν καί αὐτοί **ἀκροβατοῦν θανασίμως** !

ΙΑ4) Ὁ Κτενᾶς ὁμιλεῖ διά Ἐκκλησίαν τῆς Π. Διαθήκης, ὡς προκήρυξιν καί ὄχι ὡς πραγματικότητα, ὡς Ἐκκλησίαν ἡ ὁποία θά ἐδημιουργεῖτο μετά τήν σάρ-

κωσιν τοῦ Λόγου καί ὄχι ὡς πραγματικήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἤτοι, Κοινωνίαν τοῦ Θεοῦ μέ τούς Ἀγγέλους, τούς Πατριάρχας, τούς Προφήτας καί λοιπούς δικαίους πρό Χριστοῦ: «***Ἔπειτα, οἱ Προφῆτες τῆς Π. Διαθήκης ἐπροφήτευαν καί προεκήρυτταν τήν Ἐκκλησίαν πού δέν εἶχε γνωρίσει ἀκόμα ὁ κόσμος, καί δέν εἶχε συμπεριλάβει τούς προπάτοράς των πρωτοπλάστους***» (σελ. 8). Ἡ Ἐκκλησία τῆς Π. Διαθήκης δέν ὑπῆρχε κατά τόν κ. Κτενᾶ διά τοῦτο καί συμπληρώνει: «***Τοῦτο ἀκριβῶς ἐπανέλαβε καί ἐβεβαίωσε ὁ Χριστός ὅταν εἶπε: "Ἐπί ταύτῃ τῇ πέτρα οἰκοδομήσω μου τήν Ἐκκλησίαν, καί πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς"***» (σελ. 8).

ΙΑ5) Ὁ Κτενᾶς, ἀποκηρύττει ὡς νεωτεριστικήν διδασκαλίαν τό ὅτι ὁ Θεός εἶχεν ἑνωθῆ πρωτίστως μετά τῶν ἀγγέλων καί τοῦτο τό στηρίζει εἰς τήν ἄσχετον θέσιν του ὅτι αὐτοί οὐδέποτε ἐχωρίσθησαν ἀπό τόν Θεόν: «***Ἐπίσης ἀποκηρύττομεν, ὡς νεωτεριστικήν διδασκαλίαν τό ὅτι ὁ Θεός εἶχεν ἑνωθῆ πρωτίστως μετά τῶν ἀγγέλων, καθότι οὐδέποτε ἐχωρίσθησαν ἀπ' αὐτόν οἱ ἁγαθοί ἄγγελοι...***» (σελ. 10). Τί σημαίνουν ὅμως ὅλα αὐτά;

Ποίαν ἕνωσιν τοῦ Θεοῦ μετά τῶν ἀγγέλων ἀποκηρύττει χαρακτηρίζων αὐτήν ὡς νεωτεριστικήν διδασκαλίαν;

Τί σημαίνει τό «***οὐδέποτε ἐχωρίσθησαν ἀπό τόν Θεόν***»; Ὅτι εἶναι ἄναρχοι ὅπως ὁ Θεός; Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τήν ἀρχήν τῆς δημιουργίας των, Ναί ἤ Ὄχι ;

Οἱ χρησμοί τῆς Πυθίας τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν, τῆς Δωδώνης, τῆς Ὀλυμπίας καί τοῦ Ἀχέροντος καί ὅλων τῶν λεγεώνων τῶν Μαντείων εἰς ὁλόκληρον τό μεγαλεῖον των!!!

Κατηγορούμενος, ὅπως καί ὅλη ἡ παρέα του, ὅτι δέν δέχεται τούς Ἀγγέλους, ἀπό τήν ἀρχήν τῆς κτίσεώς των, ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας, δέν ἀπαντᾶ εὐθέως, ἀλλά μέ τά «***ἴίξεις ἀφίξεις***» τῆς Πυθίας.

ΙΑ6) Ὁ Κτενᾶς ἀρνεῖται τήν ἑνότητα τῆς θριαμβευούσης μετά τῆς στρατευομένης Ἐκλησίας: «***Ἐπίσης ἀποκηρύττομεν τήν διατύπωσιν ὅτι: «Ἡ Ἐκκλησία θριαμβεύουσα καί στρατευομένη ἀποτελεῖ τό ἑνιαῖον καί ἀδιάσπαστον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ...***» (σελ. 11). Ἀπό τά κείμενα αὐτά, φανερώνεται ὅτι τά λάθη τοῦ Κτενᾶ μετεφέρθησαν αὐτούσια εἰς τήν Ἐγκύκλιον. Οὐδείς τά ἤλεγξε. Οἱ Σκρέτας καί Βρακάτος δέν τά ἐμελέτησαν καί ὅταν τούς τά ὑποδείξαμε ἁπλῶς ψέλισαν ὅτι δέν ἦσαν λάθη ἀλλά «***διέλαθον τῆς προσοχῆς***» των.

Δέν διέλαθον ὅμως, ἁπλῶς ἐμπιστεύθηκαν τόν Κτενᾶ καί ΥΠΕΤΑΓΗΣΑΝ ΔΙΔΟΝΤΕΣ <<ΓΗΝ ΚΑΙ ΥΔΩΡ>>. Λάθη ὅπως καί τό ἑξῆς: «***εἰς τήν διατύπωσιν, δέν ποιῆται ἡ ἐπιβαλλομένη διάκρισις μεταξύ ὁρατῆς καί ἀοράτου θριαμβευούσης Ἐκκλησίας, ἀλλά συγχέονται οἱ δύο εἰς μίαν ἐνιαίαν***» (σελ. 11).

Η ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

<<Η ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΕΦΑΝΕΡΩΘΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΣ>>

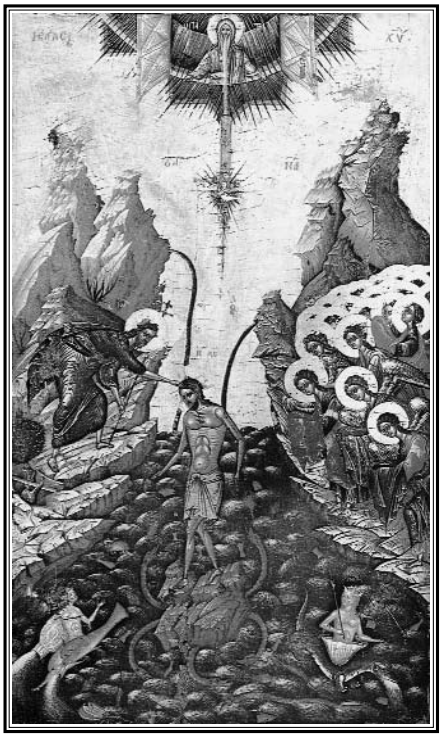

(Ἔργον Ὀνουφρίου, 16ος αἰών,
Ἐθνογραφικόν Μουσεῖον Τιράνων, Ἀλβανίας)

<<Καί ἰδού φωνή ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα>> (Ματθ. 3, 17).
<<Τριάδος ἡ φανέρωσις ἐν Ἰορδάνῃ γέγονεν>> (Ὡδή η΄ τῆς Ἑορτῆς).

Δηλαδή, ἀρνεῖται τήν ΜΙΑΝ Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ὅπως τήν ὁρίζει τό Σύμβολον τῆς Πίστεως. Ἀρνεῖται ὅτι ἡ Θριαμβεύουσα καί ἡ Στρατευομένη ἀποτελοῦν Μίαν Ἐκκλησίαν, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ὑπό ἕναν Ἀρχιποιμένα, τόν ἕναν Τρισυπόστατον Ἀληθινόν Θεόν.

Ἡ ἀνωτέρω θέσις Κτενᾶ μετεφέρθη ὡς ἐξῆς εἰς τήν Αἱρετικήν Ἐγκύκλιον ἡ ὁποία ὑπεγράφη τήν 5-7-2002: <<***δέν διακρίνει τίς δύο Ἐκκλησίες, οὐράνιον καί ἐπίγειον. Βλέπει αὐτές ὡς μίαν, μέ ἕναν Ἀρχιποιμένα, τόν Θεόν***>> (σελ. 10).

ΙΒ) Προκαλούμενος ἀπαντῶ, Λ. Κτενᾶ, 22-5-2002 (Ε.Η.)

Μετά τήν σύνταξιν κοινῆς Ἐγκυκλίου ἐκ τῶν Κτενᾶ, Ἀλεξοπούλου, Σκρέτα καί Βρακάτου, ἠκολούθησαν αἱ <<***Παρατηρήσεις***>> μας, εἰς τάς ὁποίας διετυπώνοντο τά σημαντικώτερα λάθη τοῦ σχεδίου Ἐγκυκλίου. Οἱ δύο Ἀρχιερεῖς δέν ἀπήντησαν. Σύνοδος δέν συνεδρίασε ἕως 3-7-2002. Τόν ρόλον ἀπαντήσεως ἀνέλαβον οἱ Σύμβουλοι τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου. Πρῶτος ἐξ αὐτῶν, ὁ Κτενᾶς ἔγραψε ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι προαιώνιος καί ἐπανέλαβε ὅτι θεωρεῖ πλάνη τήν διδασκαλίαν ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος.

ΙΒ1) <<***Ἔχω ἀναιρέσει τήν πλάνην τῶν ἀδελφῶν Γ. Γλετζάκου καί Ἀ. Συντζιρμᾶ κατά τήν ὁποίαν "ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος εἶναι προαιώνιος***">> (σελ. 3). Ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος λοιπόν κατά τόν Κτενᾶ δέν εἶναι προαιώνιος. Ἀλλά τί σημαίνει Χριστός; Δέν σημαίνει τό Πρόσωπον τό ἔχον δύο φύσεις; Τί σημαίνει Θεάνθρωπος; Δέν σημαίνει τό Πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Λόγου, τό ἐχον δύο τελείας φύσεις ἡνωμένας ὑποστατικῶς, τό ὁποῖον εἶναι ταυτοχρόνως τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος; Μήπως ὁ Θεός Λόγος καί Υἱός τοῦ Θεοῦ σαρκούμενος ἔπαψε κατά τόν Κτενᾶ νά εἶναι τέλειος Θεός, ἄναρχος, ἄκτιστος, προαιώνιος καί μετετράπη ἡ Θεϊκή Του Ὑπόστασις καί Φύσις εἰς ἀνθρωπίνην;

<<***Ἀλλά ἡ πλάνη των ὅτι <<ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος εἶναι προαιώνιος>> ἐμφανίζει ἐπί πλέον τήν σάρκωση τοῦ Λόγου ὡς φαντασική***>> (σελ. 4).

Ἡ σάρκωσις εἶναι πραγματική, ἀλλά καί τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ εἶναι πραγματικά τό αὐτό πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Λόγου καί Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Δέν ἔχομε πρόσωπον Χριστοῦ καί πρόσωπον Θεοῦ Λόγου. Αὐτή θά ἦτο Νεστοριανική Αἵρεσις.

Ἡ <<προαιωνιότης>> ἀναφέρεται εἰς τό ἕνα καί ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ τό ὁποῖον εἶναι ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ καί ΑΚΤΙΣΤΟΝ, ὄχι εἰς τάς φύσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία εἶναι προαιωνία καί ἄκτιστος ἐνῶ ἡ ἄλλη κτιστή ἐν χρόνῳ.

Ὁ Κτενᾶς συνεχίζει: <<***Ἴσως ἀπορεῖτε μέ τήν ἐπιμονήν των, ἀλλά ἔχει τήν λογικήν ἐξήγησίν της. Πῶς θά σταθῇ ἡ θεωρία τους, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι προαιώνιος, ἄν παραδεχθοῦν πώς ἡ κεφαλή της, ὁ Χριστός, ὡς Θεάνθρωπος, δέν εἶναι προαιώνιος;***>> (σελ. 4). Φρενοβλαβῆ ἐπιχειρήματα δολίων

ἀνθρώπων. Προσπαθῶντας νά καταργήσῃ τήν ὕπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας πρό Χριστοῦ, καταργεῖ Αὐτήν τήν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ Σατανικῶς.

Ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Χριστός, εἶναι προαιώνιος. Αὐτό ὅμως δέν σημαίνει, καί οὐδείς εἶπεν πουθενά, ὅτι τά μέλη τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι προαιώνια. Τά μέλη εἶναι χρονικά, κτιστά ὄντα. Οὔτε μποροῦμε νά παλινδρομοῦμε ἐξωφρενικῶς μέ τόν Κτενᾶ καί νά ἀρνούμεθα τήν ὕπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ πρό τῆς Πεντηκοστῆς τήν μία φορά, πρό τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς τήν ἄλλη, τήν τρίτην πρό τῆς Θείας Ἐνσαρκώσεως καί τήν τετάρτην πρό τῆς γεννήσεως τῆς Παρθένου. Ἡμεῖς δεχόμεθα ὅ,τι καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες.

Ὁ Ἀποστολικός πατήρ, ἅγιος Κλήμης Ρώμης, διδάσκει ὅτι ὁ Ἰησοῦς δέν ἀρχίζει νά ὑπάρχῃ ἀπό τῆς ἐνσαρκώσεώς Του καί ἐντεῦθεν, ἀλλά ὑπάρχει ἄνωθεν πνευματικά. Παρομοίως καί ἡ Ἐκκλησία <<***οὐ νῦν ἄρχεται ἀλλ᾽ ἦν ἄνωθεν πνευματική***>>. Ἰδού τί μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος:

<<***Ὥστε, ἀδελφοί, ποιοῦντες τό θέλημα τοῦ Πατρός ἡμῶν Θεοῦ, ἐσόμεθα ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς πρώτης, τῆς πνευματικῆς, τῆς πρό ἡλίου καί σελήνης ἐκτισμένης· ἐάν δέ μή ποιήσωμεν τό θέλημα τοῦ Κυρίου, ἐσόμεθα ἐκ τῆς Γραφῆς τῆς λεγούσης, "ἐγεννήθη ὁ οἶκος μου σπήλαιον λῃστῶν·", ὥστε οὖν αἱρετισόμεθα ἀπό τῆς Ἐκκλησίας τῆς ζωῆς εἶναι ἵνα σωθῶμεν. Οὖν οἶομαι ὑμᾶς ἀγνοεῖν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ζῶσα σῶμα ἐστί τοῦ Χριστοῦ· λέγει γάρ ἡ Γραφή, "ἐποίησεν ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον ἄρσεν καί θῆλυ", τό ἄρσεν ὁ Χριστός, τό θῆλυ ἡ Ἐκκλησία· καί ὅτι τά βιβλία τῶν προφητῶν καί οἱ ἀπόστολοι <u>τήν Ἐκκλησίαν οὐ νῦν εἶναι ἀλλ᾽ ἄνωθεν</u>, ἦν γάρ πνευματική, ὡς ὁ Ἰησοῦς ἡμῶν, ἐφανερώθη δέ ἐπ᾽ ἐσχάτων ἡμερῶν ἵνα ἡμᾶς σώσῃ· ἡ Ἐκκλησία δέ πνευματική οὖσα, ἐφανερώθη τῇ σαρκί τοῦ Χριστοῦ***>> (Ἅγιος Κλήμης, ***Πρός Κορινθίους Β'***, ΒΕΠΕΣ Ι, XIV & ΕΠΕ 3, 358-365).

Ὁ ἅγιος Ἑρμᾶς βλέπει τήν Ἐκκλησίαν ὡς πρεσβυτέρα, ὄχι μόνον τῆς ἐκ στείρας μητρός τεχθείσης Παρθένου, ἀλλά καί αὐτοῦ τοῦ κόσμου: <<***Τί οὖν ἔστι; φημί. Ἡ Ἐκκλησία, φασίν. Εἶπον αὐτῷ, Διατί οὖν πρεσβυτέρα; Ὅτι, φησίν, πάντων πρώτη ἐκτίσθη καί διά ταύτην ὁ κόσμος***>> (Ἅγιος Ἑρμᾶς, ***Ποιμήν, Ὅρασις Β,*** ΒΕΠΕΣ, Τόμος 3ος IV).

Ὁ δέ ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου, ὁ ὁποῖος διδάσκει τήν ταυτότητα Ἐκκλησίας καί Χριστιανισμοῦ, θέτει τήν :ὕπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας πολύ πιό πρίν ἀπό ὅ,τι οἱ ἀνάπηρες διηγήσεις τοῦ Κτενᾶ:

<<***ἡ ἁγία καθολική Ἐκκλησία, καί Χριστιανισμός ὄντως ὠνομασμένος ἀπαρχῆς, καί σύν τῷ Ἀδάμ καί πρό τοῦ Ἀδάμ, καί πρό πάντων τῶν αἰώνων σύν Χριστῷ θελήματι τοῦ Πατρός καί Υἱοῦ καί Ἁγίου Πνεύματος***>> (PG 42, 783C-D).

Τό ὑπόβαθρον τῶν ἀνωτέρω ἁγιοπατερικῶν μαρτυριῶν τό ἑτοιμάζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει τήν Ἐκκλησίαν κατα-

βαίνουσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὡς σκηνήν τοῦ Θεοῦ, ὡς πόλιν ἁγίαν, ὡς τήν ἄνω Ἱερουσαλήμ: <<***καί τήν πόλιν τήν ἁγίαν Ἱερουσαλήμ καινήν εἶδον καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπό τοῦ Θεοῦ ἡτοιμασμένην ὡς νύμφην κεκοσμημένην τῷ ἀνδρί αὐτῆς. καί ἤκουσα φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης· ἰδού ἡ σκηνή τοῦ Θεοῦ μετά τῶν ἀνθρώπων...***>> (Ἀποκ. 21, 2-3).

<u>Εἴτε θέλουν ὅμως εἴτε ὄχι, ὁ Χριστός ἦτο, εἶναι καί θά εἶναι ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ.</u>

Μέ αὐτά τά ὁποῖα γράφει, ἀρνεῖται ὅτι τό Αὐτό, ΕΝΑ ΘΕΪΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΟΥ ΥΙΟΥ καί ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, εἶναι τό προσλαβόν καί τό ὄνομα Ἰησοῦς Χριστός. Καί ὅταν λέγωμεν Χριστόν ἐννοοῦμεν τόν ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ ΥΙΟΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, διότι τό πρόσωπο κτίζει καί δημιουργεῖ, ὅπως καί ὁ Ἀπ. Παῦλος λέγει: <<***...τῷ Θεῷ τῷ τά πάντα κτίσαντι διά Ἰησοῦ Χριστοῦ***>> (Ἐφεσ. 3, 9).

<u>Εἴτε θέλουν ὅμως εἴτε ὄχι, ἡ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας ἦτο, εἶναι καί θά εἶναι ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ</u>.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος αὐτό μᾶς διδάσκει: <<***... ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τά πάντα, τά ἐν τοῖς οὐρανοῖς καί τά ἐπί γῆς, τά ὁρατά καί τά ἀόρατα, εἴτε θρόνοι εἴτε κυριότητες εἴτε ἀρχαί εἴτε ἐξουσίαι. Τά πάντα δι᾽ αὐτοῦ καί εἰς αὐτόν ἔκτισται· καί αὐτός ἐστι πρό πάντων καί τά πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε, καί αὐτός ἐστιν ἡ κεφαλή τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας, ὅς ἐστιν ἀρχή, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ἵνα γένηται ἐν πᾶσιν αὐτός πρωτεύων,***>> (Κολ. 1, 16-18).

ΙΒ2) Ὁ Κτενᾶς μετά ἀπό ἕνα χρόνο ἀπό τότε πού ἔγραψε ὅτι κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι <<***αὐτό πού ἔπαθε καί ἐσταυρώθη καί ἀνέστη***>> δηλαδή ἡ ἀνθρωπίνη φύσις καί ὄχι τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἔρχεται νά ἀνασκευάσῃ τάς αἱρέσεις του καί νά εἰπῇ ὅτι δῆθεν ἀδίκως κατηγορήθηκε:

<<***Μόλα ταῦτα καί παρόιτ αὐτό, διά τό ὁποῖο κατηγοροῦμαι, εἶναι τό <<ὑπό τῶν ἀντιλεγόντων μεν (συκοφαντιῶν μου) λεγόμενον, ὑπ᾽ ἐμοῦ δέ ΜΗ ΣΤΕΡΓΟΥΜΕΝΟΝ>>, διά νά ἀποκαλυφθῇ ὅλη τους ἡ ὑποκρισία ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΩ ὅσους φρονοῦν ἤ λέγουν πώς κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μόνον ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ, πρᾶγμα τό ὁποῖον οὔτε εἶπα οὔτε ποτέ ἀπλῶς διανοήθηκα...***>>.

Θαυμάστε ὁμολογία! Δέν λέγει, <<***ἔκανα λάθος, ἔπεσα σέ αἵρεση***>>, ἀλλά λέγει ὅτι κατηγορεῖται ὑπό τῶν συκοφαντῶν του καί ὅτι αὐτό διά τό ὁποῖο κατηγορεῖται δέν τό εἶπε ποτέ. Ἄρα αὐτοδικαιώνεται! Τί ἀνεκάλεσε λοιπόν; Αὐτό τό ὁποῖο λέγει ὅτι ποτέ δέν διανοήθηκε; Καί αὐτό τό ὁποῖο ἔγραψε, ὅτι κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι· <<***αὐτό πού ἔπαθε καί ἐσταυρώθη καί ἀνέστη***>>, τί σημαίνει; Δέν σημαίνει τήν ἀνθρωπίνη φύσιν τοῦ Χριστοῦ; Αὐτήν τήν αἵρεσιν προσπαθεῖ νά τήν περάσῃ μέ πολλές διαφορετικές διατυπώσεις εἰς ἄλλα κείμενά του, ὅπως, <<***ὁμοούσιος γάρ ἡ κεφαλή τῷ σώματι***>> (Ἐπιστολή Κτενᾶ <<***Καταδικάζεται***>>, Ἰούνιος 2002), εἰς τήν <<Ἐγκύκλιον>>, καί ἀλλοῦ.

ΙΓ) Ἀναιρετική Ἀπάντησις, Π. Ἀλεξοποπούλου, 15-6-2002

ΙΓ1) Οἱ Λ. Κτενᾶς καί Π. Ἀλεξόπουλος προσπαθοῦν ποικιλοτρόπως νά παραπλανήσουν τούς πάντας. Μεταξύ τῶν παραπλανήσεων εἶναι καί ἡ κατηγορία τους ὅτι ἔχουμε χρησιμοποιήσει πηγάς ἀπό νεοημερολογίτας. Ὅποιος ὅμως διαβάση τά φυλάδιά τους, κυρίως τά παλαιώτερα, θά διαπιστώση πληθώρα παραπομπῶν εἰς καθηγητάς νεοημερολογίτας ὅπως Ἀνδροῦτσον, Τρεμπέλαν, Καρμίρην καί ἄλλους.

Διά νά ἀποδείξη τήν ὀρθότητα τῶν λεγομένων του ὁ Π. Ἀλεξόπουλος μᾶς ἀναφέρει ὅτι οἱ πηγές τῶν νεοημερολογιτῶν Καρμίρη, Μπαλάνου κλπ, εἶναι Γερμανοί, Γάλλοι, Ἄγγλοι Προτεστάνται καί Παπικοί. Διά νά μᾶς πείση, ὅτι ἔτσι εἶναι ἀναφέρει ὀνόματα ὅπως: <<***Ι. ΤΥΣΙΑΚ, Καΐζερμανν καί Ἄϊνχολτς, τοῦ Δογματικοῦ Συντάγματος τῆς Βατικανείου Συνόδου, Σλίερ καί Βάρναχ, Ου. Βαλέσκε, Κάσσελ, Μάϊντς, Οὐ. Κούρου κλπ***>> (σελ. 11-13).

Ἀναφέρων τά ἀνωτέρω ὀνόματα, γράφει καί τό τί ἔγραψαν (μέ κάθε ἀπαραίτητον λεπτομέρειαν), τό ὁποῖον σημαίνει ὅτι ἔχει ἀσχοληθῆ καί ἔχει μελετήσει τά κείμενα των.

Τό ποῖος λοιπόν εἶναι οἰκουμενιστής καί ποῖος δέν εἶναι, ἐξαρτᾶται ἀπό τό τί γράφει, τί διδάσκει καί τί πιστεύει καί ὄχι ἀπό τό τί ἔχει διαβάσει, οὔτε ἀπό τήν βιβλιογραφίαν τήν ὁποίαν χρησιμοποιεῖ. Ἡ λῆψις στοιχείων ἀπό μή Ὀρθοδόξους ἀλλά καί ἀπό μή Χριστιανικάς πηγάς, ὄχι μόνον δέν εἶναι ἀφ' ἑαυτῆς κατακριτέα, ἀλλά καί ἀναγνωρίζεται ἀπό τήν Ἐκκλησία μας ὡς καθιερωμένη πρακτική: <<***Ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανισμός - ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ - ἐδέχθη στοιχεῖα ὑλικά καί πνευματικά ἔξωθεν αὐτοῦ, ὅσα ἔκρινε ὅτι τοῦ ἐχρειάζοντο ἤ τοῦ ἦσαν ἀναγκαῖα ἤ δέν ἤρχοντο εἰς ἀντίθεσιν μέ τά Δόγματα Αὐτοῦ ἤ μέ τό Ἀπολυτρωτικόν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, ...(δέν ἤρχοντο) εἰς ἀντίθεσιν μέ τάς αἰωνίους ἀποκαλυφθείσας Θείας Ἀληθείας***>> (Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Ἀριθμ. Πρωτ. 56/20-12-2000, σελ. 3).

Μάλιστα δέ, ἡ αὐτή Ἐγκύκλιος στιγματίζει τήν πλάνην ὅτι κριτήριον Ὀρθοδοξίας εἶναι τό ποῖος λέγει κάτι ἀντί τοῦ τί λέγει. Κριτήριον ἀποδοχῆς δέν εἶναι τό ἄν ὁ συγγραφεύς εἶναι ὀρθόδοξος ἤ ὄχι, ἀλλά τό ἄν τό κείμενον εἶναι ὀρθόδοξον ἤ αἱρετικόν. Κριτήριον Ὀρθοδοξίας εἶναι τό κείμενον καί ὄχι τό πρόσωπον τοῦ συγγραφέως, τό **τί** λέγει κάποιος καί ὄχι τό **ποῖος** τό λέγει. (Αὐτόθι, σελ. 11).

ΙΓ2) Ἀντί τῶν δύο Ἀρχιερέων, ἀνέλαβον νά ἀπαντήσουν εἰς τάς <<***Παρατηρήσεις***>> μας οἱ Ἀλεξόπουλος και Κτενᾶς. Μία ἀπό τάς αἱρέσεις πού ἀναφέραμε ἦτο ὅτι μέ τό ἀναγραφέν εἰς τήν Ἐγκύκλιόν των: <<***ὡς λέγουν ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος, ἀλλά ἔρχεται νά τούς διαψεύση ὁ Ἱερός Δαμασκηνός***>> ἀμφισβητοῦσαν τήν προαιωνιότητα τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ (σελ. 14).

Ὁ Ἀλεξόπουλος γράφει, ὡς ἀπάντησιν: <<***ὁμιλοῦν περί λανθασμένων θέσεων, περί τοῦ ὅτι ὁ ἀδ. Κτενᾶς, εἶπεν τάχα ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι προαιώνιος...***>> Τί μᾶς λέγει λοιπόν ὁ Ἀλεξόπουλος, μέ τό <<εἶπεν τάχα>>;

Τό εἶπε ἤ δέν τό εἶπε; Εἶναι ἤ δέν εἶναι προαιώνιος; Αὐτό εἶναι τό θέμα.

Τί πιστεύουν διά τόν Χριστόν; Πιστεύουν <<***εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ τόν μονογενῆ, τόν ἐκ τοῦ Πατρός γεννηθέντα πρό πάντων τῶν αἰώνων.... Θεόν ἀληθινόν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' Οὗ τά πάντα ἐγένετο***>> ἤ ὄχι; Εἶναι τελικά Χριστιανοί; Πιστεύουν ὅτι τό Πρόσωπον <<Χριστός>> εἶναι <<Προαιώνιος Θεός>> καί δημιουργός τοῦ παντός ἤ Ὄχι;

Τό πίστευαν πρίν μερικά ἔτη, τόσον ὁ Λ. Κτενᾶς, ὅσον καί ὁ Ἀλεξόπουλος. Τό πίστευαν καί ἔγραφαν ἄλλα ἀπό αὐτά τά ὁποῖα γράφουν σήμερα. Ὁ Ἀλεξόπουλος, ὁ ὁποῖος σήμερα λέγει τό <<εἶπεν τάχα>>, πρίν μερικά χρόνια ἦτο σαφής καί ἀντίθετος μέ τά σημερινά πιστεύω του. Τότε ἔλεγε: <<***"Ὁ ὤν καί ὁ ἦν καί ὁ ἐρχόμενος" (Ἀποκάλυψις Ἰωάν. Α 4). Ἐδῶ μᾶς λέγει ὅτι ὁ Χριστός <<ἦτο εἶναι καί θά εἶναι ΠΑΝΤΟΤΕ>> Ἀναλλοίωτος. Πρό παντός τό <<ὁ ἦν>> σημαίνει τόν πάντοτε προόντα, πάντοτε προϋπάρχοντα***>> (Ὑπό Π. Ἀλεξοπούλου, Κ.Ε.Ο. Μηνός Ὀκτωβρίου 1969, σελ. 16).

ΙΓ3) Ὁ Ἀλεξόπουλος δέν δέχεται τούς πρωτοπλάστους ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας διότι ἦσαν μόνον 2 ἄτομα: <<***Ἐπίσης τά περί <<Ἐκκλησίας πρωτοπλάστων>>, εἶναι πράγματι καινοφανῆ...Διατί νά δεχθῶμεν <<Ἐκκλησίαν πρωτοπλάστων>> δηλαδή δύο ἀτόμων... Δι' ὅλων αὐτῶν ἀποδεικνύεται ὅτι παρελάβομεν Ἐκκλησίαν τήν Πρό Νόμου καί ἐν Νόμῳ καί ὄχι Ἐκκλησίαν τῶν δύο μόνον Πρωτοπλάστων***>> (σελ. 16).

ΙΓ4) Ὁ Ἀλεξόπουλος δέν δέχεται τήν διάκρισιν ὁρατῆς καί ἀοράτου Ἐκκλησίας: <<***Ὡς πρός τήν <<ἀόρατον>> Ἐκκλησίαν, ἀπορρίπτω πᾶσαν αἰτίασιν ἤ κατηγορίαν, διότι αὕτη ἀποτελεῖ Προτεσταντικήν κακοδοξίαν...***>> (σελ. 16).

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ὅπως καί εἰς ἄλλα σημεῖα ἐτονίσαμεν, δέχεται τόν χαρακτηρισμόν ὁρατήν διά τήν Στρατευομένην καί ἀόρατον διά τήν Θριαμβεύουσα Ἐκκλησίαν. Ἡ ἀόρατος Ἐκκλησία τῶν Προτεσταντῶν δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν μέ τήν Θριαμβεύουσα τῶν Ὀρθοδόξων.

Οἱ Προτεστάνται κατήργησαν καί τήν ἐπί γῆς ὁρατήν καί τήν ἐν οὐρανοῖς ἀόρατον Ἐκκλησίαν. Δημιούργησαν ἐπί γῆς μίαν ἀόρατον, ἀπό ζῶντα μέλη ὅλων τῶν θρησκειῶν καί ὅλων τῶν δογμάτων.

ΙΔ) ΕΠΙΣΤΟΛΗ Λ. Κτενᾶ <<Καταδικάζεται...>> Ἰούνιος 2002

ΙΔ1) Ὁ Κτενᾶς γράφει ὅτι ὁ Ἀπόστολος μᾶς λέγει πῶς ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός καί ὄχι ἄλλος εἶναι κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας! Ἀκόμη μᾶς

λέγει ὅτι ἡ κεφαλή εἶναι τῆς ἰδίας οὐσίας μέ τό σῶμα. Τί ἐννοεῖ ἄραγε, γιατί δέν τό ξεκαθαρίζει; Μήπως ἐννοεῖ ὅτι ἐπειδή τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι κτιστό, ἀνθρώπινο, ἄρα εἶναι κτιστή καί ἀνθρωπίνη ἡ κεφαλή; Τί ἐννοεῖ ὁ Ἀπόστολος λέγων <<Χριστός>>; Ἰδού τί πιστεύει ὁ Κτενᾶς:

<<***..Δηλαδή κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Αὐτός, ὁ Χριστός πού σταυρώθηκε καί κατόπιν ἀναστήθηκε πρῶτος ἐκ τῶν νεκρῶν... Ἐπίσης ὁ Ἀπόστολος μᾶς διδάσκει ὅτι ἡ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός καί ὄχι ἄλλος.*** <<***Ὁμοούσιος γάρ ἡ κεφαλή τῷ σώματι· οὕτω καί Αὐτός ἡμῖν ὡς ἄνθρωπος ὁμοούσιος***>> ***θεολογεῖ ὁ Θεοδώρητος***>> (σελ. 1).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει ὅτι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός καί τό τί ἐννοεῖ μέ τή λέξιν Χριστός τό διευκρινίζει εἰς τό Α΄ Κεφάλαιον τῆς πρός Κολασσαεῖς ἐπιστολῆς του: <<***...καί μετέστησεν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ...***>> (στίχ. 13) καί <<***...ὅς ἐστιν εἰκών τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως, ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τά πάντα, τά ἐν τοῖς οὐρανοῖς καί τά ἐπί τῆς γῆς...***>> (στίχ. 15-16) καί <<***...ὅτι ἐν αὐτῷ εὐδόκησε πᾶν τό πλήρωμα κατοικῆσαι...***>> (στίχ. 19) καί <<***...νυνί δέ ἀποκατήλλαξεν ἐν τῷ σώματι τῆς σαρκός αὐτοῦ διά τοῦ θανάτου...***>> (στίχ. 22).

Ὁ Ἀπόστολος λοιπόν δέν χρησιμοποιεῖ τήν λέξιν <<Θεάνθρωπος>> τήν ὁποίαν χρησιμοποιεῖ ὁ Κτενᾶς, οὔτε τό· <<καί ὄχι ἄλλος>> διά νά παραπλανήσῃ τούς πιστούς μέ αὐτό πού ἀκολουθεῖ καί εἶναι τό· <<Ὁμοούσιος γάρ ἡ κεφαλή τῷ σώματι>>, θέλων νά δώσῃ νόημα ὅτι κεφαλή εἶναι ἡ ἀνθρώπινος φύσις τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτά πού χρησιμοποιεῖ ὁ Ἀπ. Παῦλος, δεικνύουν τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἀκόμη καί ἡ συμφιλίωσις (πού σημαίνει ἡ λέξις <<ἀποκατηλλάξαμεν>>) δέν ἔγινεν ἀπό τήν σάρκα Του, ἀλλά ἀπό τό Πρόσωπον τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ Λόγου.

Ἐπειδή ὁ Χριστός εἶναι Θεάνθρωπος, ὁ Κτενᾶς, διά τοῦ <<***Ὁμοούσιος γάρ ἡ κεφαλή τῷ σώματι***>>, προσπαθεῖ νά περάσῃ τήν πλάνην ὅτι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἄνθρωπος, ἐνάντια εἰς τήν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, ὁ ὁποῖος εἰς τήν ***Χριστολογία*** του λέγει ὅτι **ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δέν δύναται παρά νά εἶναι Θεός**.

ΙΔ2) Ο Κτενᾶς δέν θεωρεῖ ὅτι ἡ ἐπίγειος ὁρατή Ἐκκλησία εἶναι μία ἐνιαία Ἐκκλησία μετά τῆς ἀοράτου καί ἐπουρανίου:<<***ὁ Καλβίνος (αἱρετικός τοῦ 16ου αἰῶνος) συνέχεε τήν ἐπίγειον ὁρατήν Ἐκκλησίαν μέ τήν ἐπουράνιον, δηλαδή τήν ἀόρατον, καί τίς θεωροῦσε ὡς μία ἐνιαία Ἐκκλησία...***>> (σελ. 3).

Τά περί ἀοράτου ἐκκλησίας τοῦ Καλβίνου, δέν ἔχουν καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν, μέ τά τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ αἱρετικός προτεστάντης Καλβίνος καί οἱ λοιποί προτεστάνται, κατήργησαν καί τήν ἐπί γῆς ὁρατήν καί τήν ἐν οὐρανοῖς ἀόρατον Ἐκκλησίαν καί ἐδημιούργησαν ἐδῶ εἰς τήν γῆν,

μίαν ἀόρατον, ἀπό ζῶντα μέλη ὅλων τῶν θρησκειῶν καί ὅλων τῶν δογμάτων.

Ὁ Κτενᾶς ὅμως, ἀπό μῖσος κινούμενος, καί προκειμένου νά ἀποδείξῃ ὅτι ὅσα ἀνεγράφησαν εἰς τόν Ἡμερολόγιον ἦσαν λάθη, ἐπεδόθη εἰς τήν ἀνεύρεσιν φανταστικῶν αἱρέσεων. Ἀποτέλεσμα τούτου νά πέσῃ εἰς ἀδόκιμον νοῦν καί νά διδάσκῃ ὅτι εἶναι λάθος νά θεωρεῖται ΜΙΑ Ἐκκλησία ἡ ἐπίγειος μέ τήν ἐπουράνιον!

Αὐτήν μάλιστα τήν διδασκαλίαν τήν μετέφερε καί εἰς τήν λεγομένην Ἐγκύκλιόν των, καί οὐδείς τήν ἀντελήφθη ἐκ τῶν ἄλλων τριῶν συνεργατῶν του, μέχρι τήν στιγμήν πού τούς τήν ὑποδείξαμεν. Αὐτά εἶναι τά ἀποτελέσματα τοῦ μίσους των: **Νά διδάσκουν ἀντίθετα ἀπό τό Σύμβολον τῆς Πίστεως καί νά πιστεύουν εἰς δύο Ἐκκλησίας**.

ΙΕ) Ἐπιστολή, Γέρ. Ἀρτεμίου, Μον. Ἰωακείμ, Ἱερομ. Ἰγνατίου καί Ἱερομ. Παντελεήμονος 30-10-2002

Οἱ ἀνωτέρῳ συντάκται διατείνονται ὅτι ἐλέγχουν τά λάθη τῶν ἄλλων καί προσπαθοῦν νά διατυπώσουν τήν ἀλήθειαν. Ἡ πραγματικότης εἶναι ὅτι αὐτοί εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι πίπτουν εἰς λάθη μεταξύ των ὁποίων ὁρισμένα εἶναι σοβαρά καί μάλιστα δογματικά.

ΙΕ1) Γράφουν : <<***Ἀρχίζει τό <<κατηγορῶ>> του, οὐχί διά τήν ἰσχύουσαν ἐγκύκλιον, ἀλλά διά τό πρῶτον σχέδιον ἐγκυκλίου, τό ὁποῖον ὅμως ἔχει τροποποιηθεῖ καί δέν ἰσχύει πλέον***>> (σελ. 2-3).

Οἱ μέν δύο Ἀρχιερεῖς, εἰς τάς δύο ἐπιστολάς των, λέγουν ὅτι ἰσχύει τό πρῶτον σχέδιον, ἡ δέ <<ὑπερσύνοδος τῆς Λαμίας>> λέγει ὄχι. Μετά λέγουν ὅτι δέν κατήργησαν τήν Σύνοδον!

ΙΕ2) Γράφουν: <<***Μήπως θά ἔπρεπε νά ὑπάρχῃ χρονολογία ἐκδόσεως εἰς μίαν ἐγκύκλιον πού δέν ἐξεδόθη ἀκόμη;***>> (σελ. 3). Τό ἄν ἐξεδόθη ἤ ὄχι δέν ἔχει σχέσιν μέ τό ἄν ἰσχύῃ; Ἰσχύει λοιπόν ἤ ὄχι; Τί τελικῶς ἰσχύει, τό ΟΧΙ τῆς Λαμίας ἤ τό ΝΑΙ τῶν Ἀρχιερέων;

ΙΕ3) Δέν θεωροῦν ὅτι οἱ ἄγγελοι εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τήν ἀρχή καί ἐρωτοῦν: <<***Ἕνεκεν τίνος ἐθριάμβευσαν, ἅμα τῇ κτίσει των οἱ ἄγγελοι, ὥστε νά εἶναι <<ἀπ' ἀρχῆς>> τῆς κτίσεώς των ἐν τῇ θριαμβευούσῃ Ἐκκλησίᾳ;***>> (σελ. 9).

Δηλαδή μᾶς λέγουν ὅτι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι πέραν ἀπό τήν ἀφωσίωσίν των πρός τόν Θεόν καί πέραν ἀπό τήν καλήν χρῆσιν τοῦ αὐτεξουσίου των θά ἔπρεπε νά κάνουν κατορθώματα διά νά εἶναι μέσα εἰς τήν Ἐκκλησία, δηλαδή εἰς κοινωνίαν μέ τόν Θεόν.

ΙΕ4) Καί συνεχίζουν εἰς τό ἴδιο θέμα νά ἐρωτοῦν: <<***Τά μέλη τῆς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας εἶναι ἄτρεπτα καί ἀκίνητα πρός τό κακόν. Πῶς λοιπόν ἐξέπεσεν ὁ Ἑωσφόρος καί οἱ συνακολουθήσαντες αὐτῷ ἄγγελοι,***

γενόμενοι δαίμονες, ἄν, ὡς ἰσχυρίζεται, ἦσαν μέλη τῆς θριαμβευούσης; Δέν ἐξασφαλίζεται ἡ σωτηρία ἐν τῇ θριαμβευούσῃ Ἐκκλησίᾳ;>> (σελ. 9).

Τό ὅτι οἱ Ἄγγελοι ἦσαν τρεπτοί ἐξ ἀρχῆς μέχρι τήν πτῶσιν τοῦ Ἑωσφόρου δέν σημαίνει ὅτι δέν ἦσαν μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τή στιγμήν τῆς δημιουργίας των. Ἄν δέν ἦσαν ἀπό τήν ἀρχή μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τότε ἀπό ποίαν χάριν ἐξέπεσαν;

Αὐτή εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία των, νά ἀρνοῦνται τήν Ἐκκλησίαν Ἀγγέλων; Ἀλλά ἀφοῦ οἱ Ἀρχιερεῖς ἀναθεματίζουν τήν Ἐκκλησίαν Ἀγγέλων καί ὅσους πιστεύουν εἰς Ἐκκλησίαν Ἀγγέλων, τί θά κάνουν οἱ μοναχοί;

ΙΕ5) Οὔτε οἱ Πρωτόπλαστοι ἦσαν ποτέ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, κατ᾽ αὐτούς, διότι ὅπως λέγουν, εἰς τόν Παράδεισον δέν ηγωνίζοντο ἐναντίον κανενός. Συγκεκριμένα γράφουν: <<***ἐναντίον τίνος ἐστρατεύοντο ἐν τῷ Παραδείσῳ οἱ πρωτόπλαστοι, ὥστε νά πιστεύσωμεν ὅτι εὐθύς ἀμέσως ἀπετέλεσαν τήν ἀρχήν τῆς στρατευομένης;***>> (σελ. 10).

Δέν εἶχον νά πολεμήσουν τόν ὄφιν-διάβολον, ὁ ὁποῖος καί τούς ἐξέβαλε τοῦ Παραδείσου;

ΙΕ6) Δέν δέχονται ὕπαρξιν Ἐκκλησίας (Στρατευομένης καί Θριαμβευούσης) πρό τῆς σαρκώσεως: <<***Καταρρίπτεται οὕτως παταγωδῶς ἡ θεωρία ὅτι καί πρό Χριστοῦ ὑπῆρχεν ἡ Ἐκκλησία ὡς θριαμβεύουσα καί στρατευομένη, ἑνωμένη εἰς ἕν σῶμα, διότι ὡς οἱ ἅγιοι διδάσκουν, ἡ ἐνανθρώπησις καί ἡ σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου συνιστᾶ τήν Ἐκκλησίαν καί ἑνώνει τόν οὐρανόν μέ τήν γῆν***>> (σελ. 13).

Αὐτοί λοιπόν πρέπει νά ἀπαντήσουν εἰς τόν <<Ἀχαΐας>> Καλλίνικον, διότι τά δύο κατωτέρω κείμενα του, τούς ἀφοροῦν ἄμεσα.

<<***...ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχε καί πρό Χριστοῦ, ἀπό τήν στιγμή πού ὁ Χριστός ἔπλασε τούς Πρωτοπλάστους κι᾽ ἐτοποθέτησε αὐτούς εἰς τόν παράδεισον. Δηλ. πρό τῆς πτώσεως οἱ Πρωτόπλαστοι, καίτοι εὑρίσκοντο ἐν τῷ Παραδείσῳ, εὑρισκόμενοι ἐν τῷ Θείῳ φωτισμῷ τουλάχιστον, δέν ἦσαν μέλη τῆς Ἐκκλησίας;***>>(Περιοδικόν ***ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ***, Ἰαν.-Φεβρ. 1999, ἀριθ. τεύχ. 24, σελ. 45).

<<***Κατά τήν Ὀρθόδοξη Πατερική διδασκαλία ἡ στρατευομένη ἐπί γῆς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἄρχεται μέ τήν δημιουργία τῶν Πρωτοπλάστων, οἱ ὁποῖοι εἶναι τά πρῶτα μέλη-ἄνθρωποι στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ! Καί θά ἐρωτήσει κανείς: Προτοῦ ἐνανθρωπίσει ὁ Χριστός, ὑπῆρχε ἡ Ἐκκλησία Του στόν κόσμο; Ἀσφαλῶς ὑπῆρχε! Τίνος ἦταν ἡ Ἐκκλησία στήν ὁποία πρῶτα μέλη ἦσαν οἱ ἄγγελοι; Ἦταν τοῦ Χριστοῦ! Ἦταν τοῦ Θεοῦ! Τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ! Τίνος ἦταν ἡ Ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης; Τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἐπίσης! Τότε, στήν Πεντηκοστή τί ἔγινε; Ἀπλούστατα, ἀπεκαλύφθη ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα ἡ <<πᾶσα ἀλήθεια>> ὅπως εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι "σῶμα Χριστοῦ"...***>> (Ἄρθρο τοῦ Περιοδικοῦ «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Σεπτ.-Ὀκτ. 1999, ἀριθμ. τεύχους 900, σελ. 8).

Θά ἀπαντήσουν; Μᾶλλον ὄχι!

ΙΣΤ) ΔΗΛΩΣΙΣ Δ. Σκρέτα καί Ἀ. Βρακάτου 9-11-2002

ΙΣΤ1) Οἱ ἀνωτέρω Σκρέτας καί Βρακάτος, παρουσιάζονται ἀναγκασμένοι, διερωτώμενοι καί κατατρεγμένοι καί ζητοῦν ἐξηγήσεις καί ἀπαντήσεις ἐνῶ οἱ ἴδιοι <<κουκουλώνουν>> ὅλας τάς αἱρέσεις τῶν ὑψίμων συνεργατῶν των. Ὑψίμων δέ λέγομεν καθ᾽ ὅτι συνήργησαν καί πρωτοστάτησαν εἰς τόν ἀναθεματισμόν τοῦ Ἀ. Ἀλεξοπούλου. Συγκεκριμένως γράφουν:

<<***Ἀναμασᾶτε συνεχῶς περί τῶν λαθῶν τῶν κ.κ. Κτενᾶ καί Ἀλεξοπούλου. Οἱ κ.κ. Κτενᾶς καί Ἀλεξόπουλος μέ τό νά δέχονται τήν Ἐγκύκλιον δέν ἔχουν πρόβλημα, ἄν κατά τό παρελθόν διατύπωσαν ἐσφαλμένες ἀπόψεις περί τῶν περιόδων-φάσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Οἱ ἴδιοι εἶχαν τήν ἀνδρεία νά δώσουν διευκρινίσεις καί τό θέμα θεωρεῖται λῆξαν.***>>

Εἶναι πράγματι ἀξία θαυμασμοῦ ἡ ἀντικειμενικότης των. Οἱ Κτενᾶς καί Ἀλεξόπουλος ἔχουν δικαίωμα νά γράφουν ὅ,τι θέλουν, νά κάνουν λάθη καί νά μήν ἐλέγχωνται ἀπό κανέναν. Νά δίδουν ἁπλῶς διευκρινίσεις καί τό θέμα νά θεωρῆται λῆξαν. Ἄν αὐτό ἦτο σωστό, δέν θά ἔπρεπε νά ἰσχύῃ καί δι᾽ ἄλλους;

Ποῖον ὅμως εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον τούς κάμνει νά μήν ἔχουν πρόβλημα κατά τούς ἀντικειμενικούς ὡς ἄνω θεολόγους; Μήπως μέ τό νά δέχωνται τήν Αἱρετικήν Ἐγκύκλιον;

Πρωτάκουστα πράγματα. Ἀπαλλάσσονται λέγουν, ἀπό ὅλα τά προηγούμενα λάθη των, οἱ Κτενᾶς καί Ἀλεξόπουλος, μέ τό νά δέχωνται τήν <<Ἐγκύκλιον>>, δηλαδή, μέ τό νά δέχωνται αὐτό τό ὁποῖον συνέταξαν οἱ ἴδιοι. Ἀπαλλάσσονται ἐπειδή συνέταξαν ἀκόμη ἕνα αἱρετικό καί βλάσφημο κείμενο· ἐπειδή εἰς αὐτό τό κείμενο ἐπανέλαβον τάς ἰδίας αἱρέσεις των· ἐπειδή αὐτό τό κατάπτυστο κείμενο, τό ὁποῖον τρεῖς φοράς ἐτροποποίησαν καί διά νά μήν τό καταργήσουν, ἔγινε τελικῶς αἰτία σχίσματος.

Δέν λένε ὅμως καί κάτι ἄλλο, ποῦ καί πότε <<μέ ἀνδρείαν ἔδωσαν τάς διευκρινίσεις των>> οἱ Κτενᾶς καί Ἀλεξόπουλος; **Ποῦ καί πότε παρεδέχθησαν τά πάμπολλα καί αἱρετικώτατα ἀνοσιουργήματά των;**

ΙΖ) Ἐπιστολή, Λ. Κτενᾶ, Πάτρα, 10-11-2002 (Ε.Η.)

Εἰς τήν ἐπιστολήν αὐτήν ὁ Κτενᾶς ἐπαναλαμβάνει, τάς περισσοτέρας αἱρετικάς του θέσεις. Ἔχει χάσει ὅμως τήν ψυχραιμίαν του καί προσπαθεῖ νά ἀμυνθῇ χρησιμοποιῶν διαστρεβλωτικῶς τούς ἁγίους.

ΙΖ1) Συνεχίζει, ὁ Κτενᾶς, νά μήν δέχεται τήν ἐνέργειαν τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί τήν ὕπαρξιν χάριτος εἰς τήν Π. Διαθήκην: <<***Τά λάθος... λάθος, πού ἀναφωνεῖτε, οἱ ἀναγνῶστες σας καταλαβαίνουν πώς ἀπευθύνονται σέ μᾶς, ἐνῶ κατ᾽ ἀλήθεια σεῖς ἀπαντᾶτε στούς ἁγίους, διότι οἱ ἅγιοι καί ὄχι ἐμεῖς λέγουν τό ἔρημος ἀπό χάρη καί τό δέν εἶχε δακτυλίδι ἡ Π. Διαθήκη***>> (σελ. 1).

Τούς ἐξηγήσαμε, ὅτι εἰς τήν Π. Διαθήκην ὑπῆρχεν καί ἐνεργοῦσεν τό Πανάγιον Πνεῦμα καί ὅτι ὑπῆρχε Χάρις. Τούς ἀναφέραμε παραδείγματα οὐκ ὀλίγα, ἀλλά αὐτοί συνεχίζουν νά λένε ὅ,τι τούς συμφέρει κάθε φορά. Χρησιμοποιοῦν καί ἑρμηνεύουν τούς ἁγίους κατά τό δοκοῦν.

Τούς ὑπενθυμίσαμε ὅτι αὐτό ἀκριβῶς διδάσκει τό Ἱερόν Σύμβολον τῆς Πίστεως μας, ὅτι ὑπῆρχε καί ἐνεργοῦσε τό Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην τό ὁποῖο ἐλάλησε μέσῳ τῶν Προφητῶν: <<***Καί εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον... τό λαλῆσαν διά τῶν Προφητῶν...***>>.

Τούς ὑπενθυμίσαμε ὅτι καί αὐτοί οἱ ἴδιοι ἅγιοι τούς ὁποίους χρησιμοποιοῦν δέχονται τήν ὕπαρξιν ἁγίου Πνεύματος καί Χάριτος εἰς τήν Π. Διαθήκην ἔστω καί ἄν εἰς ὁρισμένα σημεῖα ἐμφανίζουν τήν ὑπεροχήν τῆς Καινῆς ἀπό τήν Παλαιάν. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει: <<***Ἐπί δέ τῶν προφητῶν παρά πάντων ὡμολόγηται, ὅτι Πνεύματος ἁγίου δόσις ἦν... Καί γάρ οἱ παλαιοί καί αὐτοί μέν πνεῦμα εἶχον, ἄλλοις δέ οὐ παρεῖχον...***>> (Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὁμιλία ΝΑ, ΕΠΕ τόμος 13Α, σελ. 430-432).

Καί ὁ Μέγας Βασίλειος συμφωνεῖ: <<***Εἰσί μέντοι τινές, οἱ μή δι' ἀνθρώπων πρότερον μαθητευθέντες Θεῷ, ἀρχῆθεν δεδύνηνται, ὡς καθαροί, κωρῆσαι τάς ἐμφάσεις τοῦ Πνεύματος. Ὁποῖος ἦν Ἀβραάμ, καί Μωσῆς, καί Ἠλίας, καί Ἱερεμίας, καί εἴ τινες ἐκείνοις παραπλήσιοι***>> (Μεγάλου Βασιλείου, Εἰς τόν προφήτην Ἡσαΐαν, κεφ. 7, 30, PG 460Α).

Τό ἴδιο συμφωνεῖ καί ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ ὁποῖος μᾶς λέγει ὅτι καί εἰς τήν Π. Δ. ἐνεργοῦσε τό Ἅγιον Πνεῦμα: <<***Τοῦτο ἐνήργει, πρότερον μέν ἐν ταῖς ἀγγελικαῖς καί οὐρανίοις δυνάμεσι, καί ὅσαι πρῶται μετά Θεόν καί περί Θεόν.... Ἔπειτα ἐν τοῖς Πατράσι καί ἐν τοῖς προφήταις... Ἔπειτα ἐν τοῖς Χριστοῦ μαθηταῖς... καί τούτοις τρισσῶς... πρίν δοξασθῆναι Χριστόν τῷ Πάθει· μετά τό δοξασθῆναι τῇ Ἀναστάσει· μετά τήν εἰς οὐρανούς Ἀνάβασιν ἤ ἀποκατάστασιν...***>> (Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΜΑ εἰς τήν Πεντηκοστήν, ΕΠΕ τόμος 5, σελ. 136, PG 29, 433Α).

Ἐνέργειαι καί θαύματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τήν Π. Διαθήκην ὑπάρχουν πολλά, ὅπως, ἀναστάσεις νεκρῶν (ὑπό τῶν Προφητῶν Ἠλιοῦ καί Ἐλισσαίου), ἰάσεις ἀσθενῶν (Νεεμάν ὁ Σῦρος κλπ), σημεῖα (ὑπό τοῦ Θεόπτου Μωϋσέως κλπ) καθώς καί ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς τούς Ἑβδομήκοντα πρεσβυτέρους εἰς τήν σκηνήν τοῦ Μαρτυρίου καί πολλά ἄλλα.

Αὐτά λοιπόν διδάσκουν ἡ Ἁγία Γραφή καί οἱ ἀνωτέρῳ ἅγιοι τούς ὁποίους διαστρεβλώνει ὁ Κτενᾶς. Διδάσκουν ὅτι ὑπῆρχε καί ἐνεργοῦσε τό Ἅγιο Πνεῦμα εἰς τήν Π. Διαθήκη (βλέπε ἀναλυτικάς ἀπαντήσεις εἰς τάς ἐπιστολάς μας, 28-4-2002 σελ. 10-15 καί 29-10-2002 σελ. 2-3 καί 9-10) εἰς τάς ὁποίας τονίζονται αἱ αἱρέσεις των.

Αὐτός ὅμως, μέ ὅλα ὅσα τοῦ ἀπαντήσαμε δέν θέλησε νά πεισθῇ καί συνέχισε νά κραυγάζῃ <<***Τά λάθος... λάθος, πού ἀναφωνεῖτε, οἱ ἀναγνῶστες σας καταλαβαίνουν πώς ἀπευθύνονται σέ μᾶς, ἐνῶ κατ' ἀλήθεια σεῖς ἀπαντᾶτε στούς ἁγίους, διότι οἱ ἅγιοι καί ὄχι ἐμεῖς λέγουν τό ἔρημος ἀπό χάρη καί τό δέν εἶχε δακτυλίδι ἡ Π. Διαθήκη!...***>> (σελ. 1). Τοιουτοτρόπως, ὄχι μόνον δέν ἐπείσθη, ὄχι μόνον δέν μετενόησεν διά τήν πλάνη του, ἀλλά ἠθέλησε νά κάνῃ συνενόχους του τόσον τούς ἀνωτέρῳ Ἁγίους, ὅσο καί τούς Ἀρχιερεῖς.

Τούς ἁγίους δέν κατώρθωσεν νά διαστρεβλώσῃ. Αὐτοί, μέ τά θεόπνευστα γραπτά των θά τόν καταδικάζουν αἰωνίως. Κατόρθωσεν ὅμως, νά <<φωτίσῃ>> καί νά μεταστρέψῃ τόν Μεσσηνίας Γρηγόριον καί νά τόν παρασύρῃ νά ὑπογράψῃ μίαν αἱρετικωτάτην Ἐγκύκλιον. Πῶς ἀποδεικνύεται ὅμως ὅτι τόν μετέστρεψε;

Ἀποδεικνύεται καί φανερώνεται μέ κάθε βεβαιότητα, ἀπό ὅσα ἐπίστευε καί ἀπό ὅσα ἔγραφε ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος πρίν καί ἀπό ὅσα ἐκ τῶν ὑστέρων ἠθέλησε νά ἐπιβάλῃ.

Τί θέλησε νά ἐπιβάλῃ διά τῆς <<Ἐγκυκλίου>>; Θέλησε νά ἐπιβάλῃ ὅτι δέν ὑπῆρχε χάρις καί Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τήν Π. Δ. <<***...τό ἔρημος ἀπό χάρη καί τό δέν εἶχε δακτυλίδι ἡ Π. Διαθήκη!...***>>. Ἄλλα ἔλεγε ὅμως καί ἄλλα ἔγραφε τό 1973 ὁ ἴδιος ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος:

<<***ΕΡ.: Διατί εἶπεν· <<Οὔπω γάρ ἦν Πνεῦμα ἅγιον>>;***

ΑΠ.: <u>Ὄχι ὅτι τό Πνεῦμα τό ἅγιον δέ ἦτο σύγχρονον καί συναΐδιον τῷ Πατρί καί τῷ Υἱῷ, ἤ ὅτι δέν ἐδόθη πνεῦμα Κυρίου εἰς τόν Σαούλ, τόν Δαβίδ καί λοιπούς προφήτας, ἀλλά διότι ποτέ δέν ἐφάνη τόσον φανερά, οὐδέ ἔδωσεν εἰς τούς ἀνθρώπους τόσα χαρίσματα, ὅσα κατά τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Πρό δέ ταύτης δέν ἦτο δεδομένον εἰς τούς ἀνθρώπους τό πλήρωμα τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διότι ὁ Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη, ἦτοι ἡ ἀνθρώπινος αὐτοῦ φύσις δέν ἔλαβε ἀκόμη τήν μετά τό πάθος, τήν Ἀνάστασιν, καί τήν Ἀνάληψιν δόξαν>> (ΦΩΣ ΑΙΩΝΙΟΥ ΖΩΗΣ, Ἔκδοσις Γρηγορίου Ἐπισκόπου Μεσσηνίας Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1973, σελ. 55).

Πρό λοιπόν τῆς τοῦ Κτενᾶ ἐπιδράσεως, ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος ἔλεγε: <<***ἐδόθη πνεῦμα Κυρίου εἰς τόν Σαούλ, τόν Δαβίδ καί λοιπούς προφήτας***>> ἐνῶ μετά λέγει: <<***Οὔπω γάρ ἦν Πνεῦμα ἅγιον***>>.

ΙΖ2) Ὁ Λ. Κτενᾶς, συνεχίζει νά μήν δέχεται ὅτι τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ εἶναι Προαιώνιον καί γράφει: <<***Σεῖς, ἴσως κάνετε τόν ἑξῆς συλλογισμό: Ἀφοῦ Υἱός Θεοῦ καί Χριστός εἶναι τό ἴδιο πρόσωπο, τό δέ πρόσωπο*** <<***Υἱός***>> ***εἶναι προαιώνιο, προαιώνιος εἶναι, καί πρέπει νά λέγεται, καί ὁ Χριστός. Ὄχι, Σεβασμιώτατε, αὐτοί οἱ συλλογισμοί ἐπιτρέπονται μόνον στούς αἱρετικούς. Ὁ συλλογισμός αὐτός μοιάζει μέ τό νά μᾶς πῆτε: Ἀφοῦ σήμερα εἶμαι ἐπίσκοπος, ἐπίσκοπο πρέπει νά μέ θεωρεῖτε ἀπό τήν ὥρα πού γεννήθη-***

κα. Τό ἴδιο πρόσωπο εἶμαι, πρό καί μετά τή χειροτονία. Ποιός ὅμως θά δεχόταν τέτοιον ἰσχυρισμόν σας;...διότι τό «δόγμα» σας ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος, δέν εἶναι ἁπλᾶ ἀφελής καί ἀνώδυνη διατύπωση. Εἶναι ἡ ρίζα τῆς Οἰκουμενιστικῆς θεωρίας πάνω στήν ὁποία στηρίζεται ἡ αἵρεση...» (σελ. 1).

Τό παράδειγμά του εἶναι λάθος καί τό καταλαβαίνει διότι, δέν εἴπομεν ὅτι ὁ Χριστός ἐσαρκώθη προαιωνίως. Ὅταν ὅμως ἐχειροτονήθην ἐπίσκοπος, ὡς ἀναφέρει εἰς τό παράδειγμά του, δέν διεγράφη ἡ προηγουμένη ἡλικία μου, οὔτε ἡ ἡλικία μου ἀρχίζει ἀπό τήν ἡμέρα τῆς χειροτονίας μου, οὔτε ἔπαυσα νά εἶμαι τό ἴδιο πρόσωπο.

Δηλαδή, ὅταν κατά τήν χειροτονίαν ἑνός Μοναχοῦ γίνῃ ἀλλαγή τοῦ ὀνόματός του, ἤτοι τοῦ προστεθῇ καί δεύτερον ἤ καί τρίτον ὄνομα καί ἀπό Λάμπρος ὀνομασθῇ Λοῦππος, διεγράφη ἡ προηγουμένη ἡλικία του, δηλαδή ἡ προηγουμένη ὕπαρξίς του; Ἀσφαλῶς ὄχι!

Δηλαδή, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ὅταν ἐσαρκώθη καί προσέλαβεν καί τό ὄνομα Ἰησοῦς Χριστός διεγράφη ἡ προαιωνιότης του ὡς Θεός καί ἀπό τότε δέν εἶναι ἄναρχος καί προαιώνιος ἀλλά ἔγινε κτίσμα μέ χρονικήν ἀρχήν;

Αὐτά λέγει ὁ Κτενᾶς καί συνεχίζει, νά ἀντιγράφῃ εἰς τήν ἐπιστολήν του τά ἴδια καί τά ἴδια, συγχέων τό ὄνομα Χριστός μέ τήν Προαιωνίαν ὕπαρξιν τοῦ Προσώπου Του. Διατί ὅλα αὐτά; Διότι ὡς αὐτοσκοπός του (καί σκοπός μερικῶν ἄλλων) ἐτέθη ὁ ἐξωστρακισμός τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου καί ὄχι ἡ ἐπίγνωσις τῆς ἀληθείας.

Ἄς δοῦμε ὅμως τί ἔγραφε ὁ ἴδιος ὁ Κτενᾶς τό 1986 εἰς τό φυλλάδιό του «Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΩΣ ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ» σελ. 7: «***...Τί λέγει τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον διά τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν; Λέγει ὅτι ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, δηλαδή ὁ Χριστός, καί ὅτι «πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο καί χωρίς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέ ἕν ὅ γέγονεν» (Ἰωάν. Α 1-3). Τί λέγουν οἱ ἐνιστάμενοι, ἐωσφορικά, οἱ Ἀρειανοί, διαφεύδοντες τό Εὐαγγέλιον; Ὄχι !*** «***Ἦν καιρός ὅτε οὐκ ἦν***». ***Ὑπῆρξε λέγουν καιρός πού δέν ὑπῆρχε ὁ Χριστός***.»

Τί ἔλεγε; Ἔλεγε τήν ἀλήθεια· αὐτά πού λέμε καί ἐμεῖς σήμερα!

Διά τόν ἴδιον λόγον διά τόν ὁποῖον τόν κατηγοροῦμε ἡμεῖς σήμερον, κατηγοροῦσε αὐτός τότε τούς «ἐνισταμένους» ὡς Ἀρειανούς. Ἄρα ἔγινε Ἀρειανός καί σύμφωνα μέ τά ἴδια του τά λόγια ἔπεσε εἰς τήν Αἵρεσιν τοῦ Ἀρειανισμοῦ. Τούς κατηγοροῦσε ὅτι δέν ἐδέχοντο τήν ὕπαρξίν τοῦ Χριστοῦ προαιωνίως ἀφοῦ ἐδίδασκον πώς δέν ὑπῆρχε πρίν γεννηθῇ. Ἐνῶ σήμερα αὐτός καταγγέλει «***ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος, δέν εἶναι ἁπλᾶ ἀφελής καί ἀνώδυνη διατύπωση. Εἶναι ἡ ρίζα τῆς Οἰκουμενιστικῆς θεωρίας***».

Πότε, λοιπόν λέγει ὁ Κτενᾶς τήν ἀλήθειαν; Τότε ἤ τώρα; Ἀσφαλῶς τότε. Τώρα διδάσκει τήν Αἵρεσιν τοῦ Ἀρειανισμοῦ καί μάλιστα ἀσυστόλως.

ΙΗ) Ἐπιστολή, Λ. Κτενᾶ, Πάτρα, 15-11-2002 (Ε.Η.)

Εἰς τήν ἐπιστολήν αὐτήν ὁ Κτενᾶς οὐδέν τό ἀξιόλογον παρουσιάζει. Τό μόνον περίεργον καί ἀντιφατικόν εἶναι ἡ εὐκολία μέ τήν ὁποίαν συκοφαντεῖ τούς ἄλλους καί αὐτός ὁ ἴδιος παρουσιάζει διά μίαν ἀκόμη φοράν παραπομπάς ἐκ τοῦ Θεοδωρήτου Κύρρου, τόν ὁποῖον πολλάκις ἀποκαλεῖ Ἅγιον.

Ὄχι βεβαίως ἐπειδή ὅσα ἔγραψε ὁ Θεοδώρητος (ὁ ἅγιος τοῦ Κτενᾶ) εἶναι ὅλα σωστά ἤ λάθος, ἀλλά ἐπειδή ὁ Κτενᾶς ἐξαιρεῖται ἀπό κάθε ἔλεγχο καί θά εὕρῃ κάποια δικαιολογία διά νά δικαιολογήσῃ τά ἀδικαιολόγητα καί νά λαμβάνῃ ὑλικό ἀπό ὅπου αὐτός θέλει, χωρίς νά δίδῃ ἀναφοράν σέ κανέναν.

Θά πρέπει λοιπόν νά ἐξηγήσῃ εἰς τούς ἀναγνώστας του: α) Ποῖος εἶναι ὁ «Ἅγιος» Θεοδώρητος καί πότε τόν ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας; β) Τί ἔχει γράψει, ποῖα ἀπό αὐτά ἔχει δεχθῇ ἡ Ἐκκλησία μας καί ποῖα ἔχει ἀπορρίψει; καί γ) Διατί ἡ Ἐκκλησία κατεδίκασε συγγράμματά του;

Τό μόνο τό ὁποῖο φαίνεται ὅτι καλῶς γνωρίζουν εἶναι τί εἶπε ὁ Καρμίρης, ὁ Μπαλάνος, ὁ ΤΥΣΙΑΚ, οἱ Καΐζερμανν καί Ἄϊνχολτς, τί λέγει τό Σύνταγμα τῆς Βατικανείου Συνόδου, οἱ Σλίερ καί Βάρναχ, Βαλέσκε, Κάσσελ, Μάϊντς, Κούρου.

Ἄς εἶπουν λοιπόν ξεκάθαρα, τί δέχεται ἡ Ἐκκλησία μας, τά συγγράμματα τοῦ Θεοδωρήτου ὁ ὁποῖος ἐκηρύχθη **κατά** τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καί διά μεγάλο χρονικό διάστημα **ὑπέρ** τοῦ καταδικασθέντος ὑπό τῆς Γ Οἰκουμενικῆς Συνόδου Νεστορίου ἤ τήν διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου ἡ ὁποία κατακεραυνώνει τόν Νεστόριον;

ΙΘ) Ἐπιστολή-Ἀπάντησις, Λ. Κτενᾶ, Πάτρα, 17-11-2002 (Ε.Η.)

Καί εἰς τήν ἐπιστολήν αὐτήν ἐπαναλαμβάνει τά ἴδια αἱρετικά καί ἐπιμένει εἰς τήν αὐτήν τακτικήν.

Γράφει εἰς τήν ἐν λόγῳ ἐπιστολήν:

«***Ἡ ταπεινότης μου ἐξήγησα πώς ὁ Ἀπόστολος δέν λέγει ὅτι Κεφαλή εἶναι ὁ Υἱός, ἀλλά ὁ Χριστός...***» (σελ. 1).

Καί κατωτέρω συνεχίζει: «***Θέλουν λοιπόν... νά λέγω πώς ὁ Υἱός λέγεται προαιωνίως Χριστός...***» (σελ. 1).

Καί κατωτέρω συνεχίζει: «***Ὅσοι λοιπόν ἀποκαλοῦν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ Χριστόν προαιώνιον προτοῦ σαρκωθῇ πέφτουν σέ αἵρεση...***» (σελ. 1).

Καί κατωτέρω συνεχίζει: «***Οἱ ἀφελεῖς κατήγοροί μου δέν ἔχουν ἀντιληφθῇ πώς μέ τό νά λέγουν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ προαιωνίως Χριστόν, καταργοῦν τήν δευτέραν γέννησιν Αὐτοῦ...***» (σελ. 1).

Καί κατωτέρω συνεχίζει: «***Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ καί Λόγος καί Κύριος λέγεται καί μετά τήν σάρκωση οὐδαμῶς ὅμως λέγεται Χριστός κατά τήν περίοδον***

<u>πού ἦταν ἄσαρκος</u> καί ἀόρατος. Μόνον προφητικῶς λέγεται κάποτε Χριστός ἐπειδή θά σαρκωνόταν σύμφωνα μέ τήν προαιώνιον βουλήν τοῦ Θεοῦ...>> (σελ. 2).

Καί κατωτέρω συνεχίζει: <<***Ὁ Ἀπόστολος ὁμιλεῖ διά Χριστόν, πού ἔχει σάρκα καί αἷμα, συνεπῶς εἶναι αἴρεση νά λέμε πώς ὁμιλεῖ γιά τόν προαιώνιον Θεόν, ὁ ὁποῖος δέν εἶχε σάρκα καί αἷμα!...***>> (σελ. 2).

Καί τέλος κλείνει τήν ἐπιστολήν του μέ τήν κατωτέρω πρότασιν: <<***Εἶναι δέ ἀξιοπρόσεκτο ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου γίνεται ἀπό τήν Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας, τόν Χριστόν, γιατί ὁ Χριστός ἠμποροῦσε νά θυσιασθῆ, νά σταυρωθῆ καί νά ἀναστηθῆ. Γι' αὐτό ὁ Ἄναρχος Λόγος πῆρε ἀρχή, γεννηθείς ἐκ τῆς Παρθένου καί σάρκα λαβών, ὥστε νά ἔχη τί <u>νά θυσιάση</u> ὑπερ τοῦ κόσμου, ἀφοῦ ὡς ἄσαρκος Λόγος <u>δέν ἦταν δυνατόν νά θυσιασθῆ</u>. Ἐπ' αὐτοῦ ὁ Μ. Ἀθανάσιος λέγει:*** <<***Χρεία γέγονεν, ἔχει τι τόν Θεόν <u>ὅ προσενέγκη</u> ὑπέρ ἡμῶν, εἴτε ἐν θανάτῳ εἴτε ἐν ζωῇ. <u>Ὥστε</u> τοῦτο <u>μᾶλλον</u> σώζει ὁ Λόγος, ὅτι ἄνθρωπος γέγονεν***>> ***(ΕΠΕ 12ος, 212)...***>> (σελ. 2 - Αἱ ὑπογραμμίσεις ἰδικαί του).

Εἰς ἀπάντησιν πρός ὅλας τάς ἀνωτέρω διαστρεβλώσεις πρέπει νά ὑπενθυμίσωμεν εἰς τούς ἀναγνώστας τά ἑξῆς ἁπλᾶ καί κατανοητά:

α) Πολλάκις ἔχομεν τονίσει καί αὐτό ἀποτελεῖ καί τό πιστεύω μας, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας. Μάλιστα ὅταν λέγωμεν <<Χριστός>> ἐννοοῦμε τό Πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Λόγου εἰς τό ὁποῖον ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἡνώθη μετά τῆς Θεϊκῆς φύσεώς Του. Ἐθυσιάσθη ὑπέρ ἡμῶν ὡς ἄνθρωπος, ἐνῶ παρέμεινεν ἀπαθής ὡς Θεός, διά νά μᾶς σώσῃ.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λοιπόν ὅταν λέγῃ: <<***<u>Ὥστε</u> τοῦτο <u>μᾶλλον</u> σώζει ὁ Λόγος, ὅτι ἄνθρωπος γέγονεν***>>, δέν ἐννοεῖ ὅτι ἡ σωτηρία προέρχεται μόνον ἀπό τήν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Χριστοῦ. Θέλει νά μᾶς εἴπῃ ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου μᾶς ἔσωσεν ὁ Θεός Λόγος, γενόμενος καί τέλειος ἄνθρωπος διά νά θυσιασθῆ ὑπέρ ἡμῶν.

β) Ὅταν λέγωμεν τήν λέξιν <<Προαιώνιος>> καί ἀναφερόμεθα εἰς τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ἐννοοῦμε ὅτι αὐτό τό Πρόσωπον προϋπῆρχε πάντα καί μάλιστα πρίν ἀπό τήν δημιουργίαν τοῦ κόσμου. Ἄρα <u>τό Πρόσωπον αὐτό εἶναι προαιώνιον καί ἄκτιστον καί ἄναρχον</u>. Ἡ λέξις λοιπόν <<Προαιώνιος>> ἀναφέρεται εἰς τό Πρόσωπον. Δέν ἀναφέρεται εἰς τήν Θείαν φύσιν ἡ ὁποία ὄντως εἶναι προαιώνιος, ἀλλά ποτέ δέν ἐνεργεῖ ἀπροσώπως· οὔτε καί εἰς τήν ἀνθρωπίνην ἡ ὁποία ὄντως **δέν** εἶναι προαιώνιος, ἀλλά ὑποστασιάζεται, παίρνει ὀντότητα, εἰς τό Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ ἐν ἀδιαιρέτω, ἀχωρίστῳ, ἀσυγχύτῳ καί ἀτρέπτω ὑποστατικῇ ἑνώσει μετά τῆς Θείας.

Ὅποιος λοιπόν καθ' οἱονδήποτε τρόπον βλασφημεῖ τόν Χριστόν καί λέγει ὅτι δέν εἶναι προαιώνιος, βλασφημεῖ εἰς τό πρόσωπον αὐτοῦ. Περί βλασφημίας εἰς οἱανδήποτε ἀπό τάς ὑποστάσεις τῆς Ἁγίας Τριάδος ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέγει: <<***Ὁ γάρ εἰς ὁποτέραν τῶν ὑποστάσεων βλασφημῶν οὐ ἕξει ἄφεσιν οὔτε ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, οὔτε ἐν τῳ μέλλοντι***>> (ΕΠΕ, 12, 260).

γ) Ὅταν ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε προαιωνίως τήν Θείαν Φύσιν, προσέλαβεν ἐκ τῆς Θεοτόκου <u>καί</u> τήν ἀνθρωπίνην φύσιν, τήν ὁποίαν δέν εἶχε, **<u>δέν ἔλαβε ταυτοχρόνως καί νέον Πρόσωπον, ἀλλά συνεχίζει νά εἶναι τό ἴδιον, τό προαιώνιον Πρόσωπον. Δέν ἄρχισε νά ὑπάρχῃ ἀπό τότε. Τό προαιώνιον Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ ἔγινε καί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως Πρόσωπον</u>.**

Ἦτο λοιπόν προαιώνιον τό Πρόσωπον τοῦ Λόγου ὅταν εἶχε τήν μίαν, τήν Θείαν φύσιν, καί μετά ὅταν προσέλαβε καί δευτέραν φύσιν (χωρίς δεύτερον πρόσωπον) ἔπαυσε νά εἶναι προαιώνιον; Ὄχι, δέν ἐσταμάτησε νά εἶναι προαιώνιον τό Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, διότι ἡ πρόσληψις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως δέν ἐμείωσεν καί δέν μετέτρεψεν τόν προαιώνιον εἰς μή προαιώνιον. **<u>Διότι ἐάν ὁ Χριστός δέν εἶναι προαιώνιος, δέν εἶναι Θεός ἀλλά κτίσμα.</u>**

Εἰλικρινῶς λυπούμεθα ἐπειδή δύο ὁλόκληρα ἔτη ἔχουν περάσει καί δέν θέλουν νά καταλάβουν εἰς ποίαν αἵρεσιν ἔπεσον οἱ ἴδιοι καί ὁδηγοῦν τούς ὀπαδούς των. Ἂς ἴδωμεν ὅμως τί λέγει καί ὁ Μέγας ὄντως πατήρ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, τόν ὁποῖον παραπλανητικῶς χρησιμοποιεῖ.

Λέγει ὁ Ἅγιος ὅτι τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι προαιώνιον; Ὄχι. Λέγει: ***<<Χρεία γέγονεν, ἔχει τι τόν Θεόν <u>ὅ προσενέγκη</u> ὑπέρ ἡμῶν, εἴτε ἐν θανάτῳ εἴτε ἐν ζωῇ. <u>Ὥστε</u> τοῦτο <u>μᾶλλον</u> σώζει ὁ Λόγος, ὅτι ἄνθρωπος γέγονεν>>*** (ΕΠΕ 12ος, 212).

Τί λέγει δηλαδή;

Λέγει ὅτι ὁ Λόγος σώζει, ὅτι ὑπῆρχεν ἀνάγκη νά ἔχῃ κάτι ὁ Θεός τό ὁποῖον θά προσφέρῃ ὑπέρ ἡμῶν, εἴτε διά τοῦ θανάτου εἴτε διά τῆς ζωῆς, ὥστε ὁ Λόγος σώζει μᾶλλον μέ τοῦτο, ὅτι ἔγινεν ἄνθρωπος. Αὐτό σημαίνει ὅτι δέν ἠμποροῦσε νά πάθη ἡ Θεία φύσις καί διά τοῦτο προσέλαβε <u>τήν ἀνθρωπίνην φύσιν</u> ἡ ὁποία ἠμποροῦσε νά θυσιασθῆ, νά σταυρωθῆ καί νά ἀναστηθῆ.

Διά τήν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Χριστοῦ λοιπόν ὁμιλεῖ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καί ὄχι διά τό Πρόσωπόν του. Τοῦτο φαίνεται εἰς τό ἴδιον τό κείμενον τοῦ Ἁγίου, μόλις μερικάς σειράς πρίν, ὅταν λέγῃ: <<***Διά τοῦτο δι' ἑαυτοῦ ἦλθεν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ταύτην ἐν τῇ ἰδία φύσει κατασήσασθαι ἐκ νέας ἀρχῆς καί γενέσεως θαυμασῆς***>>. Δηλαδή, διά τοῦτο ἦλθεν ὁ Υἱός μέ τόν ἴδιον τόν ἑαυτόν του διά νά δώσῃ <u>εἰς τήν ἀνθρωπίνην φύσιν μέ τήν ἰδικήν του, Θεϊκήν φύσιν</u>, νέαν ἀρχήν καί θαυμαστήν γένεσιν.

Λυπούμεθα λοιπόν, ἄν κάποιοι δέν ἀγαποῦν τήν Ὀρθοδοξίαν καί διαστρεβλώνουν ἀκόμη καί τά λόγια τῶν ἁγίων. Ποῖος ἐξ' ἡμῶν ἰσχυρίσθη κάτι διαφορετικό ἀπό τόν ἅγιον Ἀθανάσιον, ὅτι δηλαδή, τό ὄνομα "Χριστός" δέν σημαίνει τό Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου, τό ἔχον δύο φύσεις; Οὐδείς.

Ἂς ξεκαθαρίση λοιπόν ὁ ὑπερ-θεολόγος καί ὑπέρ-Σύνοδος Κτενᾶς. Τί δέν εἶναι προαιώνιον εἰς τόν Χριστόν; ἡ Θεία φύσις; ἡ ἀνθρωπίνη; ἤ τό Πρόσωπον Αὐτοῦ;

Ἂν ἀπαντήση ὅτι δέν εἶναι προαιωνία ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, θά συμφωνήσωμεν ἀπολύτως. Ἂν ἀπαντήση ὅτι δέν εἶναι ἡ Θεία φύσις ἤ τό Πρόσωπον, σημαίνει ὅτι εἶναι αἱρετικός.

Ἐπειδή πράγματι καί ἐν γνώσει του διαχωρίζει τόν Χριστόν ἀπό τόν Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀσχέτως ἂν θεωρητικῶς τό ἀρνεῖται πρός παραπλάνησιν τῶν ἀφελῶν, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δέν δέχεται τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ὡς προαιώνιον, διότι ἔτσι ἀναγκάζεται ἀπό τήν ἰδιότυπον Ἐκκλησιολογίαν του. Μέ ὅλα ὅσα ἔχει γράψει ὅλο καί περισσότερον μᾶς πείθει περί αὐτοῦ, ὅτι διαχωρίζει τόν Υἱόν καί Λόγον, τόν ὁποῖον θεωρεῖ προαιώνιον, ἀπό τόν Χριστόν, τόν ὁποῖον δέν θεωρεῖ προαιώνιον καί ἔτσι δημιουργεῖ δύο πρόσωπα ὅπως ὁ Αἱρετικός Νεστόριος. Ἐκτός καί ἄν τελικά ἀναζητήση διέξοδο ἀπό αὐτήν τήν Αἵρεσιν μέσῳ μιᾶς ἀλλόκοτης θεωρίας ὅτι ὁ μέν Υἱός εἶναι Πρόσωπον ὁ δέ Χριστός εἶναι κάτι ἄλλο.

Κ) Ἐπιστολή, Ἱερομ. Χρυσοστόμου Κατουνακιώτου, 1-1-2003

Εἰς τήν ἐπιστολήν αὐτήν ἀποδεικνύονται ἡ δημαγωγία καί ἡ ἀσχετοσύνη περιπλεγμένη μέ τήν δολιότητα καί τά αἱρετικά φρονήματα τοῦ Ἱερομ. Χρυσοστόμου Τζανῆ. Συγκεκριμένως:

Κ1) Ἔγραφε ὁ Ἱερομ. Χρυσόστομος μαζί μέ τόν Ἱερομ. Κοσμᾶ Δημητρακάκη καθώς καί μετά τῶν Δ. Σκρέτα καί Ἀ. Βρακάτου, εἰς τήν ἀπό 10-10-2002 ἐπιστολήν των: <<***...ἐάν ἦτο ἀνεπηρέαστος καί ἐάν δέν εἶχε τήν ἀγωνίαν διά τό πῶς θά ἀνακαλύψη αἱρέσεις, δέν θά ἀπεμόνωνε φράσεις, ὡς πράττουν οἱ ἀπ' αἰῶνος αἱρετικοί... Θά ἐλάμβανε ὑπ' ὄψιν του καί τό ὑπόλοιπον κείμενο καθώς καί τάς ἄλλας παραγράφους β, γ, δ, ε, τῆς Ἐγκυκλίου καί δέν θά ἔβλεπε ὡς αἵρεσιν, τήν ἀποκήρυξιν αὐτῆς τῆς συγκεκριμένης προτάσεως ἀπό τήν Ἐγκύκλιον. Δέν θά τήν ἔβλεπε ὡς αἵρεσιν, διότι ἀπό τά ἐν συνεχεία γραφόμενα διευκρινίζεται ἀπό τήν Ἐγκύκλιον....***>> (σελ. 3).

Τί θέλει νά εἴπῃ μέ τά ἀνωτέρω;

Σαφῶς θέλει νά εἴπῃ ὅτι διά νά ἐξάγῃ κανείς σωστό καί ἀντικειμενικό συμπέρασμα, πρέπει νά συνδυάσῃ ὅλας τάς θέσεις ἑνός κειμένου καί νά μήν ἀπομονώνῃ μερικάς μόνο φράσεις.

Αὐτό λοιπόν διά τό ὁποῖον εὐκόλως κατηγορεῖ τούς ἄλλους τό πράττει κατά κόρον ὁ ἴδιος. Δέν πράττει συνδιαστικήν κριτικήν ἀλλά κριτικήν κατά <<Χιλιαστικόν καί σατανικόν>> τρόπον, ὁ ὁποῖος τρόπος του φανερώνεται ξεκάθαρα εἰς τό κατωτέρω κείμενόν του ἀπό τήν ἐπιστολή τῆς 1-1-2003: <<***Γράφει εἰς τήν σελίδα πρώτη:*** <<***Τοῦτον εἶναι ψευδέστατον, διότι ταῦτα γράφω εἰς τήν δευτέραν σελίδα***>> ***Ἀλλάζει ὅμως τίποτα ἄν αὐτά γράφονται εἰς τήν 1ην ἤ τήν 2αν σελίδα; Διατί ὅμως εἶναι ἕτοιμος διά κατηγορίαν καί ὕβριν; Ἐμεῖς τά βλέπουμε γραμμένα εἰς τήν πρώτην σελίδα καί τά ἀντιγράφουμε, πῶς ὁ μον. Βπσσαρίων τά βλέπει εἰς τήν δευτέραν, εἶναι ἀνεξήγητο***>>.

Μέ λίγα λόγια αὐτός μπορεῖ νά κατηγορῇ ὅ,τι βλέπη σέ μία σελίδα καί νά τά ἀντιγράφῃ ὡς αἵρεσιν. Αὐτός, ἡ <<Ἐγκύκλιος>> καί ἡ παρέα του, δύναται νά γράφῃ εἰς μίαν σελίδαν τά χειρότερα αἱρετικά ἀκόμη καί ὅτι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική, καί Ἀποστολική Ἐκκλησία δέν εἶναι Μία ἀλλά Δύο, καί νά μήν πρέπει νά τόν κατηγορήσῃ κανείς, ἐπειδή τό διεκρινίζει μετά ἀπό 2, 3, ἤ 5 σελίδες. Περίεργος, ἀλλά λίαν δημαγωγική καί χιλιαστική τακτική.

Κ2) Εἰς τήν ἀνωτέρω ἐπιστολήν φανερώνεται ἀκόμη ἡ ἀσχετοσύνη, ἡ περιπλεγμένη μέ τήν δολιότητα. Ἀνεξήγητο εἶναι τό φαινόμενο πῶς ὁ π.. Χρυσόστομος, βρίσκει λάθη μόνον εἰς τόν Ἡμεροδείκτην καί κανένα εἰς τήν <<Ἐγκύκλιον>> καί εἰς τά φυλλάδια τῶν Κτενᾶ, Ἀλεξοπούλου καί λοιπῶν!

Πραγματικά δέν βρῆκε λάθη;

Τότε διατί ὁλόκληρον τό χρονικόν διάστημα ἀπό Φεβρουάριον τοῦ 2001 ἕως 5-7-2002 ἔβρισκε λάθη καί διά τοῦτο δέν τήν ὑπέγραψε τήν <<Ἐγκύκλιον>>;

Τότε διατί ἔγραψε ἐπιστολήν εἰς τόν Μεσσηνίας Γρηγόριον, νά ὁρισθῇ Συνοδική ἐπιτροπή διορθώσεως τῆς Ἐγκυκλίου;

Τότε διατί ἔχει παραδεχθῆ ὅτι εἰς τήν <<Ἐγκύκλιον>> ἐγένοντο τροποποιήσεις εἰς τάς ὁποίας συμμετεῖχεν ὁ ἴδιος;

Τότε διατί ἐνῶ ἔλεγε ὅτι ὑπάρχει Ἐκκλησία εἰς τήν Π. Διαθήκην, ἐνῶ ἐδέχετο φάσεις καί περιόδους τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἐδέχετο ὅτι οἱ Ἄγγελοι καί οἱ Πρωτόπλαστοι ἦσαν ἐξ ἀρχῆς μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί ἄλλα σχετικά, δέν ἔγραψε ποτέ ἐναντίον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔγραφον διαφορετικά, ἀλλά ἔγραψε μόνον ἐναντίον τοῦ Ἡμεροδείκτου; Αὐτό εἶναι ἀντικειμενικότης;

Δέν μᾶς χωρίζει ὁ Ἡμεροδείκτης τοῦ 1999, ὅπως δέν μᾶς ἐχώρισαν τόσοι ἄλλοι Ἡμεροδεῖκται καί περιοδικά τοῦ 1974, τοῦ 1978, τοῦ 1981, τοῦ 1985, τοῦ 1988 καί ἑξῆς τῆς δεκαετίας τοῦ 1980 καί τόσα ἄλλα ἔγγραφα μέ τό αὐτό περιεχόμενο. Μᾶς ἐχώρισε τό πεῖσμα των νά μή δεχθοῦν διορθώσεις καί σύνταξιν μίας πράγματι Ὀρθοδόξου Ἐγκυκλίου, τό πεῖσμα τους νά μεταφέρουν μέσα εἰς αὐτήν ὅλα τά αἱρετικά φρονήματα τῶν Κτενᾶ, Ἀλεξοπούλου, καί λοιπῶν.

Ὁ τίτλος λοιπόν, τόν ὁποῖον ὁ Ἱερομ. Χρυσόστομος τοποθετεῖ εἰς τήν ἀνωτέρω ἐπιστολήν του ὅτι δῆθεν <<***Μᾶς χωρίζουν οἱ αἱρέσεις τοῦ Ἡμεροδείκτου καί ὄχι ἡ Ἐγκύκλιος***>> δεικνύει σαφῶς ἀσχετοσύνην, ὄχι ἁπλῆν ἀλλά ὑποκρινομένην καί περιπεπλεγμένην μέ τήν δολιότηταν. Ποῖος εὐθύς καί πραγματικός Χριστιανός καί δή Ὀρθόδοξος Ἱερομόναχος θά ἔλεγε ποτέ ὅτι δέν τόν ἐνδιαφέρουν τά λάθη μιᾶς Ἐγκυκλίου ἀλλά μόνο τά λάθη ἑνός Ἡμεροδείκτου;

Κ3) Τά αἱρετικά φρονήματα τοῦ π.. Χρυσοστόμου Τζανῆ δέν εἶναι ὀλίγα. Ἐπειδή, συνεχῶς καί κατ᾽ ἐξακολούθησιν ἀνέλαβε τόν συνήγορον τοῦ διαβόλου καί γυμνῇ τῇ κεφαλῇ συγχέει σκοπίμως τάς φύσεις τοῦ Χριστοῦ μέ τό Πρόσωπόν Του καί διδάσκει ὅτι: α) Ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος δέν εἶναι προαιώνιος, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία διδάσκει ὅτι εἶναι Προαιώνιος. β) Ὅτι, τό ὄνομα "Χριστός" εἶναι χαρακτηριστικόν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐνῶ τό ὄνομα "Χριστός" εἶναι ἴδιον τοῦ Προσώπου ἐκείνου τό ὁποῖον ἔχει ΔΥΟ φύσεις. γ) Ὅτι δῆθεν ἄν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος ὡς Θεάνθρωπος πρέπει νά δεχθῶμεν ὅτι ὁ Θεός Λόγος εἶχε σάρκα προαιωνίως, ἐνῶ ὁ Χριστός καί ὡς Λόγος καί ὡς Θεάνθρωπος, ἦτο καί παραμένει προαιώνιος, χωρίς νά πρέπει νά δεχθῶμεν ὅτι εἶχε σάρκα προαιωνίως. δ) **Ὁ π. Χρυσόστομος Τζανῆς, δέν πιστεύει ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι προαιώνιος.**

Διά νά ὑποστηρίξῃ τάς θέσεις του αὐτός, χρησιμοποιεῖ καί παρερμηνεύει τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας. Μεταξύ τῶν ἁγίων τούς ὁποίους παρερμηνεύει εἶναι καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Γράφει λοιπόν καί ἑρμηνεύει ὁ ἀνωτέρω Ἱερομόναχος τά κατωτέρω λόγια τοῦ ἁγίου ὡς ἑξῆς:

<<***Ὅταν ὁ Ἱ. Χρυσόστομος λέγει <<οἶδα Χριστόν πρό τῶν αἰώνων ὄντα>> ἀσφαλῶς ἀναφέρεται καί ἐννοεῖ τόν προαιώνιον Λόγον τοῦ Θεοῦ. Καί ὅταν λέγει: <<οἶδα Χριστόν ἐκ Μαρίας γεννηθέντα>> ἐννοεῖ τόν σεσαρκωμένον Λόγον, τόν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος δέν εἶναι προαιώνιος ὡς ἄνθρωπος. Ἀκριβῶς αὐτή τήν διάκρισιν κάνει ὁ Ἅγιος καί ἀναφέρεται, διά τόν ἕνα, ὡς εἰς δύο Χριστούς***>> σελ. 8).

Ἡ ἀνωτέρω ἑρμηνεία, πόρρῳ ἀπέχει ἀπό τήν διδασκαλία τοῦ Ἁγίου. Δέν χρειάζονται ἑρμηνείαν οἱ Ὀρθόδοξοι διά νά καταλάβουν τό κείμενον τοῦ ἁγίου ἄν παρουσιαστῇ ὁλόκληρον καί ὄχι <<ἀκρωτηριασμένον>> ὅπως τό ἐπαρουσίασεν ἀνωτέρω ὁ π. Χρυσόστομος Τζανῆς. Τό κείμενον τοῦ ἁγίου ἔχει ὡς ἑξῆς:

<<***Αὕτη γάρ ἡμῶν ἡ ἐλπίς, καθώς γέγραπται· <<Αὕτη ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκουσί σε τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν, καί ὅν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν>>. Ἐντεῦθεν ἡμῶν ἐπιλαμβάνονται οἱ αἱρετικοί, οἱ ὄντες ἀγνώμονες, οἱ ἀναγινώσκοντες, καί μή ἐπιγινώσκοντες Χριστόν δέ σύ ὅταν ἀκούσῃς, μή τόν Θεόν λογίζου μόνον, μήτε τήν ἕνσαρκον οἰκονομίαν μόνην, ἀλλά τό συναμφότερον, καί τόν Θεόν Λόγον καί τήν ἕνσαρκον οἰκονομίαν. Ἐπεί οἶδα Χριστόν πεινάσαντα, καί οἶδα Χριστόν ἐκ πέντε ἄρτων καί δύο ἰχθύων θρέψαντα πεντακισχιλίους χωρίς γυναικῶν καί παιδίων· οἶδα Χριστόν διψήσαντα, καί οἶδα Χριστόν τό ὕδωρ εἰς οἶνον μεταβαλόντα· οἶδα Χριστόν πλεύσαντα, καί οἶδα Χριστόν ἐπί τῶν ὑδάτων περιπατήσαντα· οἶδα Χριστόν ἀποθανόντα, καί οἶδα Χριστόν νεκρούς ἐγείραντα· οἶδα Χριστόν Πιλάτῳ παρεστῶτα, καί οἶδα Χριστόν τῷ Πατρί συγκαθεζόμενον· οἶδα Χριστόν ὑπό Ἰουδαίων ἐμπτυόμενον, καί οἶδα Χριστόν ὑπό ἀγγέλων προσκυνούμενον· καί τό μέν ἐπάγω τῇ θεότητι, τό δέ τῇ ἀνθρωπότητι. Διά γάρ τοῦτο συναμφότερον εἴρηται, ἐπεί οἶδα Χριστόν ἐκ Μαρίας γεννηθέντα καί οἶδα Χριστόν πρό τῶν αἰώνων ὄντα. Δοξάσωμεν μέν οὖν Ἰησοῦν τόν Χριστόν, τό τεῖχος τό ἄῤῥηκτον, τήν θεμέλιον τόν ἐπί τήν πέτρα τεθεμελιωμένον...***>>

Ὁ Χρυσοῦς τήν γλῶτταν Ἰωάννης, ὁ Μέγας οὗτος ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, δέν ἐπιδέχεται παρερμηνείας. Εἰς ὅλας τάς ἀνωτέρω ἐκφράσεις του ἐννοεῖ τόν ἕναν καί Μοναδικόν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν μέ τάς δύο φύσεις του. Δέν ὁμιλεῖ ἄλλοτε διά τόν Λόγον καί ἄλλοτε διά τόν Χριστόν ὅπως διαστρεβλώνει **ὁ αἱρετικός Χρυσόστομος Κατουνακιώτης**.

Ὅταν λέγει <<***οἶδα Χριστόν πρό τῶν αἰώνων ὄντα, καί οἶδα Χριστόν ἐκ πέντε ἄρτων καί δύο ἰχθύων θρέψαντα πεντακισχιλίους χωρίς γυναικῶν καί παιδίων· καί οἶδα Χριστόν τό ὕδωρ εἰς οἶνον μεταβαλόντα· καί οἶδα Χριστόν ἐπί τῶν ὑδάτων περιπατήσαντα· καί οἶδα Χριστόν νεκρούς ἐγείραντα· καί οἶδα Χριστόν τῷ Πατρί συγκαθεζόμενον· καί οἶδα Χριστόν ὑπό ἀγγέλων προσκυνούμενον***>>, δέν ἀναφέρεται εἰς τόν ἄσαρκον Λόγον τοῦ Θεοῦ ἀλλά εἰς τόν σεσαρκωμένον Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, δηλαδή εἰς τόν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν ὁ ὁποῖος ἐνεργεῖ ὡς Θεός.

Ὅταν λέγει <<***οἶδα Χριστόν πεινάσαντα, καί οἶδα Χριστόν διψήσαντα, οἶδα Χριστόν πλεύσαντα, οἶδα Χριστόν ἀποθανόντα, οἶδα Χριστόν Πιλάτῳ παρεστῶτα, οἶδα Χριστόν ὑπό Ἰουδαίων ἐμπτυόμενον***>>, τότε ἀναφέρεται καί πάλιν εἰς τόν σεσαρκωμένον Λόγον τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τόν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, εἰς τόν ὁποῖον πάσχει ἡ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ φύσις Του.

Δέν εἶναι ὀρθή, ἐπομένως ἡ ἔκφρασις τοῦ π. Χρυσοστόμου Τζανῆ, καθ᾽ ἣν τό: <<***οἶδα Χριστόν πρό τῶν αἰώνων ὄντα ἀσφαλῶς ἀναφέρεται καί ἐννοεῖ τόν προαιώνιον Λόγον τοῦ Θεοῦ***>>. Ὁ Ἅγιος δέν ἀναφέρεται εἰς τόν ἄσαρκον Λόγον καί εἰς τόν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν <<***ὡς εἰς δύο Χριστούς***>>, ὅπως θέλει νά παρουσιάσῃ ὁ π. Χρυσόστομος Τζανής, ὡς νά ἐπρόκειτο δηλαδή διά δύο πρόσωπα, ἀλλά εἰς τήν Θείαν καί τήν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Διά τοῦτο γράφει ξεκάθαρα <<***καί τό μέν ἐπάγω τῇ θεότητι, τό δέ τῇ ἀνθρωπότητι***>>, δηλαδή, τό μέν ἕνα (ἐπάγω = μεταφέρω, ἐπιφέρω, προσδίδω, ταιριάζω) εἰς τήν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ καί τό ἄλλο εἰς τήν ἀνθρωπότητά Του.

Ἡ διατυπωθεῖσα ὑπό τοῦ π. Χρυσοστόμου παρομοίωσις, <<***ὡς εἰς δύο Χριστούς***>>, εἶναι σοβαρή **ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚΗ ΑΙΡΕΣΙΣ**.

Τοιουτοτρόπως μᾶς λέγει ὁ π. Χρυσόστομος ὅτι δέν πρέπει νά συμπεραίνωμεν ὅτι ὁ Χριστός, ὁ ἐκ Μαρίας σαρκωθείς, εἶναι ὡς Θεάνθρωπος προαιώνιος!!!

Δηλαδή ὅταν λέγῃ ὁ ἐκ Μαρίας σαρκωθείς ἤ συνεχίζει νά ἐννοῇ ὅτι αὐτός ὁ ἐκ Μαρίας σαρκωθείς ἔχει μόνον ἀνθρωπίνην φύσιν, καί λησμονεῖ ὅτι ὁ ἴδιος ὁ ἐκ Μαρίας σαρκωθείς (καί ὄχι ἄλλος) εἶναι καί ὁ ***ὑπάρχων πρό πάντων τῶν αἰώνων καί ὁ ἐκ πέντε ἄρτων καί δύο ἰχθύων θρέψας πεντακισχιλίους καί τό ὕδωρ εἰς οἶνον μεταβαλών καί ὁ ἐπί τῶν ὑδάτων περιπατήσας καί ὁ νεκρούς ἐγείρας καί ὁ τῷ Πατρί συγκαθεζόμενος καί ὁ ὑπό ἀγγέλων προσκυνούμενος,*** καί

ἑπομένως ἀφοῦ δέν πιστεύει ὅτι ἔχει δύο φύσεις, δύο θελήσεις καί δύο ἐνεργείας εἶναι ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΗΣ ἤ δέν δέχεται ὅτι τό πρόσωπον τοῦ Θεανθρώπου εἶναι τό ἴδιον τό Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου, ὁπότε διαιρεῖ τό ἕνα Πρόσωπον καί διδάσκει ὅτι ἄλλος εἶναι ὁ Χριστός καί ἄλλος ὁ Λόγος ὡς ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΟΣ. Αὐτή εἶναι **ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚΗ ΑΙΡΕΣΙΣ**.

ΚΑ) Ἐπιστολή, Λ. Κτενᾶ, Πάτρα 20-1-2003 (Ε.Η.).

Εἰς τήν ἐπιστολήν αὐτήν αὐτοαποδεικνύεται καί αὐτοφανεροῦται ὁ δόλιος ρόλος τοῦ Κτενᾶ εἰς τό δημιουργηθέν σχίσμα καί ἡ ἄμεσος εὐθύνη του δι᾽ αὐτό.

ΚΑ1) Ὁμολογεῖ διά πρώτην φοράν ὅτι αὐτός εἶναι ὁ εἰσηγητής τῆς κακοδόξου **νέο-ἐκκλησιολογικῆς** διδασκαλίας, ὅτι δῆθεν εἰσῆλθεν ὁ οἰκουμενισμός εἰς τήν Ἐκκλησίαν, λέγων: <<***γιατί καταγγέλω πώς ἀπό τό 1978 πέρασε ὕπουλα καί ἀθόρυβα στήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ὁ Οἰκουμενισμός, πρᾶγμα πού ὁ πιό ὀρθόδοξος ἀπό μένα διάβολος δέν τό ἔχει μαρτυρήσει. Τό κρατάει μυστικό, γιά νά μήν ἐπαναστατήσουν οἱ ὀρθόδοξοι***>> (σελ. 2).

Ἐνῶ ἄλλα ὑποκρίνεται ὁ Κτενᾶς καί γενικῶς οἱ διορθωταί καί συντάκται τῆς <<Ἐγκυκλίου>> καί τῶν ἐπιστολῶν τῶν δύο Ἀρχιερέων, γράφοντες ἐπί λέξει: <<***ὑποκρινόμενος τόν ἀκριβολόγον σπεύδετε νά ἀπορ-ρίψετε τήν Ἐγκύκλιον, ἐπειδή κατ᾽ ἐσᾶς ὁ σκοπός καί τό «βαθύτερο νόημα» αὐτῆς εἶναι ὅτι «ἐπί σειράν ἐτῶν εἶχεν εἰσέλθει ὁ Οἰκουμενισμός εἰς τήν Ἐκκλησίαν». Δυστυχῶς ἐδῶ ὑποκρίνεσθε ἀπροκαλύπτως. Ἔσεῖς καί ὄχι ἡ Ἐγκύκλιος, ἰσχυρίζεσθε ὅτι εἰσῆλθεν ὁ Οἰκουμενισμός εἰς τήν Ἐκκλησίαν, τό ὁποῖον οὔτε ἐμεῖς οὔτε οἱ πρό ἡμῶν ἀείμνηστοι Ἀρχιερεῖς ἰσχυρίσθημεν...***>>! (Ἐπιστολή ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ ΤΙΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, 28-9-2002, σελ. 3). Τό ποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ οἰκουμενισμός εἰσῆλθεν εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί ποῖος ὑποκρίνεται, φαίνεται πλέον ἀβίαστα ἀπό τήν ἀντιπαράθεσιν τῶν δύο ἐπιστολῶν: ὁ Κτενᾶς.

ΚΑ2) Ὁμολογεῖ διά πρώτην φοράν, ὅτι αὐτός καί οἱ ὑπόλοιποι <<παντελονάδες>> ἐφήρμοσαν Προτεσταντικόν καί οἰκουμενιστικόν σύστημα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Νά τί λέγει ὁ ἴδιος διά τήν δράσιν του καί τούς σκοπούς του: <<***ἐναντιώθηκα καί ἐγώ (ὅπως καί ἄλλοι λαϊκοί «παντελονάδες») στήν ἀξίωση νά λάβη μέρος στήν σύνταξη τῆς Ἐγκυκλίου ἕνας συνοδικός Ἐπίσκοπος... ἐναντιώθηκα δυναμικά στήν πρωτάκουστη ἐξωφρενική ἀπαίτησή του, νά καθίσει αὐτός, μέ τούς ἄλλους Ἀρχιερεῖς μας, στήν θέση τοῦ δικαστῆ, παρόλι ὑπόδικος, καί ὅσοι ἀναιρέσαμε τίς αἱρέσεις του νά κριθοῦμε καί κατακριθοῦμε ὑπ᾽ αὐτοῦ ὡς δῆθεν αἱρετικοί...***>> (σελ. 2-3).

Ἐναντιώθηκε, μᾶς λέγει, κατήργησεν πᾶσαν ἔννοιαν ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ δικαίου καί ἔγινε κριτής Συνοδικοῦ Ἀρχιερέως ἄνευ Συνοδικῆς ἀποφάσεως. Ἔγινε κριτής Συνοδικοῦ Ἀρχιερέως, ὁ ὁποῖος διά νά δικασθῆ ἀπαιτεῖται παρουσία 12 τουλάχιστον ΣΥΝΟΔΙΚΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ. Ἐναντιώθηκε, διατί; Διά τήν πίστιν

του μήπως; Ὄχι! Διά νά μήν καθίση ὁ <<ἐχθρός>> του, δηλαδή, ὁ Ἀρχιερέας <<στήν θέση τοῦ δικαστῆ>> καί <<κριθῆ καί κατακριθῆ ὑπ᾽ αὐτοῦ ὡς αἱρετικός>>.

Ποία ἀπόφασις Συνόδου, κατέστησε τόν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης ὑπόδικον καί τόν Κτενᾶ δικαστήν; **ΚΑΜΜΙΑ.** Μόνον ἡ Προτεσταντική ὑπέρ-Σύνοδος καί ἡ Αἱρετική ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΤΕΝΑ - ΑΛΕΞΟΠΟΛΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ.

Ἀφοῦ ὅμως, κατά τήν Προτεσταντικήν ἀντίληψίν των, ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἦτο ὑπόδικος, τότε διατί ζητοῦσαν ἐκβιαστικῶς τήν ὑπογραφήν του, εἰς τήν λεγομένην καί μή δημοσιευθεῖσαν μέχρι σήμερον <<Ἐγκύκλιόν>> των;;;

ΔΙΑΤΙ, Γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι, Ὑποκριταί;;;

Τά ἐπί πλέον σχόλια μας δέν εἶναι ἀπαραίτητα. Ὁ Ἐωσφορικός ἐγωϊσμός τοῦ Κτενᾶ ἀχρήστευσε τούς Νόμους, τούς Κανόνας καί τήν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ μοναδικόν στόχον ΝΑ ΔΙΚΑΙΩΘΗ ΝΑ ΜΗΝ ΔΙΚΑΣΘΗ Ο ΙΔΙΟΣ ΚΑΙ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΑΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

Ἰδού ὁ Προτεσταντισμός εἰς ὁλόκληρον τό μεγαλεῖον του!

Ἰδού Κτενᾶς, ὁ σύγχρονος Αἱρετικός!

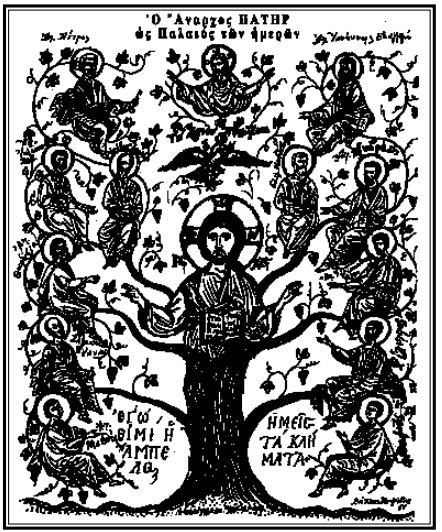

Ἡ ΑΜΠΕΛΟΣ : Συμβολική εἰκών τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ μετά τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

<<***Ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή· ὑμεῖς τά κλήματα· καί ὁ Πατήρ μου ὁ Γεωργός ἐστι***>> (Ἰωάν. 15, 1-8).

<<***Ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, κἀγώ ἐργάζομαι***>> (Ἰωάν. 5, 17).

<<***Ὁ δέ πατήρ ὁ ἐν ἐμοί μένων αὐτός ποιεῖ τά ἔργα***>> (Ἰωάν. 14, 10).

Ἄνω: **Ἡ Δ᾽ Οἰκουμενική Σύνοδος**, ἡ ἐν Χαλκηδόνι συγκροτηθεῖσα τό 451 μ.Χ. κατά τῆς αἱρέσεως τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, ἡ δογματίσασα καί καθορίσασα τόν τρόπον ἑνώσεως τῶν δύο φύσεων ἐν τῷ Προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ, ἤτοι, τήν ΥΠΟΣΤΑΤΙΚΗΝ ΕΝΩΣΙΝ τήν γενομένην <<**ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως, ἀχωρίστως, ἐν ἑνί Προσώπῳ ἤ μιᾷ Ὑποστάσει**>> τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. (Μικρογραφία 16ου αἰ., Ἱ.Μ. Βατοπεδίου)

Δεξιά: **Τό Ἱερόν Λείψανον τῆς Ἁγίας Εὐφημίας,** τό θαυματουργικῶς ἐπικυρῶσαν τόν κατά τῶν Μονοφυσιτῶν Τόμον τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Δ᾽ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐν Χαλκηδόνι τό 451 μ.Χ. (Εὑρίσκεται ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ Ἁγίου Γεωργίου, Φανάριον, Κωνσταντινούπολις)

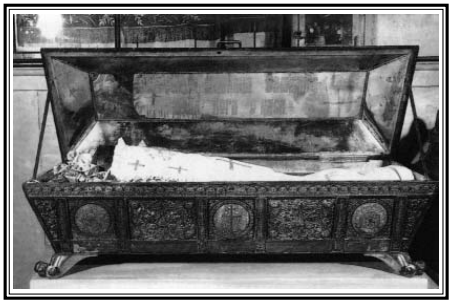

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ

ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΤΩΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ ΤΙΤΟΥ, ΩΣ ΕΧΟΥΝ ΔΙΑΤΥΠΩΘΗ ΕΓΓΡΑΦΩΣ ΕΙΣ ΤΑ ΦΥΛΛΑΔΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ <<ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ>> ΤΩΝ

Κατωτέρω, παραθέτομεν συνοπτικῶς τάς βασικωτέρας ἐκ τῶν αἱρετικῶν δοξασιῶν τοῦ περιβάλλοντος τῶν Μεσσηνίας Γρηγορίου καί Κοζάνης Τίτου, τάς ὁποίας μετέφερεν εἰς ἕν κείμενον καί ἠθέλησε νά ἐπιβάλῃ εἰς τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἐκβιαστικῶς διά <<Συνοδικῆς Ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου>>.

Τό κείμενον αὐτό, δηλαδή, ἡ Αἱρετική Ἐγκύκλιός των περιέχει τάς ἀκολούθους κυριωτέρας αἱρέσεις:

Πρώτη: Ὅτι δῆθεν ὁ Κύριός μας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, δέν εἶναι προαιώνιος. Οὕτω ἀνατρέπουν τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον, χωρίζουν τόν Χριστόν ἀπό τόν Θεόν-Λόγον ὡς εἰς δύο Πρόσωπα, ἀντιλέγουν πρός τήν Ἐκκλησία τήν ψάλλουσαν: <<***Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, τόν ἐκ Παρθένου τεχθέντα...***>> καί ἀντιμάχονται τό Ἱερόν Σύμβολον τῆς Πίστεως: <<***Καί εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ τόν μονογενῆ, τόν ἐκ τοῦ Πατρός γεννηθέντα πρό πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ φωτός, Θεόν ἀληθινόν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι᾽ οὗ τά πάντα ἐγένετο.***>> Δηλαδή, διαστρέφουν ὁλόκληρον τήν Ὀρθόδοξον Διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Δευτέρα: Ὅτι δῆθεν Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ἀλλά <<***αὐτό πού ἔπαθε καί ἐσταυρώθη καί ἀνέστη***>>, δηλαδή, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις Του. Ὅμως αὐτό πού ἐνεργεῖ δέν εἶναι ἡ φύσις, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ Παπικοί, ἀλλά τό πρόσωπον. Τό πρόσωπον ἐνεργεῖ συμφώνως πρός τήν φύσιν του. Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τό Θεϊκόν Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖον ὡς πρός τήν Θείαν φύσιν Του σώζει καί ἀνασταίνει, ἐνῶ ὡς πρός τήν ἀνθρωπίνην σταυροῦται καί ἀνίσταται.

Τρίτη: Ὅτι δῆθεν ἡ ἀναφερομένη ὑπό τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας διάκρισις τῶν περιόδων ἤ φάσεων ἤ καταστάσεων τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι οἰκουμενιστική πλάνη, ἐνῶ πλάνη καί αἵρεσις εἶναι ἡ διδασκαλία των διά τῆς ὁποίας καταργοῦν τήν ὕπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας πρό τῆς Πεντηκοστῆς.

Τετάρτη: Ὅτι δῆθεν οἱ Πρωτόπλαστοι ἐξ ἀρχῆς καί πρό τῆς πτώσεώς των δέν ἦσαν μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Πέμπτη: Ὅτι δῆθεν οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι δέν ἦσαν ἀπ᾽ ἀρχῆς τῆς δημιουργίας των μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἔγιναν μετά τήν Θείαν ἐνανθρώπησιν.

Ἕκτη: Ὅτι δῆθεν ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ΜΙΑ ἀλλά δύο ξεχωριστάι,

ἡ Θριαμβεύουσα καί ἡ Στρατευομένη. Νομίζουν ὅτι οὕτως προφυλάσσουν τούς ὀπαδούς των ἀπό τήν αἵρεσιν τοῦ Καλβίνου καί πίπτουν εἰς μίαν ἄλλην αἵρεσιν κατά τήν ὁποίαν ἀμφισβητοῦν τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί αὐτό ἀκόμη τό Σύμβολον τῆς Πίστεως, τό ὁποῖον λέγει: <<Εἰς **Μίαν**, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν>>.

Ἑβδόμη: Ὅτι δῆθεν ἡ ὕπαρξις τῆς Ἐκκλησίας ἀρχίζει μέ τήν Πεντηκοστήν ἤ μέ τήν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἤ μέ τήν Σταύρωσιν Του, καθ' ὅτι, ὡς λέγουν ἡ Ἐκκλησία ἄρχισε νά ὑπάρχῃ ὅταν τό αἷμα Του ἐχύθη ἐπί τοῦ Σταυροῦ καί ἄλλα παρεμφερῆ. Ἀντιστρατεύονται δηλαδή τήν Ὀρθόδοξον διδασκαλίαν, κατά τήν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει πρό ἡλίου καί σελήνης, κατά τόν Ἅγ. Κλήμην Ρώμης, πρό τοῦ Ἀδάμ καί πρό πάντων τῶν αἰώνων, κατά τόν Ἅγ. Ἐπιφάνιον Κύπρου καί ὅτι, οἱ Ἀπόστολοι δέν ἔσκαψαν εἰς βάθος διά νά τήν θεμελιώσουν ἀλλά εὗρον θεμέλιον παλαιόν, τό τῶν Προφητῶν, κατά τόν Ἅγ. Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον, καί λίθον ἀκρογωνιαῖον, τόν Χριστόν, κατά τόν Ἀπ. Παῦλον.

Ὀγδόη: Ὅτι δῆθεν ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἄσχετος μέ τήν Ἁγία Τριάδα. Ἐνῶ εἶναι γνωστόν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει Κεφαλήν της τόν Χριστόν, τόν Ἕνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, καί ἑπομένως ὁλόκληρη ἡ ἀδιαίρετος Ἁγία Τριάς τήν κατευθύνει ὡς ὑπερτάτη Ἀρχή καί Ἐξουσία, κατά τούς Ἁγίους Ἰγνάτιον, Χρυσόστομον, Κύριλλον, Μάξιμον, Φώτιον καί τούς Ἐκκλησιαστικούς Πατέρας Συμεών Θεσσαλονίκης, Μητροφάνην Ἀλεξανδρείας καί Πέτρον Μογίλαν.

Ἐνάτη: Ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι κτίσμα δημιουργηθέν ἐν χρόνῳ.

Δεκάτη: Ὅτι εἶναι δογματικόν λάθος νά θέτομεν τόν Χριστόν εἰς τήν θέσιν τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἑνδεκάτη: Ὅτι ὁ Θεός Λόγος, πρίν ἐνσαρκωθῇ δέν ἦτο Κεφαλή καμμιᾶς Ἐκκλησίας.

Δωδεκάτη: Ὅτι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ὁ Θεός Λόγος, ἀλλά ὁ σταυρωθείς Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός.

Δεκάτη τρίτη: Ὅτι τά περί ἀοράτου Ἐκκλησίας εἶναι Προτεσταντικές πλάνες.

Δεκάτη τετάρτη: Ὅτι ὁ Χριστός, ὡς νά ἦτο ἀντίδικος τῆς Ἁγίας Τριάδος, δέν θά ἀφήσῃ τήν Ἐκκλησία νά περάσῃ εἰς τά χέρια Αὐτῆς.

Δεκάτη πέμπτη: Ὅτι ὁ Χριστός ἔχει ἐξουσίες τίς ὁποῖες στερεῖται ἡ Ἁγία Τριάς.

Δεκάτη ἕκτη: Ὅτι ὁ Χριστός εἶναι διηρημένος τῆς Ἁγίας Τριάδος ὡς τέταρτον πρόσωπον.

ΑΙ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΑΙ, ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ

ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΥΦ' ΕΝΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ, ΤΟΥ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥ, ΤΡΙΑΔΟΜΑΧΟΥ, ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΟΥ, ΠΡΩΗΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

Τό Ἱερόν Πηδάλιον καί ὅλοι οἱ σχετικοί Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι σαφεῖς καί μᾶς λέγουν ὅτι ὁ ἐπίσκοπος χειροτονεῖται ἀπό δύο ἤ τρεῖς ἐπισκόπους <<***Ἐπίσκοπος χειροτονείσθω ὑπό δύο ἤ τριῶν Ἐπισκόπων***>> (ΙΕΡΟΝ ΠΗΔΑΛΙΟΝ ΣΕΛ. 1-3, Κανών Α□ τῶν Ἀποστολικῶν Κανόνων).

Ἄν δι' ὁποιονδήποτε λόγον εἶναι δύσκολον νά συγκεντρωθοῦν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι, πρέπει ὅσοι δέν προσέλθουν, νά στείλουν γράμμα ὅτι συμφωνοῦν μέ τήν χειροτονίαν. <<***Ἐπεί δέ τοῦτο εἶναι δύσκολον, τό ὀλιγώτερον πρέπει νά τόν χειροτονοῦσι τρεῖς, καί οἱ λοιποί νά γίνωνται σύμψηφοι εἰς τήν χειροτονίαν αὐτοῦ διά γραμμάτων...***>>

Ὅποιος χειροτονηθῇ ἀπό ἕναν ἐπίσκοπον νά καθαιρῆται μαζί μέ αὐτόν πού θά τόν χειροτονήσῃ <<***ἐκεῖνος ὁποῦ χειροτονηθῇ ἀπό ἕνα Ἐπίσκοπον, νά καθαίρεται, ὁμοῦ μέ τόν χειροτονήσαντα***>>.

Ἡ ἐξαίρεσις μπορεῖ νά γίνῃ μόνον ἄν εἶναι μεγάλη ἀνάγκη, π.χ διωγμός, καί εἶναι ἀδύνατον νά παρευρεθοῦν πολλοί, ὁπότε ὁ ὑποψήφιος χειροτονεῖται ἀπό ἕναν, ἀλλά μέ τήν σύμφωνον γνώμην ὅλων, <<***μόνον ἄν κατά ἀνάγκην διωγμοῦ, ἤ ἄλλην τινά αἰτίαν, δέν ἠμποροῦν πολλοί νά συναχθοῦν, καί μέ τήν ψῆφον τούτων χειροτονηθῇ ἀπό ἕνα***>>.

Ὅταν οἱ Κανόνες ὁρίζουν ὅτι <<***μέ τήν ψῆφον τούτων χειροτονηθῇ***>> ἐννοοῦν τήν συμφωνία τῶν Ἀρχιερέων διά τήν κάθε μία συγκεκριμένη χειροτονία.

Αἱ δικαιολογίαι αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦνται, ὅτι δῆθεν ἔτσι ἐνήργησεν ὁ Ἅγιος Πατέρας Ματθαῖος εἶναι λανθασμέναι. Αὐτός ἀνέμενε ἐπί 11 ὁλόκληρα χρόνια τήν ἐπιστροφήν τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου καί τῶν λοιπῶν. Μάλιστα δέ, πρίν προβῇ εἰς χειροτονίαν τό 1948, ἐκάλεσε τρεῖς φοράς δι' ἐπιστολῆς του τόν πρώην Φλωρίνης καί, ἀφοῦ δέν ἔλαβεν ἀπάντησιν, τότε προέβη εἰς χειροτονίαν, εἰς ἡλικίαν 89 ἐτῶν. **Ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος δέν ἀνέμενε οὔτε <<τά σαράντα>> τοῦ Κοζάνης Τίτου.**

Ἄλλοι παρεμφερεῖς Κανόνες:

α) Ὑπό πόσων καθίστασθαι τόν ἐπίσκοπον. <<***Ἐπίσκοπον προσήκει μάλιστα μέν ὑπό πάντων τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ καθίστασθαι. Εἰ δέ δυσχερές εἴη τό τοιοῦτο, ἤ διά κατεπείγουσαν ἀνάγκην ἤ διά μῆκος ὁδοῦ, ἐξ ἅπαν-***

τος τρεῖς ἐπί τό αὐτό συναγομένους, συμψήφων γινομένων καί τῶν ἀπόντων καί συντιθεμένων διά γραμμάτων, τότε τήν χειροτονίαν ποεῖσθαι· τό δέ κῦρος τῶν γινομένων δίδοσθαι καθ' ἑκάστην ἐπαρχίαν τῷ μητροπολίτῃ>> (Κανών Δ□ τῆς Α□ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Δηλαδή, πρέπει νά χειροτονῆται ὁ ἐπίσκοπος ἀπό ὅλους τούς ἐπισκόπους τῆς ἐπαρχίας. Ἐάν αὐτό εἶναι δύσκολον, διά ὁποιανδήποτε αἰτίαν νά χειροτονῆται τουλάχιστον ἀπό τρεῖς, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι, οἱ ὁποῖοι θά ἀπουσιάζουν νά στέλνουν γράμματα καί νά συμφωνοῦν μέ τή συγκεκριμένην χειροτονίαν. Τό κῦρος δέ τῶν χειροτονιῶν ἀνήκει εἰς τόν μητροπολίτην κάθε ἐπαρχίας.

β) Περί τοῦ μή ὑπέρ τό τρίμηνον ὑπερτίθεσθαι τάς τῶν ἐπισκόπων χειροτονίας. <<***Ἐπειδή περ τινές τῶν μητροπολιτῶν, ὡς περιπχήθημεν, ἀμελοῦσι τῶν ἐγκεχειρισμένων αὐτοῖς ποιμνίων καί ἀναβάλλονται τάς χειροτονίας τῶν ἐπισκόπων, ἔδοξε τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ, ἐντός τριῶν μηνῶν γίνεσθαι τάς χειροτονίας τῶν ἐπισκόπων, εἰ μήποτε ἄρα ἀπαραίτητος ἀνάγκη παρασκευάσοι ἐπιταθῆναι τόν τῆς ἀναβολῆς χρόνον. Εἰ δέ μή τοῦτο ποιήσοι, ὑποκεῖσθαι αὐτόν ἐκκλησιαστικοῖς ἐπιτιμίοις. Τήν μέν τοι πρόσοδον τῆς χηρευούσης ἐκκλησίας, σῴαν παρά τῷ οἰκονόμῳ τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας φυλάττεσθαι***>> (Κανών ΚΕ□ τῆς Δ□ ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Δηλαδή, ἐπειδή μερικοί μητροπολῖται ἀμελοῦν τό ποίμνιό των καί ἀναβάλλουν τάς χειροτονίας, ἀπεφασίσθη ἀπό τήν Σύνοδον νά γίνονται αἱ χειροτονίαι ἐντός τριῶν μηνῶν ἀπό τῆς ἐκλογῆς.

γ) Ὅτι ἐπίσκοπος οὐ χειροτονεῖται χωρίς τῆς τοῦ μητροπολίτου παρουσίας. <<***Ἐπίσκοπον μή χειροτονεῖσθαι δίχα συνόδου καί παρουσίας τοῦ ἐν τῇ μητροπόλει τῆς ἐπαρχίας· τούτου δέ παρόντος ἐξάπαντος, βέλτιον μέν συνεῖναι αὐτῷ πάντας τούς ἐν τῇ ἐπαρχία συλλειτουργούς, οὕς καί προσίκει δι' ἐπιστολῆς τόν ἐν τῇ μητροπόλει συγκαλεῖν. Καί εἰ μέν ἀπαντοῖεν οἱ πάντες, βέλτιον· εἰ δέ δυσχερές τοῦτο εἴη, τούς γε πλείους ἐξάπαντος παρεῖναι δεῖ ἤ διά γραμμάτων ὁμοψήφους γενέσθαι, καί οὕτω μετά τῆς τῶν πλειόντων ἤτοι παρουσίας ἤ ψήφου γίνεσθαι τήν κατάστασιν· εἰ δέ ἄλλως παρά τά ὡρισμένα γίγνοιτο, μηδέν ἰσχύειν τήν χειροτονίαν. Εἰ δέ κατά ὡρισμένον κανόνα γίγνοιτο ἡ κατάστασις, ἀντιλέγοιεν δέ τινες δι' οἰκείαν φιλονεικίαν, κρατεῖν τήν τῶν πλειόνων ψῆφον***>> (Κανών ΙΘ□ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου).

Δηλαδή, ὁ κανών οὗτος διατάζει, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος δέν πρέπει νά χειροτονεῖται χωρίς τήν γνώμην συνόδου, χωρίς τήν παρουσία τοῦ μητροπολίτου τῆς ἐπαρχίας, χωρίς ὅλους τούς συλλειτουργούς ἢ χωρίς τήν ἔγγραφον ἀπάντησιν πάντων τῶν μή προσελθόντων. Εἰς περιπτώσεις κατά τάς ὁποίας ἔχομεν διαφωνίας, τότε ἄς ἐπικρατῇ, ἡ γνώμη τῶν περισσοτέρων.

δ) Ὅτι οὐκ ἔξεστι τῷ ἐπισκόπῳ καθιστᾶν ἑαυτῷ διάδοχον.

<<***Ἐπίσκοπον μή ἐξεῖναι ἀντ' αὐτοῦ καθιστᾶν ἕτερον ἑαυτοῦ διάδοχον, κἄν πρός τῇ τελευτῇ τοῦ βίου τυγχάνει. Εἰ δέ τι τοιοῦτον γίγνοιτο, ἄκυρον εἶναι τήν κατάστασιν. Φυλάττεσθαι δέ τόν θεσμόν τόν ἐκκλησιαστικόν περιέχοντα, μή δεῖν ἄλλως γίγνεσθαι ἐπίσκοπον ἤ μετά συνόδου καί ἐπικρίσεως ἐπισκόπων, τῶν μετά τήν κοίμησιν τοῦ ἀναπαυσαμένου τήν ἐξουσίαν ἐκόντων τοῦ προάγεσθαι τόν ἄξιον***>> (Κανών ΚΓ□ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου).

Δηλαδή, ὁ ἐπίσκοπος δέν πρέπει νά ὁρίζη τόν διάδοχόν του ἀκόμη καί ἄν εὑρίσκεται πρό τοῦ θανάτου του. Ἐάν δέ κάνῃ κάτι τέτοιο, αὐτή ἡ κατάστασις θά εἶναι ἄκυρη. Νά φυλάττετε τόν ἐκκλησιαστικόν θεσμόν, ὅτι δέν πρέπει νά χειροτονῆται ἐπίσκοπος χωρίς Σύνοδο καί χωρίς κρίσιν ἐπισκόπων πού θά ἀποφασίσουν μετά τήν κοίμησιν τοῦ θανόντος καί οἱ ὁποῖοι ἔχουν τήν εὐθύνη καί ἐξουσία νά ἐπιλέξουν τόν πλέον ἄξιον.

ε) Περί τοῦ μή ἐξεῖναι ἐπίσκοπον, εἰ μή ἀπό πολλῶν χειροτονεῖσθαι· εἰ δέ ἀνάγκη γένηται, κἄν ἀπό τριῶν ὁ ἐπίσκοπος χειροτονηθείη. <<***Αὐρήλιος ἐπίσκοπος εἶπε· Τί πρός ταῦτα λέγει ἡ ὑμετέρα ἁγιωσύνη; Ἀπό πάντων τῶν Ἐπισκόπων ἐλέχθη. Ὀφείλει παρ' ἡμῶν τά ὁρισθέντα ἐκ τῶν πρό ἡμῶν φυλαχθῆναι, ὧν τινων ὡς ἔτυχεν ἀβούλως οἱ πρωτεύοντες τῆς οἰασδήποτε ἐπαρχίας ἀμελεῖν κατατολμῶσι. Πολλοί οὖν ἐπίσκοποι συναχθέντες ἐπίσκοπον χειροτονήσουσιν. Εἰ δέ ἀνάγκη γένηται, τρεῖς ἐπίσκοποι, ἐν οἱῳδήποτε ἄν τόπῳ ὦσι, τῷ τοῦ πρωτεύοντος παραγγέλματι χειροτονήσουσι τόν ἐπίσκοπον. Καί ἐάν τις ἔν τινι ἐναντιωθῇ τῇ ἰδίᾳ ὁμολογίᾳ ἤ τῇ ὑπογραφῇ, αὐτός ἑαυτόν ἀποστερήσει τῆς τιμῆς***>> (Κανών ΙΓ□ τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου).

Δηλαδή, Αὐρήλιος ὁ ἐπίσκοπος εἶπεν· Τί λέτε δι᾽ αὐτά; Ἔχει εἰπωθῆ ὅτι πρέπει νά χειροτονῆται ἀπό ὅλους τούς ἐπισκόπους. Ἄν ὅμως εἶναι ἀνάγκη ἀπό τρεῖς ἐπισκόπους, πού θά ἔλθουν ἀπό ὁποιοδήποτε μέρος καί θά ὑπακούσουν εἰς τήν ἐντολήν τοῦ μητροπολίτου νά χειροτονήσουν ἐπίσκοπον.

στ) Πόσοι ἐπίσκοποι ἐπίσκοπον χειροτονεῖν ὀφείλουσιν. <<***Ὀνωράτος καί Οὐρβανός ἐπίσκοποι εἶπον· Κἀκεῖνο ἡμῖν ἐνετάλη, ἐπειδή ἐκ τοῦ πλησίον ἀδελφοί ἡμῶν δύο ἐπίσκοποι τῆς Νουμιδίας χειροτονῆσαι ἐτόλμησαν ἱερέα, κρίνατε μή γενέσθαι χειροτονίας ἐπισκόπων, εἰ μή ἀπό δώδεκα. Αὐρήλιος ἐπίσκοπος εἶπεν· Ὁ ἀρχαῖος τύπος φυλαχθῆναι, ἵνα μή ἥττονες τριῶν τῶν ὁρισθέντων εἰς χειροτονίαν ἐπισκόπων ἀρκέσωσι, διότι ἐν Τριπόλει τυχόν καί ἐν Ἀρζουῖν δῆλον ὡς παρέγκεινται βάρβαρα ἔθνη, ἐν Τριπόλει δέ πέντε καί μόνοι εἰσίν, ὡς γινώσκετε, ἐπίσκοποι καί δυνατόν ἐξ αὐτοῦ πολλάκις τοῦ ἀριθμοῦ τούς δύο ἀνάγκη τινί κατέχεσθαι. Δυσχερές γάρ ἐστιν ἐξ οἱουδήποτε ἀριθμοῦ πάντας δύνασθαι ἀπαντῆσαι, μή ὀφεῖλει τοῦτο αὐτό παρεμποδῶν εἶναι τῷ χρησίμῳ τῆς ἐκκλησίας· καί γάρ εἰς ταύτην τήν ἐκκλησίαν, εἰς ἥν κατηξίωσεν ἡ ὑμετέρα συνελθεῖν ἁγιωσύνη, συχνῶς καί σχεδόν κατά Κυριακήν χειροτονουμένους ἔχομεν. Μή ἄρα δύναμαι συνεχῶς δώδεκα ἤ δέκα ἤ***

οὐχί πολύ ἐλάττους συγκαλεῖν ἐπισκόπους; Δύο δέ γείτονας προσζεῦξαι εὐχερές ἐστι τῇ ἐμῇ βραχύτητι. Διό ὁρᾷ σύν ἐμοί ἡ ὑμετέρα ἀγάπη, τοῦτο αὐτό μή δύνασθαι παραφυλαχθῆναι» (Κανών ΜΘ΄ τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου).

Ὀνωράτος καί Οὐρβανός εἶπαν: Ὁ ἁρχαῖος τύπος πρέπει νά διαφυλαχθῇ ὅτι τουλάχιστον 3 ἐπίσκοποι χειροτονοῦν. Ὅταν ὅμως εἶναι ἀνάγκη καί δέν μποροῦν νά συγκεντρωθοῦν 12 ἤ 10 ἐπίσκοποι ἀρκοῦν δύο μαζί μέ τό μητροπολίτην.

ζ) Πόσοι ἐπίσκοποι ἐπίσκοπον χειροτονεῖν ὀφείλουσιν «***Ἐκεῖνο δέ ὁρίσαι δεῖ, ὥστε, ἐάν ποτε πρός ἐπιλογήν ἐπισκόπου προέλθωμεν καί ἀναφυῇ τις ἀντιλογία, ἐπειδή τά τοιαῦτα παρ' ἡμῖν ἐιρακταῖσθησαν, τολμηρόν εἶναι λοιπόν τρεῖς μόνους πρός τό καθᾶραι τόν χειροτονηθησόμενον εὑρεθῆναι, ἀλλά τῷ προλεχθέντι ἀριθμῷ προστεθῇ εἷς καί δύο, καί ἐπί αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, οὗ μέλλει χειροτονεῖσθαι, ἐξετασθῶσι πρῶτον τά πρόσωπα τῶν ἀντιλεγόντων, εἰς ὕστερον γάρ καί τά προτεθειμένα συζευχθῶσι· καί ὅτε φανείη ἐπί δημοσίας προσόφεως, εἶθ' οὕτω χειροτονηθείη. Ἐάν τοῦτο καταδέχηται ἡ ὑμετέρα ἁγιωσύνη, τῇ ὁμονοητικῇ ἀποκρίσει τοῦ ὑμετέρου ἀξιώματος βεβαιωθείη. Ἀπό πάντων τῶν ἐπισκόπων ἐλέχθη. Πάνυ ἀρέσκει***» (Κανών Ν΄ τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου).

Δηλαδή, ἐάν παρουσιασθῇ διχογνωμία διά τήν ἐπιλογήν ἐπισκόπου πρέπει νά ἐξετασθοῦν πρῶτα ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι διαφωνοῦν.

Ἡ χειροτονία Ἐπισκόπου, χειροτονηθέντος ὑφ' ἑνός Ἐπισκόπου, ὅπως τονίζουν οἱ ἀνωτέρω Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι Ἀντικανονική καί Ἄκυρος.

Ὑπάρχει ὅμως περίπτωσις, ὅταν καί ἐφ' ὅσον ἰσχύουν ἀποδεδειγμένως ἰδιαίτεραι συνθῆκαι διωγμοῦ ἤ ἄλλης σοβαρῆς ἀνάγκης «***Ἐξ ἀνάγκης καί νόμου μετάθεσις γίνεται***» (Ἑβρ. Ζ΄ 12), ἡ ἴδια ἡ χειροτονία νά εἶναι Κανονική καί Ἔγκυρος, παρά τούς ἀνωτέρῳ Κανόνας. Τέτοια χειροτονία δέν ὑπόκειται εἰς τούς νόμους, ἀλλά ἀκολουθεῖ τό μεγαλύτερο καλό, χάριν τοῦ ὁποίου πραγματοποιεῖται.

Ἀκολουθεῖ δηλαδή τήν ὁδόν τῆς «Οἰκονομίας». Καμμία οἰκονομία ὅμως, δέν ἀχρηστεύει τούς πανάρχαιους νόμους τῆς Ἐκκλησίας. Κάθε οἰκονομία πρέπει νά εἶναι ἀληθινή, προσωρινή, καί νά ἀποδεικνύεται ἡ ἀνάγκη ἐφαρμογῆς της, μέ πραγματικά δεδομένα καί ὄχι βάσει προσωπικῶν ἀντιλήψεων.

Αὐτά ἀκριβῶς ἀναγράφονται καί εἰς τόν Ἡμεροδείκτην τοῦ 1998 εἰς τόν ὁποῖον ἀποδεικνύεται ἡ Κανονικότητα τῶν χειροτονιῶν τοῦ ἀειμνήστου πατρός ἡμῶν Ματθαίου Καρπαδάκη, λόγῳ πραγματικῆς ἀνάγκης: «***Ἡ ἀπειλή δηλαδή τῆς ἀντικανονικότητος κατά συγκατάβασιν καί οἰκονομίαν αἴρεται ἐν τοῖς κατόπιν καί δή ἐφ' ὅσον ἀποδειχθῇ*** «***περίπτωσις διωγμοῦ***» ***ἤ καί "ἀπαρρησίαστον τῶν Ἐπισκόπων"***» (σελ. 43-44). Δηλαδή ἡ ἀντικανονικότης δέν ὑπάρχει ἐφ' ὅσον ἀπεδείχθη ὅτι εἰς τήν συγκεκριμένην περίπτωσιν δέν ὑπῆρχε δυνατότης νά παρευρεθοῦν Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι.

Ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν γεγονότων, τῶν στοιχείων καί τῶν δεδομένων τῶν περιπτώσεων τοῦ ἀειμνήστου Πατρός Ματθαίου καί ἐκείνης τῶν χειροτονιῶν τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου, οὐδεμία ὁμοιότης ὑπάρχει. Τά πράγματα εἶναι ἐντελῶς διαφορετικά διότι:

α) Ὁ Ἅγιος Πατήρ ἡμῶν Ματθαῖος ἦτο Ὀρθόδοξος, δέν εἶχε κατηγορηθῆ ἐπί κανενός θέματος πίστεως, ἐνῶ ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος καί τό περιβάλλον του, ἐδίδαξαν προφορικῶς καί γραπτῶς καί μάλιστα μέ τήν μορφήν "Ἐγκυκλίου" αἱρέσεις ἐπί αἱρέσεων καί ἐκατηγορήθησαν σαφῶς καί συγκεκριμένως διά **Τριαδολογικάς, Χριστολογικάς καί Ἐκκλησιολογικάς αἱρέσεις** τάς ὁποίας πεισμόνως συνεχίζουν νά διακρατοῦν καί νά ἐμφανίζουν ὡς διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας.

β) Ὁ Πατήρ Ματθαῖος, 90 ἐτῶν γέρων, ἦτο μόνος ἐπί 11 χρόνια καί ἀνέμενε τήν ἐπιστροφήν τῶν ἄλλων ἐπισκόπων, ἐνῶ ὁ Μεσσηνίας, οὔτε 80 ἐτῶν, δέν περίμενε οὔτε 11 ἡμέρας, διότι τό περιβάλλον του τόν ἔπεισε νά προβῇ τάχιστα εἰς χειροτονίας μήπως καί πεθάνει καί τούς ἀφήσει ἐκτεθειμένους!

γ) Ὁ Πατήρ Ματθαῖος συνεζήτησε πολλάκις, πρό καί μετά τήν διά ἐπισήμου Ἐγκυκλίου διακοπήν ἐπικοινωνίας μετά τῶν ἀντιδίκων του, ἐπί 11 ἔτη ἀναμονῆς. Ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος δέν συζήτησε καθόλου μαζί μου μετά τήν αὐθαίρετον διακοπήν του καί τήν μή δημοσίευσιν Ἐγκυκλίου. Προέβη δέ εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων μόνος του, ἐντός 10ημέρου ἀπό τόν θάνατον τοῦ Κοζάνης Τίτου.

δ) Ὁ ἀείμνηστος Πατήρ Ματθαῖος, καίτι ὁ ἴδιος εἶχε διακόψει πνευματικήν ἐπικοινωνίαν, συναντήθηκε μέ τόν πρώην Φλωρίνης ἀρκετάς φοράς καί, ὅταν ἐπρόκειτο νά χειροτονήσῃ, πάλιν τοῦ ἔστειλε ἐπιστολάς ζητῶν τήν συμμετοχήν του. Ἀφοῦ ὅμως δέν ἔλαβεν ἀπάντησιν προέβη μόνος του εἰς χειροτονίαν. Ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος καίτι δέν ἦτο μόνος του μετά τόν θάνατον τοῦ Κοζάνης Τίτου, διότι δέν ὑπῆρξε καμμία ἔγκυρη διακοπή πνευματικῆς κοινωνίας μεταξύ μας, οὔτε δημοσίευσις τοῦ ἐπισήμου πιστεύω του, ἤτοι, τῆς «Ἐγκυκλίου» του, δέν ἐπικοινώνησε ποτέ μαζί μου παρότι αὐτό ὤφειλε νά κάνῃ καί παρότι καί ὁ ἴδιος εἶχε δεσμευθῆ περί αὐτοῦ εἰς τήν τελευταίαν του ἐπιστολήν καί ἐγώ τοῦ τό εἶχα ζητήσει κατ' ἐπανάληψιν δι' ἐπιστολῶν μου.

Διά τήν Ἱστορίαν, ΟΥΔΕΜΙΑ ΣΥΣΧΕΤΙΣΙΣ τῶν χειροτονιῶν τοῦ Ἀειμνήστου Ματθαίου μπορεῖ νά γίνῃ μετ' αὐτῶν τοῦ τέως Μεσσηνίας Γρηγορίου.

ε) Ὁ Πατήρ Ματθαῖος δέν εἶχε οὔτε ἐνωρίτερον οὔτε ἀργότερον ἄλλη δυνατότητα παρά νά προβῇ εἰς χειροτονίας ὑφ' ἑνός, ἐνῶ ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος ἐπεβάλετο νά συνεργασθῇ μαζί μου. Ἐπί πλέον εἶχε τήν δυνατότητα νά χειροτονήσῃ ἐπισκόπους μεθ' ἑτέρων ἐνωρίτερον,

ὑλοποιῶντας Συνοδικάς ἀποφάσεις τοῦ 1997, 1998, Φεβρουαρίου 2002, ἀλλά σκοπίμως καί ἐνόχως δέν τό ἔπραττε.

Τά ἀνωτέρῳ πείθουν καί τόν πλέον δύσπιστον ὅτι οὐδεμία σχέσις πίστεως ἤ ἐνεργειῶν ὑπάρχει μεταξύ τοῦ ἁγίου Πατρός ἡμῶν Ματθαίου καί τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου διά νά δικαιοῦνται τόσον ὁ ἴδιος ὁ πρώην Μεσσηνίας ὅσον καί οἱ κατευθύνοντες αὐτῶν, ἀλλά καί οἱ ὀπαδοί των, νά ἐπικαλοῦνται τό ὄνομα καί τά ἔργα τοῦ Ἁγίου Πατρός.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Φορητή Εἰκών τοῦ 17ου αἰῶνος, ἔργον Θεοδώρου Πουλάκη τοῦ Κρητός)

<<***Σήμερον γεννᾶται ἐκ Παρθένου, ὁ δρακί τήν πᾶσαν ἔχων κτίσιν.***>>

<<***Τί σοί προσενέγκωμεν Χριστέ, ὅτι ὤφθης ἐπί γῆς ὡς ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς; ἕκαστον γάρ ΤΩΝ ΥΠΟ ΣΟΥ ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ΚΤΙΣΜΑΤΩΝ, τήν εὐχαριστίαν σοι προσάγει· οἱ Ἄγγελοι τόν ὕμνον· οἱ οὐρανοί τόν Ἀστέρα· οἱ Μάγοι τά δῶρα· οἱ Ποιμένες τό θαῦμα· ἡ γῆ τό σπήλαιον· ἡ ἔρημος τήν φάτνην· ἡμεῖς δέ Μητέρα Παρθένον. Ο ΠΡΟ ΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ ἐλέησον ἡμᾶς.***>> (Στιχηρόν Ἰδιόμελον τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἑορτῆς)

ΑΥΤΟΚΑΤΑΔΙΚΗ ΚΑΙ ΑΥΤΟΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΤΩΝ ΤΡΙΑΔΟΜΑΧΩΝ - ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΩΝ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΩΝ -ΝΕΟΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΩΝ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ - ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΩΝ, ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ, ΔΙΑ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΤΩΝ ΦΡΟΝΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΩΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΥΦ' ΕΝΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ, ΕΠΡΟΞΕΝΗΣΑΝ ΣΧΙΣΜΑ

ΤΩΝ ΚΑΤΩΤΕΡΩ :

α) Μητροπολίτου Μεσσηνίας Γρηγορίου,

β) Ἁπάντων τῶν νεοχειροτονηθέντων ὑπό τοῦ ἀνωτέρῳ, δηλαδή ὑφ' ἑνός, ψευδοεπισκόπων, Ἀβραμίου Μπαλτσάκη, Παύλου Καραγκούνη, Νεκταρίου Τζικούρα καί τῶν ἐν συνεχείᾳ ἐξ αὐτῶν προερχομένων,

γ) Ἁπάντων τῶν συμφρονούντων καί ἐχόντων Πνευματικήν καί Ἐκκλησιαστικήν Κοινωνίαν μετ' αὐτῶν, Κληρικῶν, Μοναχῶν καί Λαϊκῶν.

Ἅπαντες οἱ ἀνωτέρῳ αὐτοαπεσχίσθησαν τῆς Ἐκκλησίας διά τούς κατωτέρῳ λόγους:

α) Ἐπί δημιουργίᾳ καί διαδόσει, προφορικῶς καί γραπτῶς, μέ φυλλάδια καθώς καί μέ <<Ἐγκύκλιον>>, **Τριαδολογικῶν, Χριστολογικῶν καί Ἐκκλησιολογικῶν αἱρέσεων** καθώς καί ἄλλων πολλαπλῶν τοιούτων δι' ὧν ἀναβιοῦνται αἱ αἱρέσεις τοῦ ΑΡΕΙΑΝΙΣΜΟΥ, ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΙΣΜΟΥ καί ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΙΣΜΟΥ.

β) **Ἐπί δημιουργίᾳ Σχίσματος καί Πραξικοπήματος.**

γ) Ἐπί καταφρονήσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διά ἀντικανονικῶν καί πραξικοπηματικῶν χειροτονιῶν Ἐπισκόπων ὑφ' ἑνός Ἐπισκόπου, παρά τούς Ἱερούς Κανόνας, οἱ ὁποῖοι τό ἀπαγορεύουν καί τό καταδικάζουν.

δ) Ἐπί καταργήσει τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας καί αὐθαιρέτῳ προαγωγῇ λαϊκῶν, ὑπεράνω Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, καταπατούντων τόν Συνοδικόν θεσμόν καί τάς Συνοδικάς ἀποφάσεις, διά τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Προτεσταντικοῦ συστήματος διοικήσεως.

ε) Ἐπί προδοσίᾳ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ἐπιορκίᾳ.

στ) Ἐπί ἐγωπαθεῖ ἐγωϊσμῷ καί ἰδιοτελεῖ φιλοδοξίᾳ καί φιλαρχίᾳ.

ζ) Ἐπ' ἀπειλαῖς καί ὕβρεσι κατά Ἀρχιερέως, κληρικῶν καί λαϊκῶν.

Τά ἀνωτέρῳ ἀποδεικνύονται ἀφοῦ ἐλήφθησαν ὑπ᾽ ὄψιν ὅλα τά γεγονότα, σχετικά ἔγγραφα, μελέται, φυλλάδια, ἐπιστολαί καί τά διάφορα σχέδια ἐγκυκλίου, ἅτινα ἐκυκλοφόρησαν ἀπό τόν Ἀπρίλιον τοῦ 2001 ἕως τόν Ἰανουάριον τοῦ 2003, δι᾽ ὧν διαπιστοῦται ἡ ἀποστασία, ἡ ὕβρις καί ἡ κάλυψις συγκεκριμένων προσώπων, φανερῶν φορέων πλήθους **Τριαδολογικῶν, Χριστολογικῶν καί Ἐκκλησιολογικῶν αἱρέσεων**, ἰταμῶς καί ἀπροκαλύπτως.

Κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν, διαπιστώσαντες τήν ἐμμονήν των εἰς τάς ὑπό τῶν συμβούλων των καί τῆς αἱρετικῆς ἐγκυκλίου των **γυμνῇ τῇ κεφαλῇ διαδοθεῖσας καί διδαχθεῖσας Τριαδολογικάς, Χριστολογικάς καί Ἐκκλησιολογικάς αἱρέσεις** καί τοῦ ἀμετανοήτου αὐτῶν διά τῶν ἐνεργειῶν των καί ἰδιαιτέρως διά τῶν ἀντικανονικῶν καί πραξικοπηματικῶν χειροτονιῶν Ἐπισκόπων, ὑφ᾽ ἑνός Ἐπισκόπου, ὡς βασικῶν αἰτιῶν **Σχίσματος,**

Ἐξαντλήσαντες τήν φιλαδελφίαν, πᾶσαν οἰκονομίαν καί ἐπιείκειαν κατά τῶν ἀνωτέρω, ἀποποιηθέντων πραγματικήν μετάνοιαν, καί

ΕΧΟΝΤΕΣ ΥΠ᾽ ΟΨΙΝ ΟΛΑ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ ΚΑΙ ΣΚΕΦΘΕΝΤΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΩΤΕΡΩ ΘΕΙΟΥΣ ΚΑΙ ΙΕΡΟΥΣ ΚΑΝΟΝΑΣ:

Περί συγκλήσεως Συνόδων, μόνον ὑπό ᾽Αρχιερέων καί ὅτι ἐν Συνόδοις ἐπιλύονται πάντα τά ἀναφυόμενα προβλήματα :

᾽Αποσ. 37: Σύγκλησις Συνόδου δίς τοῦ ἔτους ἀντιλογίας διαλυέτωσαν.
Α Οἰκ. Σύν 5: Μία πρό τῆς Τεσσαρακοστῆς, δευτέρα τήν τοῦ Φθινοπώρου.
Δ Οἰκ. Συν 19: Δίς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐπί τό αὐτό συντρέχειες.
ΣΤ Οἰκ. 8: Δίς τοῦ ἐνιαυτοῦ τάς συνόδους ποιεῖσθαι.
᾽Αντιοχείας 20: Διά τάς τῶν ἀμφισβητουμένων διαλύσεις ἔδοξε συνόδους.
Καρθαγ. 84 (ἤ 76): Ὁσάκις δήποτε σύνοδον δεῖ συναχθῆναι, οἱ ἐπίσκοποι.

Ἐπί καταφρονήσει καί ἀρνήσει προσελεύσεως εἰς Σύνοδον :

Λαοδ. 40: Ὅτι οὐ δεῖ ἐπισκόπους εἰς σύνοδον καταφρονεῖν, ἀλλ᾽ ἀπιέναι καί διδάσκειν ἤ διδάσκεσθαι εἰς κατόρθωσιν τῆς ἐκκλησίας καί τῶν λοιπῶν. Εἰ δέ καταφρονήσειεν ὁ τοιοῦτος, ἑαυτόν αἰτιάσεως, παρεκτός εἰ μή δι᾽ ἀνωμαλίαν ἀπολιμπάνοιτο.

Καρθαγ. 85 (ἤ 77): Ὁ παρών Κανών διά τοῦ ἑνός τούτου Ἐπισκόπου ἀνάγκη ἐπιφέρει εἰς ὅλους τούς Ἐπισκόπους, ἀπαραιτήτως νά συνάγωνται εἰς τάς ἐνιαυσίους Συνόδους, εἰς δέ τούς καταφρονοῦντας καί μή συνερχομένους κατάκρισιν ἐκκλησιαστικήν ἀπειλεῖ.

Περί Κατηγορήσεως, Συκοφαντήσεως καί ὑβρίσεως ᾽Επισκόπου :

Δ Οἰκ. Συν 21: Κληρικούς ἤ λαϊκούς, κατηγοροῦντας ἐπισκόπων ἤ κληρικῶν ἁπλῶς καί ἀδοκιμάστως, μή προσδέχεσθαι εἰς κατηγορίαν, εἰ μή πρότερον ἐξετασθείη αὐτῶν ἡ ὑπόληψις.

ΠΕΝΘΕΚΤΗΣ Οἰκ. Συν 34: Εἰ τινες Κληρικοί, ἤ Μοναχοί εὑρεθεῖεν, ἤ συνωμνύμενοι ἤ φατριάζοντες ἤ κατασκευάς τυρεύοντες Ἐπισκόπων ἤ συγκληρικῶν, ἐκπιπτέτωσαν πάντη τοῦ οἰκείου βαθμοῦ.

᾽Αποστ. 55: Εἰ τις κληρικός ὑβρίσοι τόν ἐπίσκοπον, καθαιρείσθω, ἄρχοντα γάρ τοῦ λαοῦ σου οὐκ ἐρεῖς κακῶς.

᾽Αγίας Σοφίας 3: Εἰ τις τῶν λαϊκῶν αὐθεντήσας, καί καταφρονήσας μέν τῶν Θείων καί Βασιλικῶν προσταγμάτων, καταγελάσας δέ καί τῶν φρικτῶν τῆς Ἐκκλησίας θεσμῶν τε καί νόμων, τολμήσοι Ἐπίσκοπόν τινα τύψαι ἤ φυλακίσαι, χωρίς αἰτίας, ἤ καί συμπλασάμενος αἰτίαν ὁ τοιοῦτος, ἀνάθεμα ἔστω.

Περί ἀπειθαρχίας καί ἀποστασίας (πῆξις ἰδίου θυσιαστηρίου) :

᾽Αποστ. 34: Τούς ἐπισκόπους ἑκάστου ἔθνους εἰδέναι χρή τόν ἐν αὐτοῖς πρῶτον καί ἡγεῖσθαι αὐτόν ὡς κεφαλήν, καί μηδέν τι πράττειν ἄνευ τῆς ἐκείνου γνώμης, ἐκεῖνα δέ μόνα πράττειν ἕκαστον, ὅσα τῇ αὐτοῦ παροικίᾳ ἐπιβάλλει καί ταῖς ὑπ᾽ αὐτήν χώραις. Ἀλλά μηδέ ἐκεῖνος ἄνευ τῆς πάντων γνώμης ποιείτω τι. Οὕτω γάρ ὁμόνοια ἔσται καί δοξασθήσεται ὁ Θεός διά Κυρίου ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ὁ Πατήρ καί ὁ Υἱός καί τό Ἅγιον Πνεῦμα.

ΠΡΩΤΟΔΕΥΤΕΡΑΣ 13: Εἰ τις πρεσβύτερος ἤ διάκονος, ὡς δῆθεν ἐπί ἐγκλήμασι τισι... πρό συνοδικῆς διαγνώσεως καί ἐξετάσεως καί τῆς ἐπ᾽ αὐτῷ τελείας κατακρίσεως ἀποστῆναι τολμήσοι τῆς αὐτοῦ κοινωνίας... εἰ μέν τῶν ἱερωμένων εἶέν τινες, καί αὐτοί τῆς οἰκείας τιμῆς ἐκπιπτέτωσαν, εἰ δέ μοναχοί ἤ λαϊκοί, ἀφοριζέσθωσαν.Αὐτά τά σοβαρά δογματικά λάθη τούς κατηγοροῦν καί τούς καταδικάζουν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τόν Ὁποῖον βλασφημοῦν καί ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων τούς ὁποίους κατασκανδαλίζουν.

ΠΡΩΤΟΔΕΥΤΕΡΑΣ 14: Εἰ τις Ἐπίσκοπος, ἐγκλήματος πρόφασιν ποιούμενος κατά τοῦ οἰκείου μητροπολίτου, πρό συνοδικῆς διαγνώσεως ἀποστήσει ἑαυτόν τῆς πρός αὐτόν κοινωνίας... τοῦτον ὥρισεν ἡ ἁγία σύνοδος καθηρημένον εἶναι...

᾽Αντιοχείας Ε: Εἰ τις Πρεσβύτερος ἤ Διάκονος, καταφρονήσας τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, ἀφώρισεν ἑαυτόν τῆς Ἐκκλησίας καί ἰδίᾳ συνήγαγε καί θυσιαστήριον ἔστησε... τοῦτον καθαιρεῖσθαι παντελῶς...

Ἰστέον τόν Μητροπολίτην συνεργάζεσθαι μετά τῶν ἐπισκόπων :

᾽Αποστ. 34: Τούς ἐπισκόπους... μηδέν τι πράττειν ἄνευ τῆς ἐκείνου γνώμης... Ἀλλά μηδέ ἐκεῖνος ἄνευ τῆς πάντων γνώμης ποιείτω τι...

Περί τῆς ᾽Αντικανονικότητος τῆς Χειροτονίας ᾽Επισκόπου ὑφ᾽ ἑνός ᾽Επισκόπου:

Κανών Α τῶν ᾽Αποστ.: Ἐπίσκοπος χειροτονείσθω ὑπό Ἐπισκόπων δύο ἤ τριῶν...

Κανών Δ τῆς Α ἐν Νικαίᾳ: ...Ὑπό πάντων τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ καθίστασθαι...

Κανών ΚΕ□ τῆς Δ□ ἐν Χαλκηδόνι: ...Ἐντός τριῶν μηνῶν γίνεσθαι τάς χειροτονίας...

Κανών ΙΘ□ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ: ...Ἐπίσκοπον μή χειροτονεῖσθαι δίχα συνόδου...

Κανών ΚΓ□ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ: ...μή... καθιστᾶν ἕτερον ἑαυτοῦ διάδοχον... μή δεῖν ἄλλως γίγνεσθαι ἐπίσκοπον ἢ μετά συνόδου καί ἐπικρίσεως ἐπισκόπων...

Κανών ΙΓ□ τῆς ἐν Καρθαγένῃ: ... Εἰ δέ ἀνάγκη γένηται, τρεῖς ἐπίσκοποι...

Κανών ΜΓ□ τῆς ἐν Καρθαγένῃ: ... Μή ἄρα δύναμαι συνεχῶς δώδεκα ἤ δέκα ἤ οὐχί πολύ ἐλάττους συγκαλεῖν ἐπισκόπους; Δύο δέ γείτονας προσζεῦξαι εὐχερές ἐστι...

Κανών Ν□ τῆς ἐν Καρθαγένῃ: ... ἀναφυῆ τις ἀντιλογία... τολμηρόν εἶναι λοιπόν τρεῖς μόνους πρός τό καθᾶραι τόν χειροτονηθησόμενον...

Περί τοῦ Τόμου τοῦ Οἰκουμ. Πατρ. τοῦ ἔτους 1850 ἐπί Ἀνθίμου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως :

Περί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τῆς ἐν Ἑλλάδι Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας. Ὁ Α□ ὅρος τοῦ τόμου ἔχει ὡς ἑξῆς: <<ΣΥΝΟΔΟΣ διαρκής, συνισταμένη ἐξ Ἀρχιερέων, προσκαλουμένων ἀλληλοδιαδόχως κατά τά πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας, πρόεδρον ἔχουσα τόν κατά καιρόν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν, καί ὀνομαζομένη Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔσται ἡ ἐν Ἑλλάδι ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστική ἀρχή, διοικοῦσα τά τῆς Ἐκκλησίας κατά τούς θείους καί ἱερούς Κανόνας ἐλευθέρως καί ἀκωλύτως ἀπό πάσης κοσμικῆς ἐπεμβάσεως>>

καί,

α) Ἐπειδή οἱ ἀνωτέρῳ κατεπρόδωσαν τόν ἱερόν ἀγῶνα τῆς **Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας**, καθώς καί τήν Ὀρθόδοξον πίστιν των, συνταχθέντες μετά τῶν παλαιοτέρων καί νεωτέρων αἱρετικῶν τῶν διδασκόντων αἱρέσεις **Τριαδολογικάς, Χριστολογικάς καθώς καί Ἐκκλησιολογικάς**, αἱ ὁποῖαι ἀναλύονται εἰς τό ἰδιαίτερον κεφάλαιον μέ τίτλον <<ΑΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΩΝ-ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΩΝ ΚΑΙ ΝΕΟΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ>>,

β) Ἐπειδή οἱ κατηγορούμενοι, τετυφλωμένοι ἀπό Ἑωσφορικόν ἐγωϊσμόν, περιῆλθον εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ἀποβάλλοντες πᾶσαν αἰδῶ καί ἱερατικήν ἀξιοπρέπειαν, φωνασκοῦντες, ἀπειλοῦντες, ὑβρίζοντες, ἀκόμη καί ἐντός τῆς συνάξεως τῆς 5/7/2002 καί μάλιστα παρουσίᾳ καί ἀνοχῇ τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου, ἐπειδή δέν συνεφώνησα καί δέν ὑπέκυψα νά ὑπογράψω τήν αἱρετικωτάτη ἐγκύκλιόν των καί ἡ ἀνοχή εἰς τά ἀνωτέρῳ καί ἡ συμμετοχή τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου, ἀποδεικνύεται, ἀπό τό ὅτι ὁ ἴδιος ἐξεφώνησε: <<***ἀνάθεμα, ἀνάθεμα, ἀνάθεμα σ' ὅσους πιστεύουν σέ***

Ἐκκλησίες Ἀγγέλων>> καί ἐξύβρισε τήν ἱερωσύνην ἡμῶν λέγων: <<***κληρικοί εἶναι κάλτσες τοῦ διαβόλου***>>,

γ) Ἐπειδή οἱ ἀνωτέρῳ ἔγραψαν μίαν βλάσφημον καί αἱρετικήν Ἐγκύκλιον διά τῆς ὁποίας ἐδημιούργησαν σύγχυσιν, ἀμφιβολίας ἀναστάτωσιν καί διαίρεσιν εἰς τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καί **ἡ ὁποία ἐγένετο αἰτία σχίσματος,**

δ) Ἐπειδή οἱ ἀνωτέρῳ σκοπίμως καί παραπλανητικῶς, ἐνῶ ἔγραφον ὅτι δέν ἔκαναν Συνεδρίασιν τῆς Συνόδου, ὅμως κρυφίως καί παρανόμως, προσεπάθησαν νά ἐπιβάλουν τήν ὑποκατάστασίν της, διά κοσμικῶν καί προτεσταντικῶν τρόπων καί μεθόδων, πραγματοποιοῦντες παρανόμους συνεδριάσεις εἰς τάς ὁποίας συμμετεῖχον οἱ δύο Ἀρχιερεῖς καί ὁρισμένοι Ἱερεῖς καί Λαϊκοί καί εἰς καμμίαν ἀπό αὐτάς δέν μέ ἐκάλεσαν καί δέν συμμετεῖχον, ἐκεῖ δέ ἐλαμβάνοντο ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑΙ, ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ, ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΑΙ, ΛΗΣΤΡΙΚΑΙ καί ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΙΚΑΙ ἀποφάσεις,

ε) Ἐπειδή οἱ ἀνωτέρῳ ἐκ παθῶν Ἑωσφορικῆς φιλοδοξίας καί ἰδιοτελείας κινούμενοι, ἐτάραξαν τήν Ἐκκλησίαν καί ἐδημιούργησαν **Σχίσμα** καί **Πραξικόπημα,** διά τῶν αἱρέσεων καί τῶν ἀντικανονικῶν χειροτονιῶν ἐπισκόπων, ὑφ' ἑνός ἐπισκόπου, ἤτοι ψευδοεπισκόπων, πρᾶγμα τό ὁποῖον ἀπαγορεύεται ρητῶς ἀπό τό ἱερόν ΠΗΔΑΛΙΟΝ τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπό τόν πρῶτο ἤδη Ἀποστολικόν Κανόνα καί ἄλλους τούς ὁποίους ἤδη ἀνεφέραμεν καί οἱ ὁποῖοι συμφωνοῦν πλήρως μεταξύ των καί προστάζουν <<νά χειροτονῆται ἐπίσκοπος ὑπό τριῶν>> ἢ τό ὀλιγώτερον ὑπό δύο ἐπισκόπων, ἄλλως καθαιρῆται τόσο ὁ χειροτονῶν ὅσο καί ὁ χειροτονηθείς,

στ) Ἐπειδή τό πραξικόπημα τοῦτο τῶν ἀντικανονικῶν χειροτονιῶν ἐπισκόπων, τό ἐπεννόησαν πρός ἑδραίωσιν τῶν αἱρέσεών τους καί κάλυψιν τῶν αἱρετικῶν ἡγετῶν τους, Λ. Κτενᾶ, Π. Ἀλεξοπούλου, π. Χρυσοστόμου Τζανῆ, καί λοιπῶν,

ζ) Ἐπειδή κατέστησαν ἀρχηγοί καί ὑποκινηταί στασιαστικῆς καί φατριαστικῆς ὁμάδος, ἐπιφέροντες ταραχάς, σκάνδαλα διαιρέσεις καί ἀναρχίαν εἰς τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καί ἐπειδή διά τῶν λόγων, πράξεων καί ἐνεργειῶν αὐτῶν, συμφώνως πρός τούς ἱερούς Κανόνας ἀπέκοψαν οὗτοι ἤδη ἑαυτούς καί ἐτέθησαν ἐκτός λειτουργίας τοῦ Σώματος τῆς **Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας**,

η) Ἐπειδή ἐκήρυξαν, ἐδίδαξαν καί διέδοσαν προφορικῶς καί ἐγγράφως βλασφήμους αἱρέσεις καί ἐπί πλέον ἀντί νά μετανοήσουν προσεπάθησαν νά ἐπιβάλουν διά ἐκβιασμῶν καί ἀπειλῶν τήν αἱρετικήν Ἐγκύκλιόν των,

θ) Ἐπειδή αὐτοαπεκόπησαν ἀπό τήν Ἱεράν Σύνοδον καί ἀπό τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν διά νά μήν ἀποκηρύξουν καί καταδικάσουν τάς πολλαπλάς αἱρέσεις των καί τήν σωρείαν τῶν ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν των,

ΔΙ᾽ ΟΛΑ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ

ΚΑΙ ΕΧΟΝΤΕΣ ΥΠ᾽ ΟΨΙΝ ΜΑΣ ΤΑΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΤΗΣ Α□ Γ□ ΚΑΙ Δ□ ΚΑΙ ΕΠΟΜΕΝΟΙ ΤΟΙΣ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΑΣΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΑΝ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΑΝ ΤΑΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΑΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΙΣΜΟΥ, ΤΟΥ ΜΟΝΟΦΥΣΥΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΟΛΑΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΤΑΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ,

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ Τούς ἤδη Αὐτοκαταδικασθέντας ἐκ τῶν πράξεών των καί Αὐτοαναθεματισθέντας ἐκ τῶν Αἱρέσεών των, ὡς προβλέπουν οἱ προαναφερθέντες Ἱεροί Κανόνες τῶν Ἁγίων Πατέρων:

ἤτοι:

α) τόν Μητροπολίτην Μεσσηνίας Γρηγόριον,

β) ἅπαντας τούς νεοχειροτονηθέντας ὑπό τοῦ ἀνωτέρῳ ἐπισκόπου Μεσσηνίας Γρηγορίου, δηλαδή ὑφ᾽ ἑνός, ψευδοεπισκόπους Ἀβράμιον Μπαλτσάκην, Παῦλον Καραγκούνην, Νεκτάριον Τζικούραν καί τούς ἐν συνεχείᾳ ἐξ αὐτῶν προερχομένους,

γ) ἅπαντας τούς συμφρονοῦντας καί ἔχοντας ἐκκλησιαστικήν καί πνευματικήν ἐπικοινωνίαν μετ᾽ αὐτῶν, Κληρικούς, Μοναχούς καί Λαϊκούς,

Ἀποβάλλομεν καί ἀποκόπτομεν ἀπό τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν αὐτούς καί ὅσους δεχθοῦν νά χειροτονηθοῦν ὑπ᾽ αὐτῶν ἐπίσκοποι ἤ κατώτεροι κληρικοί, ὡς σεσηπότα καί ἀνίατα μέλη.

Διακόπτομεν πᾶσαν ἐκκλησιαστικήν καί πνευματικήν κοινωνίαν μετ᾽ αὐτῶν, καί θεωροῦμεν αὐτούς ἀπογεγυμνωμένους παντός βαθμοῦ ἱερωσύνης καί λογιζομένους ὡς ἁπλούς μοναχούς.

Ἀπαγορεύομεν αὐστηρῶς εἰς τά Ὀρθόδοξα καί πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν πᾶσαν Ἐκκλησιαστικήν, Πνευματικήν καί Μυστηριακήν **κοινωνίαν,** μετά τῶν ἀνωτέρω αὐτοαναθεματισθέντων, αὐτοαποβληθέντων, αὐτοαποκοπέντων ἐκ τῆς Ἐκκλησίας καί αὐτοκαταδικασθέντων πρώην ὡς ἄνω: τοῦ Ἀρχιερέως καί ἤδη ἁπλοῦ Μοναχοῦ καθώς καί ὅλων τῶν Κληρικῶν, Μοναχῶν καί Λαϊκῶν τῶν ἀκολουθούντων καί συμφρονούντων αὐτοῖς.

Πᾶσα Ἐκκλησιαστική καί πνευματική ἐπικοινωνία μετά τῶν ἀνωτέρῳ θά ἔχῃ ὡς συνέπειαν διά τούς παραβάτας, τάς προβλεπομένας ὑπό τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων διά Αἱρετικούς, ἐκκλησιαστικάς

τιμωρίας καί ἐν περιπτώσει ἐμμονῆς καί μή μετανοίας τήν **ἀποβολήν καί ἀποκοπήν των ἐκ τοῦ σώματος τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.**

Εὐχόμενοι πρός Κύριον, τόν Τρισυπόστατον Θεόν ἡμῶν, τόν ἐξ᾽ ὕψους φωτισμόν καί τήν μετάνοιάν των, διατελῶμεν Προσευχόμενοι καί ἐν ἀναμονῇ ἐπιστροφῆς των.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

= Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἐνιαία ἡ Θέλησις καί ἡ Ἐνέργεια τῶν τριῶν Θείων Προσώπων. <<*Οὐδεμία ὀπτασία, χρησμωδεία ἤ προφητεία γίνεται κεχωρισμένως τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ ἤ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*>> (Μέγας Βασίλειος, *Λόγος Ε᾽ Κατά Εὐνομίου*). Τά πάντα ἐκ Πατρός, δι᾽ Υἱοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

<<***Καί εἶπεν ὁ Θεός· ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐκχεῶ ἐκ τοῦ Πνεύματός μου ἐπί πᾶσα σάρκα.***>> (Πραξ. 2, 17· Ἰωήλ 2, 28).

Οὐδεμία ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ γίνεται κεχωρισμένως τοῦ Πατρός ἤ τοῦ Υἱοῦ ἤ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Εἰκών τῆς Πεντηκοστῆς

Ἔργον κατακόμβης, μικρογραφία ἐν τῷ Συριακῷ Κώδικι τοῦ 6ου αἰῶνος, ἐλήφθη ἐκ τοῦ Ἰχνογραφικοῦ Καταλόγου τοῦ ἀρχαιολόγου Carrucci.

<<***Ὅτε καταβάς τάς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρός τάς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἑνότητα πάντας ἐκάλεσε· καί συμφώνως δοξάζομεν τό Πανάγιον Πνεῦμα.***>> (Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς)

Ὁ Ὑψιστος Θεός, ὅστις διεμέρισε τά ἔθνη καί τάς γλώσσας. ὁ Αὐτός Θεός πάντας ἐκάλεσεν εἰς τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ
ΤΩΝ ΑΝΑΦΥΕΙΣΩΝ ΠΟΛΛΑΠΛΩΝ ΤΡΙΑΔΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Προφητικαῖς ῥήσεσι, Ἀποστολικαῖς παραινέσεσιν, Εὐαγγελικαῖς ἱστορίαις στοιχειούμενοι, καί τῶν Ἁγίων Πατέρων ἑπόμενοι, τούς ὑβριστάς καί διαιρέτας τῆς Ἁγίας Τριάδος, τούς ὠνειδιστάς τοῦ Χριστοῦ καί ἀρνουμένους τήν προαιωνιότητα Αὐτοῦ, τούς ὑποτιμητάς καί πολεμίους τῆς Ἁγίας Του Ἐκκλησίας, τούς καταπατητάς τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων, τούς διαστρεβλωτάς τῶν Ἱερῶν Κειμένων ἐκβοῶμεν καί λέγομεν:

• Τῶν μή δεχομένων ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος καί λεγόντων: <<***τό δόγμα ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος, δέν εἶναι ἁπλᾶ ἀφελής καί ἀνώδυνη διατύπωση ἀλλά <u>ἡ ρίζα τῆς Οἰκουμενιστικῆς θεωρίας</u>***>>, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (***τρίς***).

• Τῶν λογιζόντων τήν ἐν χρόνῳ δευτέραν Γέννησιν τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἤτοι, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὐχί μόνον ὡς ἀρχήν τῆς ἐπί γῆς ἐνσάρκου παρουσίας Αὐτοῦ, ἀλλά καί ὡς χρονικήν ἀρχήν τῆς ὑπάρξεως Αὐτοῦ ὡς Προσώπου, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (***τρίς***).

• Μετά τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Νεοκαισαρίας τοῦ Θαυματουργοῦ (*Κεφ. Ε΄ Περί Πίστεως*) συμβοῶμεν: <<***Εἰ τις λέγει, Ἄλλος ὁ πρό αἰώνων Υἱός τοῦ Θεοῦ, καί ἄλλος ὁ ἐπ' ἐσχάτων, καί μή ὁμολογεῖ αὐτόν τόν πρό αἰώνων τόν αὐτόν ἐπ' ἐσχάτων, αὐτοῦ τοῦ Κυρίου λέγοντος, Πρίν Ἀβραάμ γενέσθαι, ἐγώ εἰμί, καί, ὅτι ἐκ τοῦ Πατρός ἐξῆλθον, καί ἥκω, καί πάλιν πορεύομαι πρός τόν Πατέρα μου***>>, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (***τρίς***).

• Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Νεοκαισαρίας τοῦ Θαυματουργοῦ ἑπόμενοι (*Κεφ. Η΄ Περί Πίστεως*) βοῶμεν: <<***Εἰ τις λέγει τέλειον ἄνθρωπον τόν Χριστόν διαιρετῶς, καί Θεόν τόν Λόγον διαιρετῶς, καί μή ὁμολογεῖ ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καθώς γέγραπται***>>, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (***τρίς***).

• Τῶν τομήν ποιούντων μεταξύ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί Ἁγίας Τριάδος, διά τό μή εἶναι, καθώς λῃρῶσιν, τόν Ἰησοῦν Προαιώνιον ἀλλ' ἔχοντα ὕπαρξιν ἐκ χρονικῆς ἀρχῆς, ἐκ τῆς δευτέρας Αὐτοῦ Γεννήσεως, καί ἐντεῦθεν, καί οὕτω διαχωριζόντων τόν Χριστόν ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος **ὡς νά ἦτο τέταρτον πρόσωπον** καί ὄχι ὁ ΕΙΣ τῆς Ἁγίας Τριάδος, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (***τρίς***).

• Τῶν μαινομένων μή εἶναι τόν Παντοκράτορα Χριστόν Προαιώνιον, μή εἶναι ποιητήν τῶν αἰώνων καί δημιουργόν καί κτίστιν τῶν ἁπάντων, καί οὕτω ἐξ ἀνάγκης δεχομένων Αὐτόν εἶναι μεταγενέστερον τῆς κτίσεως καί ὕστερον ἀκόμη καί αὐτοῦ τοῦ διαβόλου, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (***τρίς***).

- 93 -

• Τῶν διακρινόντων τόν Ἰησοῦν Χριστόν ἐκ τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὡς τοῦ μέν Ἰησοῦ ἔχοντος χρονικήν ἀρχήν ὑπάρξεως τοῦ δέ Λόγου ὄντος ἀχρόνου, καί οὕτω φρενοβλαβῶς τεμνόντων εἰς δύο πρόσωπα, δύο ὑποστάσεις καί δύο ὑπάρξεις τόν Ἕνα τῆς Ὑπερουσίου Τριάδος, μετά τῶν αἱρετικῶν Νεστοριανῶν, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (***τρίς***).

• Τῶν λεγόντων <<***Σφάλλουν δογματικά ὅταν τοποθετοῦν τόν Χριστόν στήν θέση τοῦ ἀνάρχου Υἱοῦ καί Λόγου***>> καί οὕτω, ἀφ' ἑνός, λογιζόντων **ἄλλον** εἶναι τόν Χριστόν καί **ἄλλον** τόν Υἱόν καί Λόγον, ἀφ' ἑτέρου, χωριζόντων τόν Χριστόν ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡς νά μήν εἶναι ὁ ΕΙΣ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀλλά ἕνα τέταρτον πρόσωπον καί κτίσμα, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (***τρίς***).

• Τῶν λεγόντων ὅτι δέν δύναται ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ νά ὀνομάζεται "Χριστός" καί μή ἀποδιδόντων τό ὄνομα "Χριστός" εἰς τό Πρόσωπον, ἀλλ' εἰς τήν ἀνθρωπίνην φύσιν, τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀντιδιδασκόντων οὕτω πρός τόν Ἀπόστολον Παῦλον λέγοντα ὅτι <<***ὁ Θεός ἔκτισε τά πάντα διά Ἰησοῦ Χριστοῦ***>> (Ἐφεσ. 3, 9), **ΑΝΑΘΕΜΑ** (***τρίς***).

• Τῶν φθεγγομένων ὅτι ὁ Υἱός τῆς Παρθένου οὐκ ἔστι προαιώνιος καί, οὕτω ἀναγκαζομένων λογίζεσθαι **ἀνθρωποτόκον καί οὐ Θεοτόκον, οὐδέ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΟΥ,** τήν Μητέρα τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς ὁ αἱρετικός Νεστόριος, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (***τρίς***).

• Τῶν διδασκόντων μή εἶναι τόν Χριστόν Προαιώνιον καί οὕτω κατ' ἀνάγκην λογιζόντων τό Φῶς τῆς Μεταμορφώσεως χρονικόν, κτιστόν, μή Ἄναρχον, μηδέ Ἄκτιστον ἤ Προαιώνιον, ὡς τόν Βαρλααμιτισμόν ἀσπαζομένων, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (***τρίς***).

• Τῶν φρονούντων, ὡς οἱ ἀρνησίχριστοι Ἑβραῖοι, μή εἶναι τόν Χριστόν Προαιώνιον καί οὕτω κατ' ἀνάγκην λογιζόντων τόν Χριστόν στερούμενον τάς Ἀνάρχους, Ἀκτίστους, Θεϊκάς Ἐνεργείας διά τό σῶσαι ἡμᾶς, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (***τρίς***).

• Τῶν οἱῳδήποτε τῷ τρόπῳ, ἀμέσως ἤ ἐμμέσως, ἀρνουμένων ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔστι **τό Α καί τό Ω, ἡ Ἀρχή καί τό Τέλος, ὁ Ὤν καί ὁ Ἦν καί ὁ Ἐρχόμενος**, οὕτω δέ συμφρονούντων τοῖς Ἰουδαίοις καί βλασφημούντων κατά τῆς Θεότητος τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ὑβριζόντων τήν Ἁγίαν Του εἰκόνα ἤτις κηρύσσει τόν χαρακτῆρα τῆς προαιωνιότητός Του ἐν τῇ ἐπιγραφῇ <<**Ὁ ὢΝ**>>, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (***τρίς***).

• Τῶν σοφιστικῇ προφάσει διδασκόντων ὅτι ἔκτοτε τόν Χριστόν εἶναι καί ἀρχήν Βασιλείας ἐσχηκέναι ἐξ οὗ τήν ἡμετέραν ἐκ τῆς Παρθένου σάρκα ἀνείληφε, ὡς οἱ ἀπό Μαρκέλλου καί Σκοτεινοῦ τῶν Ἀγκυρογαλατῶν, καί τόλμῃ θρασυτάτῳ ἀθετούντων τήν προαιώνιον ὕπαρξιν καί τήν Θεότητα καί τήν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, ὁμοίως Ἰουδαίοις, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (***τρίς***).

• Τῶν διακρινόντων τόν Ἰησοῦν Χριστόν ἐκ τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ

Θεοῦ, ὡς νά μήν εἶναι τό Αὐτό Θεϊκόν Πρόσωπον ἀλλά ἄλλο, διά τό, καθώς λέγουσιν, τόν μέν Χριστόν εἶναι Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας τόν δέ Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ οὐκ εἶναι, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τῶν μή δεχομένων Προαιώνιον εἶναι τήν Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας κατά τόν λόγον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγοντος <<***ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τά πάντα, ...τά πάντα δι' αὐτοῦ καί εἰς αὐτόν ἔκτισται· καί αὐτός ἐστι πρό πάντων καί τά πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε, καί αὐτός ἐστιν ἡ κεφαλή τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας***>> (Κολ. 1, 16-18), καί μωρολογούντων φρενοβλαβῶς ὅτι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας ἔχει χρονικήν ἀρχήν ὑπάρξεως καί δέν εἶναι Θεός, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τῶν λεγόντων: <<***"Οθεν καταβάλλεται μεγάλη προσπάθεια ἐκ μέρους τῶν Οἰκουμενιστῶν, νά παρακαμφθῇ Αὐτός ὁ "ἀδυσώπητος" κριτής, μέ τό νά περάσῃ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου στά "χέρια" τῆς ἁγίας Τριάδος! Αὐτό, λοιπόν, πρέπει νά καταποληθῇ ἀπό τούς φύλακες τῆς Ὀρθοδοξίας. Πρέπει νά τονισθῇ πῶς ὁ Χριστός δέν παραιτεῖται ἀπό Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας***!>>, δηλαδή, ὁ Χριστός δέν παραιτεῖται ἀπό Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας διά νά περάσῃ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου στά χέρια τῆς Ἁγίας Τριάδος, καί οὕτω, τόν μέν Χριστόν θεμένων ἐκτός καί ἐναντίον τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡς ἄλλον, τέταρτον πρόσωπον, ἀντίδικον καί πολέμιον Αὐτῆς, τήν δέ Ἁγίαν Τριάδα ξένην ποιούντων καί μή ἔχουσαν σχέσιν μέ τήν ὕπαρξιν καί τήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τῶν μή δεχομένων τήν μυστικήν ἕνωσιν τῆς Ἐκκλησίας μετά τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ καί λεγόντων ὅτι εἶναι βλασφημία νά συμπεραίνῃ κανείς ὅτι <<***Ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί Αὐτός εἶναι ἡ κεφαλή αὐτῆς ἄρα εἶναι Αὕτη ἡνωμένη μετά τοῦ αἰωνίου Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ***>>, καί οὕτω, ἀφ' ἑνός διδασκόντων ἀντιευαγγελικῶς ὅτι εἶναι ἄλλος ὁ Χριστός καί ἄλλος ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅτι δηλαδή ὁ Χριστός εἶναι ἐκτός τῆς Ἁγίας Τριάδος ὡς τέταρτον πρόσωπον, ἀφ' ἑτέρου δέ οἰκοδομούντων μετά τῶν Θεομισήτων, ἀντιχρίστων καί ἀθέων Οἰκουμενιστῶν μίαν ἐκκλησίαν ἐρήμην καί ἄνευ Θεοῦ, ἀποτελουμένην μόνον ἀπό ἀνθρωπίνης φύσεως κεφαλήν καί σῶμα, μή ὡς Θεανθρώπινον ὀργανισμόν λογιζόντων αὐτήν, ἀλλ' ὡς ἀνθρώπινον μόνον, ὡς Ἐκκλησίαν χωρίς Θεόν, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τούς λέγοντας ὅτι οὐκ ἤνωται ἡ Ἐκκλησία τῷ Υἱῷ καί Λόγῳ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὁ Υἱός καί Λόγος δέν ὑπῆρξε καμμιᾶς Ἐκκλησίας Κεφαλή, καί κηρύττοντας τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, τόν **Στῦλον καί Ἑδραίωμα τῆς Ἀληθείας**, τήν Κιβωτόν τῆς Σωτηρίας, τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τό Ταμεῖον τῆς Θείας Χάριτος, ὅτι εἶναι **μόνον** κτίσμα, οὕτω δέ δογματίζοντας ὅτι ἕνα κτίσμα, ἄν καί εἶναι κτίσμα, δύναται ἀφ' ἑαυτοῦ του τόν Θεόν νά γνωρίσῃ καί τό ἀνθρώπινον πλάσμα νά σώσῃ καί θεώσῃ, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τούς μή δεχομένους ὅτι, πλέον τῶν κτιστῶν μελῶν της, ἡ Ἐκκλησία ἔχει **ἀΐδιον Κεφαλήν**, κατά τήν Ὁμολογίαν τοῦ Ἱεροῦ Δοσιθέου καί κατά τόν Ἅγιον

Νεκτάριον ὅστις διδάσκει ὅτι **ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δέν δύναται παρά νά εἶναι Θεός**, τούς ἀπορρίπτοντας ὅτι ἡ Ἐκκλησία συνέχεται, δομεῖται καί συνίσταται ὑπό τοῦ Παναγίου Πνεύματος, κατά τόν Ἅγ. Γρηγόριον τόν Θεολόγον, ὅτι **πληροῦται ὑπό τῆς Ἀκτίστου Χάριτος τοῦ Θεοῦ**, κατά σύμπασαν τήν Ὀρθόδοξον Διδασκαλίαν, τούς ἀρνουμένους ὅτι **ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τήν ἀΐδιον ἐν τῷ κόσμῳ ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ**, κατά τόν Ἅγιον Νεκτάριον, τούς δογματίζοντας ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ὡς **Κοινωνία Θεώσεως**, κατά τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Παλαμᾶν, ὡς ἕνωσις χάριτος Θεοῦ μετ' ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, κατά τόν Ἅγιον Γρηγόριον Νύσσης, ὅτι αὐτή ἡ Ἐκκλησία κτίσμα **μόνον** ἐστί, καί οὕτω τήν σωτηρίαν καί θέωσιν τῶν λογικῶν κτισμάτων ἀθετοῦντας καί ἀρνουμένους, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τῶν ἀναισχύντως συκοφαντούντων τήν Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ὡς δεχθείσαν τόν Οἰκουμενισμόν καί χαρακτηριζόντων τούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς ὡς Οἰκουμενιστάς, ἐπειδή **πιστεύομεν ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Προαιώνιος Θεός**, ἐπειδή **δέν χωρίζομεν τόν Χριστόν ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος**, καί ἐπειδή **πιστεύομεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι μόνον τοῦ Χριστοῦ ἀλλ' ὁλοκλήρου τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅτι εἶναι *τῆς Τρισυποστάτου καί Ἀδιαιρέτου Θεότητος κράτος καί Βασιλεία***, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τούς δογματίζοντας τήν Ἐκκλησίαν κτίσμα εἶναι μόνον καί οὕτω, τήν μέν Ἄκτιστον Κεφαλήν Αὐτῆς καί τάς ἀκτίστους ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, τάς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ Χάριτος πληρούσας καί καθιστώσας Αὐτήν Ἁγίαν, κατά τό Ἱερόν Σύμβολον τῆς Πίστεώς μας, μετά τῶν δυσεβῶν καί αἱρετικῶν Βαρλαάμ, Γρηγορᾶ καί Ἀκινδύνου, ὡς κτίσματα λογίζοντας, τήν δέ σχέσιν τοῦ Ἀκτίστου Θεοῦ μεθ' ἡμῶν τῶν κτισμάτων εἰς ῥῆξιν φέροντας καί τήν κοινωνίαν Κτίστου καί κτίσματος ἀδύνατον καθιστῶντας, ὡς μετά τῶν Παπικῶν συμφρονοῦντας καί ἀντιδιδάσκοντας πρός τάς ἐν Κωνσταντινουπόλει συγκροτηθείσας Ἁγίας Συνόδους τοῦ 1341, 1347 καί 1351, ἐπί Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, καί ὡς ἀρνητάς Αὐτῆς ταύτης τῆς περί ἡμῶν σωτηρίου Θείας Οἰκονομίας, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τούς δογματίζοντας τήν **Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν, καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ κτίσμα εἶναι** καί οὕτω ἀντιδιδάσκοντας κτιστάς εἶναι τάς ἰδιότητας αὐτῆς, ἤτοι, τήν Μοναδικότητα καί Ἑνότητα της, τήν Ἁγιότητα καί Καθολικότητά της καθώς καί τήν Ἀλήθειαν τῆς Ἀποστολικῆς διδασκαλίας της, ἧς Ἀληθείας Αὕτη ἔστι **Στῦλος καί Ἑδραίωμα** κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον, ὡς κτιστάς δέ εἰς τροπήν καί χρόνου φθοράν Αὐτάς ἀναιδῶς ὑποβιβάζοντας καί μετά τοῦ αἱρετικοῦ Βαρλαάμ συμφρονοῦντας, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τῶν μή δεχομένων τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ εἶναι **ΜΙΑΝ καί πρό Χριστοῦ καί μετά Χριστόν**, ὡς ὑπάρχουσαν ἀπό καταβολῆς κόσμου, καί λεγόντων ὅτι <<***ἦταν εἰς τήν βουλήν τοῦ Θεοῦ, χωρίς ὅμως νά προϋπάρχῃ πρό τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου***>>, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τῶν μή δεχομένων **τόν Χριστόν ὡς Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἐδέμ**, κατά τόν Ἅγιον Νεκτάριον, διότι δῆθεν ὁ Χριστός ἦ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ δέν ὑπῆρχε πρό τῆς Σαρκώσεως τοῦ Λόγου, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τῶν μή δεχομένων ὅτι εἰς τήν Ἐκκλησίαν συμπεριλαμβάνονται οἱ Ἅγιοι Ἀγγέλοι ἀπό αὐτῆς ταύτης τῆς δημιουργίας των, καί λεγόντων ὅτι <<***Οὐδαμόθεν παρελάβομεν περί Ἐκκλησίας Ἀγγέλων. Αὐτά εἶναι καινοφανῆ... Ἕνεκεν τίνος ἐθριάμβευσαν, ἅμα τῇ κτίσει των οἱ ἄγγελοι, ὥστε νά εἶναι <<ἀπ' ἀρχῆς>> τῆς κτίσεώς των ἐν τῇ θριαμβευούσῃ Ἐκκλησίᾳ;***>>, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τῶν μή δεχομένων ὅτι εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ἦσαν καί οἱ Πρωτόπλαστοι πρό τῆς πτώσεώς των, καί λεγόντων ὅτι <<***Οὐδαμόθεν παρελάβομεν περί Ἐκκλησίας Πρωτοπλάστων. Διατί νά δεχθῶμεν <<Ἐκκλησίαν πρωτοπλάστων>> δηλαδή δύο ἀτόμων... ἐναντίον τίνος ἐστρατεύοντο ἐν τῷ Παραδείσῳ οἱ πρωτόπλαστοι, ὥστε νά πιστεύσωμεν ὅτι εὐθύς ἀμέσως ἀπετέ-λεσαν τήν ἀρχήν τῆς στρατευομένης;***>>, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τῶν μή δεχομένων ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει Κεφαλήν **τό Θεϊκόν Πρόσωπον** τοῦ Χριστοῦ, τῶν ἀρνουμένων ὅτι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Θεός, καί λεγόντων ὅτι κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ: <<***Ἀλλ' αὐτή πού ΔΕΝ ΕΧΕΙ ὁ Λόγος καί τήν ἔχει ὁ Χριστός, αὐτή ἀπέθανε καί αὐτή ἔγινε "πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν" καί αὐτή εἶναι ἡ κεφαλή τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας!***>> καί διά τοῦ, <<***Ὁμοούσιος γάρ ἡ κεφαλή τῷ σώματι· οὕτω καί Αὐτός ἡμῖν ὡς ἄνθρωπος ὁμοούσιος***>>, ἀντιευαγγελικῶς διδασκόντων ὅτι ἡ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι Θεός ἀλλά ἡ ἀπρόσωπος ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ, οὕτω δέ συμφρονούντων βλασφήμως μετά τῶν ἀθέων καί ἀντιχρίστων Οἰκουμενιστῶν ὅτι ἡ Ἐκκλησία **δέν εἶναι Θεανθρώπινος ἀλλά μόνον ἀνθρώπινος** ὀργανισμός, καί συντασσομένων μετά τῶν Βαρλααμιτῶν εἰς τήν βλασφημίαν ὅτι τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μετέχει κτιστῶν ἐνεργειῶν τῆς κτιστῆς κεφαλῆς του καί δέν ἁγιάζεται διά τῆς μετοχῆς του εἰς τάς ἀκτίστους ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ τάς ἐκ τῆς Θεϊκῆς Κεφαλῆς του πηγαζούσας, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τῶν μή δεχομένων ὅτι εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἐνεργεῖ ἡ Ἁγία Τριάς ὡς ὑπερτάτη ἀρχή, ἐξουσία, αὐθεντία καί διακυβέρνησις Αὐτῆς, καί λεγόντων <<***Θέτουν ὡς Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας τήν 'Ἁγίαν Τριάδα καί ὄχι τόν Χριστόν, τόν ὁποῖον ἐμμέσως παραμερίζουν***>>, οὕτω δέ χωριζόντων τόν Χριστόν ἀπό τήν Ἁγία Τριάδα ὡς τέταρτον πρόσωπον καί ἀντιδιδασκόντων πρός τήν Ὀρθόδοξον Πίστιν ἡ ὁποία μᾶς διδάσκει ὅτι: <<***Ἐκκλησία* (καλεῖται) *ὅτι οὐκ ἀφ' ἑαυτῆς αὖτη συνήχθη, ἀλλ' ἄλλος ταύτην εἰς τοῦτο ἐκάλεσεν, ὅς ἐστιν ὁ ἐν Τριάδι Θεός***>> (Ὁμολογία Μητροφάνους), <<***Ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἐν τῇ Τριάδι ἐγήγερται***>> (Συμεών Ἀρχ/πος Θεσσαλονίκης), <<***Διό πρός ἑαυτήν μεν ἡ τῆς Τριάδος ἑνότης, εἰ θέμις εἰπεῖν, ἐκκλησιάσασα· θέμις δέ τοῦτο λέγειν ἐπί τῆς ἀναπλάσεως***>> (Μέγας Φώτιος), <<***ἐν δυνάμει δῆλον ὅτι τῆς ἁγίας τε καί***

ὁμοουσίου Τριάδος ὡς ἕν νοεῖσθαι τό σύμπαν τῆς Ἐκκλησίας σῶμα>> (Ἅγ. Κύριλλος Ἀλεξανδρείας), <<***Τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ· οὐ τοῦδε καί τοῦδε ἀλλά τοῦ Θεοῦ.... Ἐκκλησίαν δέ Θεοῦ καλεῖ, δεικνύς ὅτι ἑνῶσθαι αὐτήν χρή· εἷ γάρ Θεοῦ ἐστιν, ἵνωται, καί μία ἐστίν***>> (Ἅγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος), <<***Ἐπεράστους δέ ἡμᾶς ἐποίησε τῷ Πατρί διά τοῦ Πνεύματος. Ἰδού πάλιν τό ἕν, διά ἐστι· δι' ἑαυτοῦ καί Πνεύματος προσήγαγεν αὐτῷ***>> (Ἅγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος), <<***ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν τήν προσαγωγήν ἀμφότεροι ἐν ἑνί Πνεύματι πρός τόν Πατέρα***>> (Ἐφεσ. 2, 17-22), **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τούς πιστεύοντας τήν Ἐκκλησίαν εἶναι μέν τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὐχί δέ τῆς Ἁγίας Τριάδος, διότι ὡς μαίνονται φρενοβλαβῶς **δέν θά ἀφήση ὁ Χριστός τήν Ἐκκλησία νά φύγῃ ἀπό τά χέρια του καί νά πέσῃ στά χέρια τῆς Ἁγίας Τριάδος,** ἀντιδιδάσκοντας πρός τούς Ἁγίους Ἀποστόλους οἱ ὁποῖοι κηρύττουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ἐκκλησία Θεοῦ, <<***τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ***>> (Α' Κορ. 1, 2· Α' Κορ. 10, 32· Α' Κορ. 11, 16· Α' Κορ. 11, 22· Α' Τιμ. 3, 5· Α' Τιμ. 3, 15), <<***ἐδίωξα τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ***>> (Α' Κορ. 15, 9· Γαλ. 1, 13), <<***τῇ Ἐκκλησίᾳ Θεσσαλονικέων ἐν Θεῷ Πατρί καί Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ***>> (Α' Θεσ. 1, 1), καί οὕτω κηρύττοντας πίστιν εἰς Ἐκκλησίαν ἄνευ Θεοῦ, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τούς πιστεύοντας ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μέν τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ὅμως τοῦ Θεοῦ, καί οὕτω καταπατοῦντας τήν Διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί Πατέρων λεγόντων: <<***τήν οὐσιώδη παραλαβών ἑνότητα Χριστός, ἵν' ἔχει μέν ὁ Πατήρ πρός αὐτόν, αὐτός δέ αὖ πάλιν πρός τόν Πατέρα, συνανακιρνᾶσθαι τρόπον τινά καί ἡμᾶς ἀλλήλοις βούλεται, ἐν δυνάμει δῆλον ὅτι τῆς ἁγίας τε καί ὁμοουσίου Τριάδος, ὡς ἕν νοεῖσθαι τό σύμπαν τῆς Ἐκκλησίας σῶμα***>> (Ἅγ. Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, P G 74, 557A), <<***τήν τοίνυν ἁγίαν Ἐκκλησίαν κατά πρώτην θεωρίας ἐπιβολήν, τύπον καί εἰκόνα Θεοῦ φέρειν, ἔλεγεν ὁ μακάριος γέρων ἐκεῖνος*** (ἤτοι, ὁ Ἅγ. Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης)***, ὡς τήν αὐτήν αὐτῷ κατά μίμησιν καί ἐνέργειαν ἔχουσαν.... Εἰκών μέν οὖν τοῦ Θεοῦ ἡ Ἐκκλησία, καθώς εἴρηται, ὡς τήν αὐτήν τῷ Θεῷ περί τούς πιστούς ἐνεργοῦσαν ἕνωσιν, κἄν διάφοροι τοῖς ἰδιώμασι καί ἑκ διαφόρων τόπων καί τρόπων, οἱ κατ' αὐτήν διά τῆς πίστεως ἑνοποιούμενοι τύχωσιν ὄντες***>> (Ἅγ. Μάξιμος Ὁμολογητής, P G 91, 664D - 668D), μετά τῶν Οἰκουμενιστῶν δέ πρεσβεύοντας πώς ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀνθρωπίνης φύσεως κεφαλήν, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τῶν μή δεχομένων ὅτι ὑπῆρχε Χάρις ἤ ὅτι ἐνεργοῦσε τό Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην καί λεγόντων ὅτι: <<***ἔρημος*** (ἦτο) ***ἀπό χάρη καί τότε δέν εἶχε δακτυλίδι*** (Πνεῦμα Ἅγιον) ***ἡ Παλαιά Διαθήκη!***>>, οὕτω δέ ἀντιδιδασκόντων πρός τό Ἱερόν Σύμβολον τῆς Πίστεως, <<***Καί εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τό λαλῆσαν διά τῶν προφητῶν***>>, καί καθυβριζόντων τήν Θεοπνευστίαν τῆς Π. Διαθήκης καί ἀρνουμένων τό ἰσόκυρον τῆς Παλαιᾶς καί Καινῆς, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τῶν ἀρνουμένων ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία, ὁρατή καί ἀόρατος, καί λεγόντων ὅτι <<***Τά περί ἀοράτου Ἐκκλησίας εἶναι προτεσταντικές πλάνες***>>, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τῶν μή δεχομένων ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία, Στρατευομένη καί Θριαμβεύουσα, καί λεγόντων ὅτι <<***εἰς τήν διατύπωσιν, δέν ποιεῖται ἡ ἐπιβαλλομένη διάκρισις μεταξύ ὁρατῆς καί ἀοράτου θριαμβευούσης Ἐκκλησίας, ἀλλά συγχέονται οἱ δύο εἰς μίαν ἐνιαίαν***>>, <<***ὡς νά ἦτο μία μέ ἕναν Ἀρχιποιμένα τόν Θεόν***>>, καί οὕτω διδασκόντων ΔΥΟ εἶναι Ἐκκλησίας, ΔΥΟ Ἀρχιποιμένας, ΔΥΟ Κεφαλάς, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τῶν μή δεχομένων τό ἀλάθητον τῆς Ἐκκλησίας καί δεινῶς συκοφαντούντων ὅτι <<***ἀπό τό 1978 πέρασε ὕπουλα καί ἀθόρυβα στήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ὁ Οἰκουμενισμός***>>, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τῶν μή δεχομένων τάς περιόδους ἤ φάσεις τῆς Ἐκκλησίας διότι δῆθεν αὐτό εἶναι οἰκουμενιστική διδασκαλία καί λεγόντων <<***Ἀποκηρύττομεν ὡς καινοφανῆ θεωρία τάς λεγομένας - τρεῖς διαδοχικάς ἐμφανίσεις (ἤ φάσεις) τῆς Ἐκκλησίας ...θ' ἀποτελοῦσε ἄρνηση καί ἀνακολουθία πρός τήν Ὀρθόδοξον ὁμολογίαν μας, ἐάν ἐδεχόμεθα τήν θεωρίαν διαδοχικῶν ἐμφανίσεων τῆς αἰσθητῆς Ἐκκλησίας τῆς χάριτος καί ὅτι ὅλα αὐτά εἶναι ἐκ τοῦ Διαβόλου***>>, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τῶν κατά Σατανικήν ἐπιβολήν ἀρνουμένων ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου προέρχεται ἀπό τήν Ἁγίαν Τριάδα καί ὅτι ὁ Θεός ἐστίν ὁ Σωτήρ ἡμῶν, δεχομένων κατά τήν σοφιστείαν των ὅτι ἐκεῖνο τό ὁποῖον σώζει τό στερεῖται ἡ Ἁγία Τριάς ἀλλά τό ἔχει ὁ ***ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΙΗΣΟΥΣ, ἤτοι,*** τήν σάρκα καί τό αἷμα καί κατά τήν μανίαν αὐτῶν λεγόντων: <<***ἡ σωτηρία μας δέν γίνεται, ἔτσι ἁπλᾶ, ἀπό τόν ἄναρχον καί ἄσαρκον Θεόν-Λόγον, ἀλλά ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἔχει χρονική ἀρχή***>> καί <<***ἡ ἐκκλησία οἰκοδομήθηκε ἀπό τό αἷμα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, καί αὐτό εἶναι πού σώζει. Ἡ ἁγία Τριάδα δέν ἔχει σάρκα. Συνεπῶς ἡ Ἐκκλησία πού σώζει εἶναι αὐτή πού οἰκοδομήθηκε ἀπό τόν Χριστό καί Αὐτός εἶναι ἡ Κεφαλή αὐτῆς... ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΙΗΣΟΥΣ***>>, τουτέστιν λεγόντων, ἡ Ἁγία Τριάς ἐπειδή δέν ἔχει σάρκα καί αἷμα δέν δύναται νά σώσῃ τόν ἄνθρωπον, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

• Τούς πιστεύοντας ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς δέν σώζει, ἀλλά σώζει ἡ Ἐκκλησία ἡ ὁποία εἶναι κτίσμα, μέ κτιστήν κεφαλήν, <<***ὁμοούσιος γάρ ἡ κεφαλή τῷ σώματι***>> ὡς διαλογίζονται, **ΑΝΑΘΕΜΑ** (*τρίς*).

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

= Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Σταυρός ἡ Ὡραιότης τῆς Ἐκκλησίας

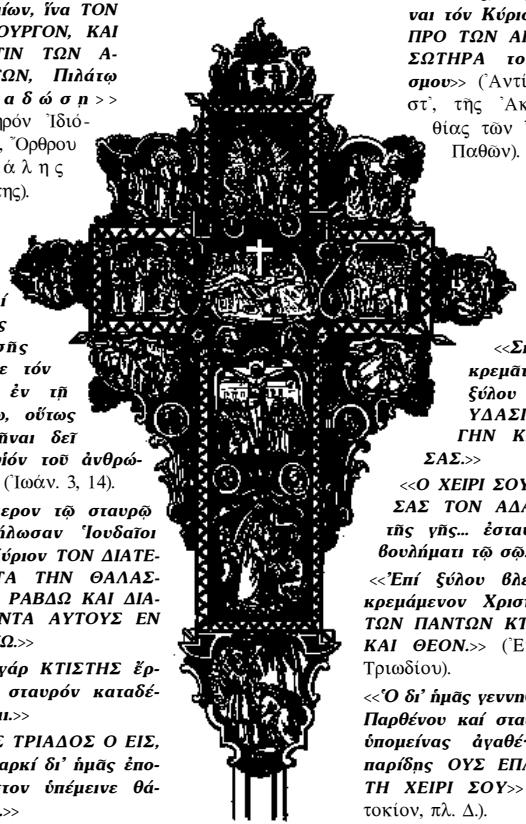

<<***Συντρέχει λοιπόν τό συνέδριον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα ΤΟΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ, ΚΑΙ ΚΤΙΣΤΙΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ, Πιλάτῳ παραδώσῃ***>> (Στιχηρόν Ἰδιόμελον, Ὄρθρου Μεγάλης Πέμπτης).

<<***καί καθώς Μωϋσῆς ὕψωσε τόν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου***>> (Ἰωάν. 3, 14).

<<***Σήμερον τῷ σταυρῷ προσήλωσαν Ἰουδαῖοι τόν Κύριον ΤΟΝ ΔΙΑΤΕΜΟΝΤΑ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ ΡΑΒΔΩ ΚΑΙ ΔΙΑΓΑΓΟΝΤΑ ΑΥΤΟΥΣ ΕΝ ΕΡΗΜΩ.***>>

<<***Ὁ γάρ ΚΤΙΣΤΗΣ ἔρχεται σταυρόν καταδέξασθαι.***>>

<<***ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΟΣ Ο ΕΙΣ, ἐν σαρκί δι' ἡμᾶς ἐπονείδιστον ὑπέμεινε θάνατον.***>>

<<***Σήμερον γρηγορεῖ ὁ Ἰούδας, παραδοῦναι τόν Κύριον, τόν ΠΡΟ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΣΩΤΗΡΑ τοῦ κόσμου***>> (Ἀντίφωνον στ', τῆς Ἀκολουθίας τῶν Ἁγίων Παθῶν).

<<***Σήμερον κρεμᾶται ἐπί ξύλου Ο ΕΝ ΥΔΑΣΙ ΤΗΝ ΓΗΝ ΚΡΕΜΑΣΑΣ.***>>

<<***Ο ΧΕΙΡΙ ΣΟΥ ΠΛΑΣΑΣ ΤΟΝ ΑΔΑΜ ἐκ τῆς γῆς... ἐσταύρωσαι βουλήματι τῷ σῷ.***>>

<<***Ἐπί ξύλου βλέπουσα κρεμάμενον Χριστέ, ΣΕ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΚΤΙΣΤΗΝ ΚΑΙ ΘΕΟΝ.***>> (Ἐκ τοῦ Τριωδίου).

<<***Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθείς ἐκ Παρθένου καί σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθέ· ...μή παρίδῃς ΟΥΣ ΕΠΛΑΣΑΣ ΤΗ ΧΕΙΡΙ ΣΟΥ***>> (Θεοτοκίον, πλ. Δ.).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εἰς τήν παροῦσαν Ἐγκύκλιον παρατίθεται ἐν συντομίᾳ τό ἱστορικόν τῆς ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ἐπανεμφανίσεως **παλαιῶν, κατεγνωσμένων καί καταδικασμένων ὑπό τῆς Ἐκκλησίας αἱρέσεων, ὅπως ὁ Ἀρειανισμός, ὁ Νεστοριανισμός, ὁ Μονοφυσιτισμός καί ὁ Βαρλααμιτισμός,** καθώς καί τῆς ἐμφανίσεως νέων μορφῶν **Τριαδομαχίας, Χριστομαχίας καί Ἐκκλησιομαχίας**.

Εἶναι ὀδυνηρόν ὅτι ἐξῆλθον ἐξ ἡμῶν τοιοῦτοι αἱρετικοί οἵ οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον, ὅτι ἀνεφύησαν ἐν τοῖς κόλποις ἡμῶν, τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, τοσοῦτον κραυγαλέαι καί τοιούτου μεγέθους Αἱρέσεις αἱ ὁποῖαι ἔχρηζον ἀμέσου καταδίκης, ἀλλά, Θεοῦ παραχωρήσει, διεδόθησαν ταχέως καί διέβρωσαν εἰς βάθος τήν ἱεραρχίαν τῆς ἠδη χειμαζομένης Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Οἱ νέοι Αἱρετικοί δέν ὑστεροῦν τῶν παλαιῶν εἰς τήν διαστροφήν, χάλκευσιν δογμάτων καί κατασκευήν αἱρέσεων, οὐδέ ὑπολείπονται ἐκείνων εἰς τήν ἀναίσχυντον δολιότητα, ὡς ἐμφορούμενοι ὑπό τῶν αὐτῶν πονηρῶν πνευμάτων καί ἐλαυνόμενοι ὑπό τῶν ἰδίων λεγεώνων δαιμονίων.

Ἀρχήν ἔλαβον οἱ σύγχρονοι Αἱρετικοί ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ δέν ὑπῆρχε πρό Χριστοῦ. Προκειμένου νά στηρίξουν αὐτήν τήν Σατανικήν αἵρεσιν, ὅτι πρό τῆς Σαρκώσεως τοῦ Λόγου δέν ὑπῆρχε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, δηλαδή, ἡ **Κοινωνία, Σχέσις, Ἕνωσις Θεοῦ μετ᾽ Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων**, **Ἦν κατά Χάριν** ἠργάσατο ἡ Δεξιά τοῦ Ὑψίστου, Ἦν Κύριος Παντοκράτωρ, ὁ Τρισυπόστατος Ἀληθινός Θεός ἡμῶν ἔπηξεν, καί οὐκ ἄνθρωπος, εἰς Δόξαν παράμονον καί Βασιλείαν αἰώνιον, ἠναγκάσθησαν φρενοβλαβῶς νά χαλκεύσουν σωρείαν Ἑβραιογενῶν δογμάτων, ὧν πρῶτον, ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι προαιώνιος.

Ὑπεστήριξαν ὅτι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι προαιώνιος. Ἐξεφαύλισαν ὅτι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι Θεός. Διήρεσαν τάς ἀδιαιρέτους καί ὑποστατικῶς ἡνωμένας φύσεις τοῦ Χριστοῦ, **καί ἔθεσαν κεχωρισμένην, ἀπρόσωπον τήν ἀνθρωπίνην φύσιν Του εἰς τήν Κεφαλήν τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας**. Στρεπτοδίκησαν νά ἀποδείξουν ὅτι Αὐτός **ὁ Χριστός, δέν εἶναι προαιώνιος**. Διεχώρισαν τόν Χριστόν ἀπό τόν Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, δηλαδή, ἀπό τόν ἴδιον τόν ἑαυτόν Του, ὡς νά ἐπρόκειτο περί ἑτέρου προσώπου. Πρός ἐξυπηρέτησιν τῆς πλάνης των, ἠνάγκασαν τόν, ἀΐδιως μετά Πατρός καί Πνεύματος Ἁγίου, Χριστόν νά χωρισθῇ ἐκ τῆς Ὑπερουσίου καί Ἀδιαιρέτου Μονάδος καί, ὡς νά ἦτο τέταρτον πρόσωπον, νά λάβῃ θέσιν ἀντιπάλου **ὅστις δέν θά ἀφήσῃ τήν Ἐκκλησίαν του νά περάσῃ εἰς τάς χείρας τῆς Ἁγίας Τριάδος**. Σατανικῶς ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς δέν σῴζει. Ἐν τέλει, εἰ καί τόν ἀντι-οἰκουμενιστικόν μανδύαν ἐνεδύσαντο,

οἰκτρῶς μετά τῶν Βαρλααμιτῶν καί Οἰκουμενιστῶν συνετάχθησαν, κηρύσσοντες τήν Ἐκκλησίαν κτίσμα παρέχον Σωτηρίαν.

Οἱ νέοι Αἱρεσιάρχαι, Κτενᾶς, Ἀλεξόπουλος, π. Χρυσόστομος Τζανῆς, παρέσυρον τούς δύο ἐναπομείναντας ἀρχιερεῖς, τόν Μεσσηνίας Γρηγόριον καί τόν Κοζάνης Τίτον, νά καταλύσουν τόν Κανονικόν Συνοδικόν θεσμόν διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, νά εἰσάγουν τό ἐξωσυνοδικόν καί λαϊκόν στοιχεῖον εἰς τήν λῆψιν Ἐκκλησιαστικῶν ἀποφάσεων, **Προτεσταντικῷ τῷ τρόπῳ**, καί νά υἱοθετήσουν μέ τήν ἀρχιερατικήν ὑπογραφήν των **ὅλας τάς Τριαδολογικάς, Χριστολογικάς καί Ἐκκλησιολογικάς Αἱρέσεις των** τάς ὁποίας συνέρραψαν εἰς μίαν «Ποιμαντορικήν Ἐγκύκλιον», διά νά τάς εἰσάγουν ἐπισήμως εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι παρ᾽ ὅλας τάς διορθώσεις τάς ὁποίας ὑπέστη, μετά τήν ὑπογραφήν της, ἡ ὡς ἄνω αἱρετική ἐγκύκλιος δέν ἔχει ἀκόμη ἐκδοθῆ.

Οἱ ὡς ἄνω δύο πρώην ἀρχιερεῖς ἀπέρριψαν τήν κατ᾽ ἐπανάληψιν ὑποδειχθεῖσαν παρ᾽ ἡμῖν Συνοδικήν ὁδόν τῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος, ἠὐτομόλησαν ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἐκκλησίας καί φέρουν ἀκεραίαν τήν εὐθύνην καί ἐνοχήν διά τό **Πραξικόπημα καί Σχίσμα τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 2002.**

Ἀκόμη καί μετά τόν θάνατον τοῦ Κοζάνης Τίτου, εἰς ἀπάντησιν τῆς αὐθαιρέτου διακοπῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας δ᾽ ἑνός μή Συνοδικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Γράμματος, ἡ ὑστάτη πρότασίς μας πρός τόν Μεσσηνίας Γρηγόριον, νά συναντηθῶμεν οἱ δύο, ἠγνοήθη ἀλαζονικῶς καί ἡ ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας ἐπολεμήθη ἀσυνέτως **διά τῆς ἀντενεργείας πραξικοπηματικῶν χειροτονιῶν ὑφ᾽ ἑνός**. Οἱ νέοι Αἱρεσιάρχαι, πρός κάλυψιν καί ἐδραίωσιν τῶν Αἱρέσεών των, ὥθησαν τόν Μεσσηνίας Γρηγόριον εἰς ἀντικανονικάς ὑφ᾽ ἑνός χειροτονίας ἐπισκόπων καί οὕτω τό δημιουργηθέν Σχίσμα κατέστη ὁριστικόν καί τούς ἀνέδειξε, οὐχί μόνον λόγῳ, ἀλλά καί ἔργῳ, Ἐκκλησιομάχους ἐφαμίλλους τῶν παλαιῶν αἱρετικῶν.

Ἔστω γνωστόν τοῖς πᾶσιν ὅτι ὅσοι συνήργησαν μετά τῶν ὡς ἄνω δύο πρώην ἀρχιερέων ἤ συνέπραξαν μετ᾽ αὐτῶν εἰς τήν δημιουργίαν Ἐκκλησιαστικῆς ἀναρχίας καί διαλύσεως, ὅσοι συμφωνοῦν μέ τάς αἱρετικάς των δοξασίας, αἵτινες πολλάκις ἰσοδυναμοῦν μέ μεταστροφήν εἰς τό τῶν Ἑβραίων θρήσκευμα, ὅσοι ἐδέχθησαν νά χειροτονηθοῦν ἀντικανονικῶς **ὑπό μόνου** τοῦ πρώην Μεσσηνίας Γρηγορίου καί οὕτω προεκάλεσαν Σχίσμα, ὅσοι συντάσσονται καί ἐπικοινωνοῦν ἐκκλησιαστικῶς καί πνευματικῶς μετ᾽ αὐτῶν, ἅπαντες **τελοῦν ὑπό τό ἀνάθεμα τῆς Ἐκκλησίας**, κεχωρισμένοι τῆς χάριτος τοῦ Προανάρχου Πατρός, τοῦ Συνανάρχου Υἱοῦ καί τοῦ Συναϊδίου Παναγίου Πνεύματος.

Ἀχρείων ἀναισχυντίαις πρέπει περιφρόνησις. Ἐπειδή ὅμως λόγῳ τῆς καθημερινῆς βιοπάλης τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας δέν δύναται συνήθως νά παρακολουθήσῃ ἐπισταμένως τάς σοφιστικάς περιστροφάς τῶν πλάνων καί

νά διακρίνῃ ποῖαι διδασκαλίαι ἀντίκεινται εἰς τήν Ὀρθόδοξον Πίστιν, **κατεδικάσαμε δημοσίως τά Αἱρετικά δόγματα τῶν συγχρόνων Τριαδομάχων, Χριστομάχων καί Ἐκκλησιομάχων Νεοεκκλησιολόγων Οἰκουμενιστῶν** καί παρεδώσαμε εἰς τήν πυράν τά κείμενά των κατά τήν λαμπράν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας, 3 Μαρτίου 2003, ἐνώπιον κλήρου καί λαοῦ. Αἱ καταδίκαι αὐταί θά παρουσιασθοῦν καί εἰς εἰδικήν συνοπτικήν Ἐγκύκλιον.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

= Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Στιγμιότυπα ἀπό τήν Καταδίκην, τόν Ἀναθεματισμόν καί τήν καῦσιν (τήν εἰς τό πῦρ παράδοσιν) τῶν αἱρετικῶν συγγραμμάτων τῶν συγχρόνων Τριαδομάχων, Χριστομάχων, Ἐκκλησιομάχων, Νεοεκκλησιολόγων Οἰκουμενιστῶν, ὑπό τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσοστόμου, ἐνώπιον κλήρου καί λαοῦ, ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Θεσσαλονίκης καί ἀπό τήν περιφοράν τῶν ἁγίων Εἰκόνων τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας, 3 Μαρτίου 2003.

Η ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ, ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΜΕ ΚΕΦΑΛΗΝ ΤΟΝ ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΑΝΤΑ ΥΙΟΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΝ

1) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική, καί Ἀποστολική Ἐκκλησία δέν εἶναι Θεός.
2) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική, καί Ἀποστολική Ἐκκλησία δέν εἶναι μία ἀπό τάς Τρεῖς Ὑποστάσεις τοῦ Θεοῦ.
3) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική, καί Ἀποστολική Ἐκκλησία δέν εἶναι μία <<τετάρτη θεϊκή ὑπόστασις>>.
4) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική, καί Ἀποστολική Ἐκκλησία δέν εἶναι πρόσωπον ἤ ὑπόστασις.
5) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική, καί Ἀποστολική Ἐκκλησία δέν εἶναι ὄν κεχωρισμένον καί ἀνεξάρτητον τοῦ Θεοῦ.

---

1) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική, καί Ἀποστολική Ἐκκλησία εἶναι Θεία, Μυστηριακή Ἐπικοινωνία Προσώπων.
2) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική, καί Ἀποστολική Ἐκκλησία εἶναι Κοινωνία, Σχέσις, Ἕνωσις κατά Χάριν, μεταξύ Θεοῦ καί λογικῶν ὄντων, ἀγγέλων καί ἀνθρώπων.
3) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική, καί Ἀποστολική Ἐκκλησία εἶναι Κοινωνία Θεώσεως, κατά τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Παλαμᾶν, (ΕΠΕ, τόμ. Α, σελ. 330, παρ. 78).
4) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική, καί Ἀποστολική Ἐκκλησία εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐν οὐρανῷ καί ἐπί γῆς.
5) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική, καί Ἀποστολική Ἐκκλησία εἶναι ὁ Θεανθρώπινος ὀργανισμός μέ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ, ΑΝΑΡΧΟΝ, ΑΚΤΙΣΤΟΝ ΚΕΦΑΛΗΝ, τόν ἐνανθρωπήσαντα ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ καί ΥΙΟΝ τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ, τόν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, καί ΣΩΜΑ Αὐτοῦ, κτιστά λογικά ὄντα, ἤτοι, ἀγγέλους καί ἀνθρώπους ὡς μέλη.

Ἡ Ὅρασις τοῦ Προφήτου καί Θεόπτου Μωϋσέως: Ἡ Ἁγία Βάτος, ἡ Φλεγομένη καί μή Καιομένη

(Ἔργον Μιχαήλ Δαμασκηνοῦ, 16ος αἰών)

Ὁ Μωϋσῆς λύει τά ὑποδήματά του κατ᾽ ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, πρό τῆς φλεγομένης καί μή καιομένης Βάτου.

Ἡ Βάτος ἡ φλεγομένη καί μή καιομένη, ἡ συμβολίζουσα τήν Θεοτόκον, ἡ ὁποία ἐδέχθη τό πῦρ τῆς Θεότητος, τόν Θεόν Λόγον καί Υἱόν τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ γαστρί αὐτῆς, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ο ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, δι᾽ ὅ καί ΘΕΟΤΟΚΟΣ καί ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ ὠνομάσθη.

Ὁ Θεός παραδίδει εἰς τόν Μωϋσέα τόν τῷ δακτύλῳ Του γεγραμμένον Νόμον, ἤτοι, τόν Δεκάλογον, ἐν τῷ Σιναίῳ ὄρει.

(Κοινωνία Θεοῦ καί ἀνθρώπων πρό Νόμου, ἐν Νόμῳ καί μετά Νόμον.)